Capitolul 1

DIFICULTĂŢI LEGATE DE RUGĂCIUNE

Eu şi soţia mea am avut privilegiul să mergem, împreună cu fratele H.M.S. Richards Sr., în ultima călătorie de grup, pe care acesta a făcut-o în Ţara Sfântă. Unul dintre locurile pe care le-am vizitat a fost mormântul în care mulţi învăţaţi cred că a fost îngropat Iisus.

Am intrat, pe rând, în mica încăpere de piatră şi încă mi-l pot aminti pe H.M.S. Richards, ieşind pe uşă şi spunându-ne aceste cuvinte nouă, celor de afară: „Nu e aici! E gol!”

Buda este mort. Mahomed este mort. Poţi încă vizita mormintele lor. Dar când mergi la mormântul lui Hristos, vezi că este gol. Religia creştină se poate deosebi de celelalte religii ale lumii prin faptul că pretinde că se închină unui Dumnezeu viu. Nu ne bazăm credinţa pe un crez sau pe o colecţie de înţelepciune, scrisă cu mult timp în urmă. Nu ne unim cu păgânii care se închină idolilor de piatră sau de lemn. Dumnezeul nostru este viu, după cum proclamă titlul cărţii lui Francis Schaeffer: *He îs Here and He îs Not Silent, (El este aici şi nu tace).*

Dar aceasta* ne aduce la punctul cheie. Rugăciunea nu lucrează în felul în care ne aşteptăm noi s-o facă. În ciuda faptului că pretindem a crede într-un Dumnezeu care este viu.

6 Răspunsul este rugăciunea un Dumnezeu care este aici, un Dumnezeu care este iubire, deseori vedem că El nu răspunde rugăciunilor noastre într-un fel pe care îl putem măsura.

Uneori, ceream unor grupuri de creştini să spună câţi dintre ei îşi mai puteau aminti de un răspuns specific, clar, la rugăciune. Este uimifbr cât de mulţi nu-şi mai aminteau de niciunul!

Odată, când eram copil, zmeul meu s-a prins într-un copac. Atunci, m-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să-mi recuperez zmeul. Apoi, am privit de jos, ţinând de frânghie, în timp ce zmeul se mişca uşor înainte şi înapoi, printre ramurile copacului. Deodată, s-a desprins nevătămat. Am ştiut că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea în acea zi.

Poate că ai avut cândva o experienţă similară, dar ai uitat-o. Totuşi, chiar faptul că unele răspunsuri la rugăciune au fost uitate, este în sine semnificativ, pentru că cele mai multe dintre rugăciunile noastre par să nu primească răspuns, şi aceasta este ceea ce ne amintim cel mai bine.

Desigur, fiind creştini, n-ar trebui să credem în rugăciuni fără răspuns, aşa că venim cu tot felul de raţionamente, ca să ne explicăm dezamăgirea. Noi spunem: „Uneori Dumnezeu spune DA, alteori spune NU, ori spune să aştepţi puţin”. Sau spunem: „Răspunsul poate că nu vine în felul în care ne aşteptăm”, sau: „Dumnezeu va spune DA la rugăciune numai când aceasta este în acord cu voinţa Sa”.

Dar, în cele din urmă, mulţi creştini sunt puţin suspicioşi în procesul rugăciunii. S-au ars de prea multe ori. Aşa că ei continuă cu rutina „rugăciunii”, dar cererile lor sunt atât de generale, încât nu pot fi siguri niciodată, dacă s-a răspuns rugăciunilor lor. Aţi auzit vreodată o rugăciune ca aceasta? „Tatăl nostru bun din ceruri, Te rugăm să fii eu noi aici, în această dimineaţă. Dă-ne inimi pline de înţelegere, ca să

Dificultăţi legate de rugăciune 7

Învăţăm din Cuvântul Tău. Fii cu cei bolnavi şi cu cei în suferinţă şi cu cei care, din diferite motive, nu au putut fi cu noi aici, în această dimineaţă. Binecuvântează-i pe misionarii şi pe colportorii din ţări străine. Binecuvântează-i pe conducătorii ţării. Şi fă ca, la venirea Ta, toţi cei „prezenţi aici, fără să lipsească niciunul, să ne bucurăm de o binecuvântată intrare în împărăţia Ta. Căci Te-am rugat în Numele lui Iisus, Amin”.

Acum, spuneţi-mi: Dacă Dumnezeu ar răspunde cu Da la această rugăciune, ce aţi primi? Cum aţi şti dacă El a răspuns?

Şi cu toate acestea, ne este deseori teamă să ne rugăm mai deosebit, în special în public, pentru că ne amintim de ocaziile în care rugăciunile noastre n-au primit răspuns, ne amintim ceea ce aceasta ne-a produs în suflet – ce a făcut credinţei noastre într-un Dumnezeu al dragostei. Pentru a evita ca acest lucru să se mai repete, trebuie să nu facem din rugăciune o rutină, un ritual, un ultim resort.

Poate că aţi auzit de cei doi oameni care discutau despre criza unui prieten. Primul descria toate lucrurile care au fost încercate, dar nu ajutaseră şi, în cele din urmă, a spus: „Se pare că n-a mai rămas nimic de făcut decât rugăciunea”.

La care, cel de-al doilea a răspuns: „Vai! E chiar atât de grav?”

Zâmbim la astfel de povestiri. Dar le trăim. Credem în rugăciune? Da, spunem noi, nu strică să te rogi în această privinţă. Dar în cele din urmă, avem mai multă credinţă în propria noastră lucrare decât avem în lucrarea lui Dumnezeu pentru noi.

Îi trezim pe copii dimineaţa, povestindu-le despre Daniel în

groapa cu lei, despre cei trei tineri în cuptorul cu foc şi despre Moise, trecând Marea Roşie, cu armata egipteană pe urmele sale. Îi ducem la culcare cu povestiri despre Ilie pe Muntele Carmel şi despre Avraam pe muntele Moria, cu cuţitul în mâna sa ridicată.

8 Răspunsul este rugăciunea

Dar, când pentru prima dată credinţa lor copilărească II pune pe Dumnezeu la încercare, ne crispăm de teamă.

Eu şi soţia mea locuiam în Glendale, California, când copiii noştri erau mici. În apropiere, izbucniseră incendii, iar poliţia ne-a evacuat din zonă.

— Eram evident îngrijoraţi, aşteptând de la o distanţă sigură să vedem ce se va întâmpla, dar copiii au spus: „Nu-ţi fie teamă, taţi. Casa noastră nu va arde. Ne-am rugat şi l-am cerut lui Dumnezeu să o păzească”.

Vi s-a întâmplat vreodată aşa ceva? Aţi avut vreodată probleme cu maşina, iar copiii de pe bancheta din spate v-au zis: „De ce nu-L rugăm pe Domnul Iisus să pornească maşina”?

Aţi pierdut vreodată ceva important şi, după ce aţi căutat peste tot, copiii vâau sugerat: „Hai să ne rugăm şi să-l cerem lui Iisus să-l găsească pentru noi”? Vă pun într-o situaţie grea, nu-i aşa?

Ca părinte creştin, nu poţi vedea prea clar cum ai putea, răspunde: „Nu te deranja să te rogi. Asta cu siguranţă nu-i de niciun folos!”

Totuşi, nici nu poţi găsi o explicaţie care îi va satisface pe copii (şi pe dumneavoastră înşivă), dacă maşina nu porneşte sau casa chiar arde, ori nu găsiţi lucrul pierdut.

Aşa că le spuneţi copiilor: „Poate n-a fost voia lui Dumnezeu să aibă grijă de casă sau să pornească maşina”. Dacă este adevărat, atunci poate ar fi mai bine să-l spunem doar: „Fii cu noi şi ajută-ne”, în felul acesta, nu se va observa atât de bine dacă nu va fi niciun răspuns!

Totuşi, în timp ce treci printr-o astfel de situaţie, te descoperi cerşind lui Dumnezeu: „Te rog, răspunde la aceasta pentru copii. Ei sunt prea mici pentru…”

Pentru ce – să descopere că Dumnezeu nu prea este ceea ce le-am spus noi că ar fi? Să descopere că rugăciunea nu prea lucrează până la urmă? Ne este atât de teamă pentru copiii

Dificultăţi legate de rugăciune 9

*** –”.**

noştri, care ar putea pune întrebări la care nu avem niciun răspuns?

Mai este şi un alt factor care ne urmăreşte când ajungem la rugăciune: păcatul. Ni s-a spus că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi. Am învăţat că nelegiuirile noastre ne despart de Dumnezeu, aşa că El nu ne mai aude. De câte ori vrem să îl chemăm în rugăciune, diavolul este pe aproape cu o listă actualizată cu motive pentru care ne pierdem timpul.

Tăcerea din partea lui Dumnezeu este una dintre cele mai mari dificultăţi în ceea ce priveşte rugăciunea. Când facem distincţie între rugăciunea eficientă şi cea ineficientă, ne referim la rugăciunea care primeşte un răspuns, spre deosebire de rugăciunea care nu primeşte niciunul. Ştim că Dumnezeu, fiind omniscient şi omniprezent, aude fiecare cuvânt pe care îl spunem, în rugăciune sau altfel. Aşa că, atunci când vorbim despre „ascultarea" rugăciunilor noastre, ne aşteptăm la un răspuns din partea Sa. El nu trebuie doar să audă, ci să şi acţioneze cu privire la ceea ce a auzit.

E adevărat că rugăciunea este în primul rând pentru comunicare, nu doar pentru a primi răspunsuri. Dar comunicarea are un dublu sens. Aţi vorbit vreodată cu cineva, împărtăşind ceva ce era important pentru dumneavoastră, fără să primiţi niciun răspuns? Aţi spus: „Mă asculţi?" Comunicarea eficientă cere un răspuns.

Aşa că este natural, când comunicăm cu Dumnezeu, să ne aşteptăm la un răspuns. Dar amintiţi-vă: „Răspuns" poate însemna mai mult decât doar să ţi se îndeplinească cererea. Răspunsul lui Dumnezeu poate veni şi în alte forme.

Căutarea creştinului în studiul rugăciunii este să definească şi apoi să experimenteze rugăciunea eficientă. Vrem să aflăm care este factorul ce determină diferenţa şi cum să evităm rugăciunea ineficientă. Vrem să ne păstrăm în legătură cu un Dumnezeu care a promis nu numai să audă, ci să şi răspundă.

10 Răspunsul este rugăciunea

Când întrebăm de ce rugăciunea nu aduce totdeauna răspunsul pe care îl căutăm sau aşteptăm, nu suntem singurii. Gândiţi-vă la plângerea lui Iov:

„Atunci Iov a răspuns: Chiar astăzi plângerea mea este amară; mâna Lui este grea în ciuda suspinului meu. Dacă aş şti doar unde să-L găsesc; dacă aş putea măcar să merg la locuinţa Lui! Mi-aş prezenta

cazul în faţa Lui şi mi-aş umple gura cu argumente. Aş afla ce mi-ar răspunde şi aş lua în considerare ce mi-ar spune. Mi s-ar opune cu putere mare? Nu, nu mă va acuza. Dacă un om drept şi-ar prezenta cazul înaintea Lui, aş fi scăpat de judecătorul meu. Dar dacă merg la răsărit, nu este acolo; dacă merg la apus, nu-L găsesc. Când este la lucru la miazănoapte, nu-L pot vedea; când se întoarce la miazăzi, nu-L pot prinde într-o privire". (Iov 23, 1 – 9, NIV).

David se ruga: „Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule!" (Psalm 83, 1). Chiar Hristos, când a fost pe cruce şi a experimentat tăcerea lui Dumnezeu, a pus întrebarea: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Marcu 15, 24).

Aşa că, atunci când se pare că Dumnezeu nu răspunde rugăciunilor tale, nu eşti părăsit. Este posibil ca El să fie mult mai nerăbdător să ne răspundă decât îi dăm noi voie s-o facă. În comunicarea noastră cu Dumnezeu, există mai mult loc decât am experimentat cei mai mulţi dintre noi. Cum trebuie să ne raportăm la momentele în care Dumnezeu nu răspunde? Ce ne spune El când ne „vorbeşte" chiar prin acea tăcere? Acestea sunt întrebări pentru care căutăm soluţii. Scopul acestui studiu este să învăţăm mai mult despre comunicarea cu Dumnezeu prin rugăciune, astfel încât să putem învăţa să-L cunoaştem mai bine şi să avem mai multă încredere în El.

Capitolul 2 TIPURI DE RUGĂCIUNE

Cineva spunea odată că a vorbi cu Dumnezeu este rugăciune, dar a ne vorbi Dumnezeu este schizofrenie. În niciun alt domeniu al vieţii nu căutăm atât de avid un răspuns şi nu privim răspunsul cu atâta suspiciune când îl primim. Premisa majoră a acestei cărţi este că Dumnezeu, răspunde. El nu numai că ascultă, dar şi vorbeşte.

Aceasta nu înseamnă că El spune întotdeauna Da, deşi, dacă studiaţi rugăciunile Bibliei, veţi vedea că cele al căror răspuns a fost Nu sunt puţine. Cu doar câteva excepţii, rugăciunile din Biblie au primit un răspuns hotărât, sigur, într-un timp destul de scurt, ca să fie evident că Dumnezeu a răspuns. Aşa că trebuie s-o spunem de la început: când te rogi, poţi să te aştepţi ca Dumnezeu să-ţi răspundă.

Totuşi, răspunsul lui Dumnezeu poate fi diferit, depinzând de tipul de rugăciune pe care îl faci. Să ne luăm puţin timp şi să examinăm diferitele tipuri de rugăciune şi răspunsul pe care îl aşteptăm când ne rugăm.

Am putea clasifica rugăciunea, după formele ei variate, în:

rugăciune tăcută, rugăciune secretă, particulară, rugăciune publică, rugăciune de familie sau de grup şi aşa mai departe. E adevărat că suntem invitaţi să venim la Dumnezeu, în rugăciune, atât personal, cât şi în asociere cu alţii. Dar există o

12 Răspunsul este rugăciunea cale mai adâncă de a gândi despre rugăciune decât pur şi simplu cine este implicat în a face cererea.

Vom începe cu tipuri comune de rugăciune şi vom continua cu cele care sunt mai puţin cunoscute.

Rugăciunea de pocăinţă şi mărturisire

Prin rugăciunea de – pocăinţă şi mărturisire, venim la Hristos, mai întâi admiţând că suntem păcătoşi şi acceptând harul Lui, care ne îndreptăţeşte. Acesta este un domeniu familiar pentru cei mai mulţi creştini.

Poate că cel mai uimitor exemplu biblic de acest fel este rugăciunea lui David, din Psalmul 51. De fapt, acesta a fost numit Psalmul pocăinţei. David a păcătuit mult: laşitate, înşelăciune, adulter, crimă. El a adăugat un păcat după altul, până când, în cele din urmă, profetul Natan a fost trimis să îl oprească în goana lui spre prăpastie. Păcatul lui David era mare, dar la fel de mare a fost şi pocăinţa lui. Observaţi cuvintele sale:

„Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea şi curăţeş-te-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea”. (Psalmul 51, 1 – 3).

V-aţi aflat vreodată prinşi într-o vâltoare a păcatului, fără să vedeţi o cale de scăpare? Aici se află primul pas, care este aşa de simplu, încât poate fi trecut uşor cu vederea: Acceptaţi că aveţi o problemă! Ieremia 3, 13 spune: „Recunoaşte-ţi numai nelegiuirea, recunoaşte că ai fost necredincioasă Domnului

Dumnezeului tău”.

David a făcut acea mărturisire, recunoscând că păcătuise şi că avea nevoie disperată de mila şi iertarea lui Dumnezeu.

Tipuri de rugăciune 13

Apoi, el a continuat: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea Ta” (versetul 4).

Stai puţin! Nu păcătuise David împotriva Batşebei? Nu păcătuise el împotriva soţului ei, Urie, şi împotriva propriei sale familii? Nu

păcătuise el împotriva căpitanului din armata sa, căruia îi trasase sarcina să-i aducă la îndeplinire planul criminal? Nu păcătuise el împotriva întregii case a lui Israel, netrăind la înălţimea chemării sale, ca rege uns de Dumnezeu să domnească peste ei? Cu siguranţă că da.

Dar David a recunoscut că primul său păcat, şi cel mai mare, fusese împotriva lui Dumnezeu însuşi. Când s-a văzut pe sine în lumina relaţiei lui cu Dumnezeu, el şi-a dat seama cât de vinovat era într-adevăr şi s-a rugat:

„Întoarce-ţi privirea de la păcatele mele, şterge toate nelegiuirile mele! Zideşte în mine o inimă curată.

Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic! Nu mă lepăda de la Faţa Ta şi nu lua de la mine Duhul Tău cel

Sfânt. Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale şi sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă!" (versetele 9 – 12).

Lui David i-a părut cu adevărat foarte rău nu numai pentru consecinţele faptelor sale rele, ci, în primul rând, pentru durerea pe care o adusese asupra inimii lui Dumnezeu. Pocăinţa lui a fost sinceră şi autentică.

Biblia dă un număr de exemple de acest tip de rugăciune. Daniel a făcut o rugăciune de pocăinţă şi confesiune, nu doar pentru sine, ci şi pentru tot poporul lui Dumnezeu:

„Noi am păcătuit, am săvârşit nelegiuire, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile şi orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii Tăi, prorocii, care au vorbit în Numele Tău, împăraţilor noştri, căpeteniilor noastre şi către tot poporul ţării. Tu, Doamne, eşti drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple faţa de ruşine" (Daniel 9, 5 – 7).

14 Răspunsul este rugăciunea

Când vedem neprihănirea care aparţine doar lui Dumnezeu, suntem aduşi să ne vedem pe noi înşine într-o lumină adevărată. Doar atunci putem să ne rugăm în adevărată pocăinţă şi mărturisire.

Ezra a mărturisit păcatele poporului Israel. El s-a simţit atât de mâhnit de răutatea poporului din vremea sa, încât a spus: „Când am auzit lucrul acesta, mi-am sfâşiat hainele şi mantaua, mi-am smuls părul din cap şi perii din barbă şi am stat jos mâhnit" (Ezra 9, 3). Ezra era destul de supărat, nu-i aşa? în cele din urmă, la ceasul jertfei de seară, a început să se roage:

„Dumnezeule, sunt uluit şi mi-e ruşine, Dumnezeule, să-mi ridic

faţa spre Tine. Căci fărădelegile noastre s-au înmulţit deasupra capetelor noastre şi greşelile noastre au ajuns până la ceruri". (versetul 6).

Acestea sunt doar câteva exemple de rugăciuni de pocăinţă şi mărturisire din Biblie.

Când venim la Dumnezeu cu rugăciunile noastre de pocăinţă şi mărturisire, ca şi Ezra, putem roşi şi ne putem simţi ruşinaţi, chiar să ne apropiem de El, în condiţia noastră ticăloasă. Pentru că nu simţim nicio diferenţă, ne este teamă că El nu ne-a auzit şi n-a răspuns cererilor noastre pentru îndurarea şi iertarea Lui. Dar Dumnezeu nu-şi ţine făgăduinţele pe baza sentimentelor noastre. El ne-a dat deja Cuvântul Său în ceea ce priveşte răspunsul Lui atunci când venim la El pentru iertare. Răspunsul este întotdeauna Da. Imediat.

Iisus a spus în Ioan 6, 37: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară". Oricând am veni la El, suntem întotdeauna acceptaţi. Nu contează de câte ori ne-am îndepărtat de El. Ori de câte ori ne întoarcem şi căutăm iertarea Sa, El aşteaptă să ne mai accepte încă o dată.

Aşadar, care este răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile de pocăinţă şi mărturisire? El ne iartă şi ne acceptă. Ne iartă şi.

mai mult decât atât, ne acoperă cu neprihănirea Lui, astfel ca să putem sta înaintea Sa ca şi când n-am fi păcătuit niciodată.

Rugăciunile de cerere

Cererile sunt, probabil, cea mai obişnuită formă de rugăciune. Uneori, ÎI prefacem pe Dumnezeu într-un Moş Crăciun. Viaţa noastră de rugăciune constă aproape în totalitate din a cere şi a primi.

Lucrul acesta n-ar merge, dacă l-ai încerca pe prieteni omeneşti. Cât ar dura orice relaţie omenească, dacă, de fiecare dată când vorbeşti cu acea persoană, ai spune: „Dă-mi te rog, aceasta, fă aceea pentru mine şi ai grijă şi de cealaltă"? Probabil că a fost o reacţie împotriva acestui fel de creştinism, despre care a scris Calvin Miller în *The Phillipian Fragment (Fragmentul din Filipeni)*: „Unde este cel care nu cere nimic, pentru că are deja totul?"

Matei 6, 33 spune: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". Astfel, trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu, în primul rând pentru comuniune spirituală, apoi pentru binecuvântări temporare.

Totuşi, Biblia ne invită la rugăciuni de cerere. Avraam a cerut un fiu. A primit el răspuns la rugăciune? Da, a primit, Iosua s-a îndreptat spre soare – un soare diferit de data aceasta! El a primit, de asemenea, răspunsul pe care îl cerea, iar soarele a rămas pe loc, în timp ce el îşi termina bătălia cu inamicul.

Multe rugăciuni biblice au de a face cu vindecarea. Matei 9 ne vorbeşte despre Iair, care L-a rugat pe Iisus să vină şi să-i vindece fiica. Când a sosit Iisus, fata era deja moartă, dar aceasta n-a fost o problemă pentru El. Fiica i-a fost redată lui Iair chiar în aceeaşi zi. Femeia sirofeniciană L-a rugat pe Iisus

16 Răspunsul este rugăciunea să-i vindece fiica muncită de un duh rău: A primit ea un răspuns? Da. Iisus a părut că ignoră cererea ei pentru o vreme, dar apoi i-a îndeplinit dorinţa.

Biblia ne învaţă că rugăciunile de cerere primesc răspuns! Majoritatea covârşitoare a rugăciunilor de cerere din Biblie nu numai că au primit răspuns, dar au primit răspuns afirmativ. Iar când răspunsul a fost nu, s-a dat o explicaţie. Când Dumnezeu a refuzat rugăciunea lui Pavel, de a-i îndepărta spinul din carne, El a spus: „Nu – harul Meu îţi este de ajuns”. Când Dumnezeu a refuzat cererea lui Moise de a intra în Canaan, El a spus: „Nu-nu poţi intra din cauza păcatului tău. Şi nu-Mi mai cere aceasta!” Când Dumnezeu a refuzat cererea lui David de a construi un templu în onoarea Sa, El a spus: „Nu – tu eşti un om al sângelui. Fiul tău o va construi”. De obicei, refuzul a fost din cauză că onoarea, slava şi reputaţia lui Dumnezeu erau în joc.

A fost de multe ori o întârziere în răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile biblice, dar când răspunsul Lui a fost: „Aşteaptă”, El a compensat întârzierea prin ajutorul dat pentru a păstra tare credinţa persoanei respective, în timp ce aceasta aştepta. El i-a invitat pe copiii Săi să continue să ceară până când vor primi un răspuns clar, într-un fel sau altul.

Rugăciunea de recunoştinţă şi laudă

Biblia este plină de rugăciuni de recunoştinţă şi laudă. Dar noi, ca şi creştini, neglijăm acest tip de rugăciune. Totuşi, Dumnezeu este vrednic de lauda noastră, nu-i aşa?

Amintiţi-vă când eraţi mici şi cineva vă făcea o favoare sau vă oferea un dar. Înainte de a avea şansa să deschizi gura, părinţii te întrebau: „Cum spui?” Ei sperau că, înainte de a trece prea mult timp, vă veţi aduce aminte să spuneţi „Mulţumesc”, fără să vă împingă

cineva!

Tipuri de rugăciune 17

Dar a-l spune mulţumesc Creatorului Universului, care vă susţine bătăile inimii şi care în fiecare zi vă încarcă cu bunătăţi? Cât timp a trecut de când ai făcut o ocazie specială din a-l spune „Mulţumesc”?

Era o zi minunată când Marea Roşie s-a despărţit, iar copiii lui Israel au trecut prin ea, ca pe pământ uscat. Ei L-au lăudat pe Domnul, prin cântec, cu aceste cuvinte:

„Voi cânta Dorimului, căci şi-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal şi pe călăreţ. Domnul este tăria mea şi temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este

Dumnezeul meu, *pe* El îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu: pe El îl voi preamări”. (Exod 15, 1.2).

Israeliţii au continuat să cânte şi să laude minunile pe care

Domnul le făcuse pentru ei în acea-zi. Ei au fost încurajaţi să ţină minte acea zi, să-şi reamintească povestea eliberării lor din

Egipt, în anii următori, ca un memorial pentru copiii lor şi copiii copiilor lor, despre binecuvântările şi bunătatea lui

Dumnezeu faţă de ei. Puteţi citi o astfel de relatare în

Deuteronom 26.

Psalmii sunt plini de laudă la adresa lui Dumnezeu. Psalmul 50, 14 spune: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulţumiri”. Psalmul 57, 9 – 11 spune: „Te voi lăuda printre popoare, Doamne! Te voi cânta printre neamuri. Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri şi credincioşia Ta până la nori. Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, peste tot pământul să se întindă slava Ta”. Psalmul 107, 1 spune: „Lăudaţi pe Domnul, căci este bun, căci în veac ţine îndurarea Lui”. Şi aşa mai departe, din nou şi din nou. Scriitorii psalmilor nu păreau să obosească niciodată în preamărirea Numelui lui Dumnezeu şi în lăudarea Lui pentru bunătatea şi îndurarea Sa.

Isaia face o rugăciune de mulţumire la adresa lui Dumnezeu, care începe cu aceste cuvinte: „Doamne, Tu eşti Dumnezeul meu;

2. Răspunsul

18 Răspunsul este rugăciunea pe Tine Te voi înălţa! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale, făcute mai dinainte, s-au împlinit cu credincioşie”. (Isaia 25, 1). Ieremia îl lăuda, spunând: „Ah! Doamne, Dumnezeule, Tu ai făcut cerurile şi pământul,

cu puterea Ta cea mare şi cu braţul Tău cel întins: nimic nu este de mirat din partea Ta!" (Ieremia 32, 17).

Iisus L-a lăudat pe Tatăl Său şi I-a mulţumit în public pentru ascultarea şi răspunsul la rugăciunile Sale. La mormântul lui Lazăr, El i-a spus: „Tată, îţi mulţumesc că M-ai ascultat. Ştiam că totdeauna Mă asculţi; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis". (Ioan 11, 41.42).

În ultima carte a Bibliei, cartea Apocalipsei, toată lauda şi mulţumirea faţă de Dumnezeu sunt oferite în mod continuu. Apocalipsa 5, 12 spune: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" Iar în Apocalipsa 19, 6, glasul unei mari mulţimi se aude spunând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic, a început să împărătească".

Vom privi mai mult la subiectul rugăciunii şi al laudei, mai târziu, dar, pentru moment, să observăm răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile de laudă şi mulţumire. Răspunde El?

Pavel şi Sila îl lăudau pe Domnul cu cântări la miezul nopţii, în ciuda faptului că erau în închisoare. Vă amintiţi povestea? A fost un mare cutremur de pământ! V-ar plăcea un astfel de răspuns? A fost atât de dramatic, încât era aproape înfricoşător. Temnicerul era atât de speriat, încât a fost gata să se străpungă cu sabia, dar apostolii i-au strigat: „Nu-ţi face niciun rău! Suntem cutoţii aici!" (Fapte 1 – 6, 28).

În Fapte 4, puteţi găsi istoria unei biserici care se ruga, lăudându-L pe Dumnezeu pentru. puterea şi tăria Sa, iar

Tipuri de rugăciune 19

Dumnezeu a spus: „Aveţi dreptate. Iată un exemplu". Şi din nou a fost un cutremur de pământ. Evident că lui Dumnezeu îi plac cutremurele!

Când oamenii îl laudă pe Domnul şi îi aduc mulţumiri, uneori, El răspunde într-o manieră vizibilă. Alteori, răspunsul Lui poate fi bucuria unei inimi care cântă.

Rugăciunea pentru îndrumare

Când a luat caierul de-lână şi l-a lăsat afară peste noapte, Ghedeon nu-şi dădea seama că fapta sa va fi făcută publică, în lumea întreagă, timp de mii de ani în viitor. Istoria lui Ghedeon este unul dintre cele mai cunoscute exemple biblice de rugăciune pentru îndrumare. Ghedeon avea nevoie să ştie sigur care era voia lui

Dumnezeu pentru viaţa sa în acel moment şi a cerut nu numai un răspuns de la Dumnezeu, ci şi o formă de răspuns, specială, pe care Dumnezeu a considerat potrivit s-o onoreze.

Cei trei tineri evrei, şi Daniel însuşi, s-au văzut deodată în criză (vezi Daniel 2). Se pare că prima informaţie care li s-a dat despre cererea regelui pentru o interpretare a visului său uitat a fost aceea când soldaţii s-au arătat la uşa lor, ca să-i conducă la locul execuţiei! Ei au cerut suficient timp, ca să-L consulte pe Dumnezeul lor, iar Dumnezeu le-a răspuns, descoperindu-le secretele regelui, prin intermediul visului.

Uneori, creştini imaturi au fost mai „ghedeoni" decât Ghedeon! Rugăciunile lor pentru îndrumare au devenit o serie de seturi de semne, în timp ce încercau să-l fabrice lui Dumnezeu metode prin care să le comunice voinţa Sa. Totuşi, chiar şi pentru Ghedeon, această structură particulară a răspunsului lui Dumnezeu a fost evident experimentată doar o singură dată. În unele relatări despre rugăciunile biblice, se întâmplă destul de des

20 Răspunsul este rugăciunea ca cineva să ceară unr semn de la Dumnezeu, dar să lase la latitudinea Sa să hotărască ce semn va fi.

Subiectul înţelegerii conducerii lui Dumnezeu este foarte mare, şi l-am discutat mult mai, pe larg în cartea *Cum să cunoşti voia lui Dumnezeu în viaţa ta.* Pentru scopurile noastre, aici, vom sublinia simplu un lucru: Dumnezeu vrea să-şi îndrume şi să-şi instruiască poporul. Răspunsurile Sale la rugăciunile lui pentru îndrumare pot fi trimise în multe feluri. El poate alege să lucreze prin semne sau prin voia Sa, aşa cum este descoperită în Cuvântul Său. El poate comunica prin circumstanţe providenţiale sau prin uşi închise şi deschise. El poate trimite convingere din partea Duhului Sfânt, ca să dea un simţământ interior privind voia Sa pentru noi, sau poate lucra prin alţi creştini pentru a împărtăşi cu noi beneficiul experienţei, înţelepciunii şi" cunoaşterii lor. În cele mai multe dintre cazuri, Dumnezeu lucrează prin câteva sau prin toate aceste metode. Şi atunci când privim la imaginea de ansamblu, din cauza dovezilor puternice, înţelegem voia Sa pentru noi într-o anumită situaţie.

Dar Dumnezeu răspunde! Nu suntem limitaţi să ne rugăm pentru îndrumare şi apoi să luăm decizii bazate pe propria noastră judecată, cunoaştere şi bun simţ. Dacă aceasta ar fi tot ceea ce este nevoie pentru a lua o decizfe bună sau pentru a face alegerea corectă,

atunci ateul n-ar avea niciun dezavantaj în alegerea căii corecte! Dumnezeu vrea să-şi îndrume poporul, iar noi avem siguranţa în aşteptarea şi vegherea pentru răspunsul Său. Gândiţi-vă la acest paragraf din *Profeţi şi regip. 130 – 131:*

„Rapoartele istoriei sacre sunt scrise nu numai ca să le citim şi să ne minunăm, ci pentru ca aceeaşi credinţă care a lucrat în slujitorii lui Dumnezeu din vechime să lucreze şi în noi. Domnul nu va lucra astăzi într-o

manieră mai puţin vădită, oriunde se găsesc inimi credincioase, care să fie canale ale puterii Sale”.

Rugăciunea devoţională

Cum reuşea Iisus să petreacă aşa de mult timp în rugăciune – chiar nopţi întregi, când devenea atât de absorbit în comuniunea cu Tatăl Său – încât uita să meargă la culcare? Ai încercat vreodată să-ţi imaginezi cam ce. Se ruga? Să privim la tipurile de rugăciune pe care le-am discutat până acum. Iisus n-a avut nicio nevoie de pocăinţă şi mărturisire, aşa că nu. Se ruga pentru aceasta. Totuşi, El avea cereri pe care le aducea înaintea Tatălui – cereri pentru nevoile pe care le simţea ca fiinţă umană, experimentând slăbiciunile care sunt cele mai obişnuite omenirii. Petrecea mult timp, aducându-l mulţumiri şi laudă şi ni se spune că El căuta îndrumare de sus, în acelaşi fel în care o căutăm şi noi, în timp ce zi de zi îl aştepta pe Tatăl Său să-l facă cunoscut planurile pentru viaţa Sa. În *Hristos, Lumina lumii* p. 161, se spune că Iisus nu făcea niciun plan pentru Sine, ci le primea zi de zi de la Tatăl Său:

„Dar Fiul lui Dumnezeu era supus voinţei Tatălui şi dependent de puterea Lui. Aşa de mult. Se golise Iisus de

Sine, încât nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu Tatăl, şi în fiecare zi

Dumnezeu I le desfăşura mai departe. Tot aşa ar trebui să fim şi noi dependenţi de Dumnezeu, astfel încât viaţa noastră să fie o împlinire a voinţei Sale”.

Dar, indiferent de natura cererilor pe care le prezenta înaintea Tatălui şi indiferent de cât de des îi aducea mulţumiri pentru dragostea şi grija Sa, Iisus îşi petrecea cea mai mare parte a timpului doar vorbind. El ştia secretul de a-l vorbi lui

Dumnezeu, ca şi unui Prieten.

22 Răspunsul este rugăciunea

Şi cum vorbim prietenilor? Ei, le vorbim „pur şi simplu! Le împărtăşim ceea ce avem în minte. Le spunem ce se întâmplă în vieţile noastre. Le spunem despre cum ne simţim şi ce gândim. Le împărtăşim grijile şi bucuriile noastre. Comunicarea cu un prieten merge mult mai departe decât a cere favoruri şi a exprima recunoştinţă pentru favorurile primite.

Rugăciunea devoţională înseamnă a vorbi cu Dumnezeu la fel cum ai vorbi cu un prieten. Aţi încercat vreodată? Aţi citit vreodată un capitol din *Hristos, Lumina lumii* sau un pasaj din Scriptură şi, în mod conştient, aţi încercat să vă puneţi pe dumneavoastră în tablou, rugându-vă în timp ce citeaţi, rugându-vă despre ce citeaţi? Dacă da, aţi avut ocazia să auziţi răspunsul lui Dumnezeu. El vă conduce gândurile. El vă arată cum se aplică naraţiunea pe care o citiţi propriei dumneavoastră vieţi şi nevoi.

Apoi dacă vreodată aţi încetinit ritmul, ca să lăsaţi sufletul „să se dezvolte” odată cu trupul, poate că ați învățat secretul de a nu vă grăbi la lucru sau afaceri, o dată ce ați sfârşit partea dumneavoastră de conversaţie. Aşteptaţi. Ascultaţi-vă mintea. Mulţi oameni au descoperit că Dumnezeu le îndrumă gândurile într-un mod personal, specific, comunicând cu ei în liniştea inimii lor.

Rugăciunea devoţională poate fi o conversaţie cu dublu sens, chiar mai emoţionantă decât obişnuita cerere şi răspunsul. Pe măsură ce încetinim ritmul şi ne luam timp să comunicăm cu Dumnezeu, El va rămâne în comuniune cu noi. El este gata să petreacă în părtăşie cu noi tot atâta timp cât suntem şi noi gata să petrecem cu El. Noi suntem totdeauna cei care aşezăm limitele în relaţie. El n-o face niciodată.

„Dacă venim la El în credinţă, ne va descoperi tainele Lui. Adesea, inima va arde în noi când Domnul. Se va apropia să ne vorbească, aşa cum a făcut-o pe vremuri cu Enoh”. *(Hristos-Lumina lumii, p.558).*

Tipuri de rugăciune 23

„Putem fi admişi în cea mai strânsă intimitate şi comuniune cu Dumnezeu” *(Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p.106).*

Rugăciunea de mijlocire

Rugăciunea de mijlocire este unul dintre tipurile de rugăciune,

căruia Dumnezeu îi răspunde cu plăcere mai mult decât oricărui altul. Probabil că El nu poate să îţi împlinească cererile la fel de liber când cauţi binecuvântările pentru tine însuţi, pentru că propriul tău egoism se poate amesteca în proces. Dar când te rogi pentru alţii, te uneşti cu Marele Mijlocitor. Iisus S-a rugat mai mult pentru alţii decât pentru El însuşi *(vezi Hristos, Lumina lumii, p. 304, original).* El S-a rugat pentru tine! Poţi să citeşti rugăciunea Lui pentru tine în Ioan 17. Şi, unindu-te cu El în lucrarea de mijlocire pentru alţii, tu însuţi vei fi atras mai aproape de El.

Moise a mijlocit pentru poporul Israel, de mai multe ori. Ne amintim cel mai bine clasica lui rugăciune, atunci când şi-a oferit propria viaţă veşnică pentru vieţile oamenilor, dacă aceasta ar fi putut conta cumva. Acest tipar a fost de multe ori repetat de-a lungul călătoriei lor din Egipt spre Canaan. Oamenii ajungeau într-o criză. Ei murmurau, cârteau şi erau nemulţumiţi, iar Moise mergea şi se ruga pentru ei, pe genunchi.

Uneori, oamenii încearcă să spună că rugăciunea este în primul rând, descărcare emoţională şi că cineva ar putea primi acelaşi beneficiu, „discutând despre această problemă" cu un prieten sau consilier, sau poate chiar cu câinele lui! Dar una dintre dovezile că rugăciunea lucrează este că, atunci când ne rugăm pentru alţii, chiar fără ca-ei să ştie, rugăciunile noastre fac o diferenţă.

Subiectul rugăciunii de mijlocire este foarte stimulator şi vom vorbi despre ea într-un capitol întreg, mai târziu, dar încă

24 Răspunsul este rugăciunea o dată, asigurarea răspunsului lui Dumnezeu este clară. În Luca 1, 5 – 13, unde Iisus a spus o parabolă despre rugăciunea de mijlocire, vedem pe cineva mergând la miezul nopţii să ceară. pâine pentru un prieten. El nu avea nevoie de ea pentru sine – familia lui mâncase deja şi se săturase. Dar un prieten venise la el, fiind în nevoie. Şi astfel, chiar în faţa unui aparent refuz, el a cerut până când cererea i-a fost împlinită.

Parabola nu se termină cu nevoia prietenului, rămasă neîmplinită. Prietenul nu merge la culcare flămând, chiar dacă ora este târzie. Se dă pâine pentru întâmpinarea urgenţei. Ce asigurare minunată despre bunăvoinţa lui Dumnezeu de a binecuvânta este aceasta pentru noi, în mod special – când căutăm o binecuvântare pentru cei din jurul nostru!

Rugăciunea dialog în sfârşit, trebuie să privim pe scurt la cel mai

puţin obişnuit tip de rugăciune – rugăciunea dialog. Biblia înregistrează câteva ocazii când Dumnezeu a intrat de fapt în conversaţie cu copiii Săi. Cei mai mulţi dintre noi, chiar creştini, nu se simt în largul lor cu acest tip de rugăciune, şi deci n-au avut decât puţină experienţă, sau deloc, cu ea. Poate chiar fugim de ea!

Această rugăciune diferă de celelalte, pentru că cere de la Dumnezeu un răspuns care este direct, imediat şi specific la subiectul pe care I-l aducem în atenţie. Înseamnă mai puţin a-l cere lui Dumnezeu *să acţioneze* şi mai mult *să.ne vorbească* despre acţiunile Sale, înainte de a acţiona. De asemenea, îi permite lui Dumnezeu, uneori, să ia iniţiativă privind subiectul conversaţiei, în întregime.

Este aproape înfricoşător să te gândeşti la o rugăciune dialog, chiar şi pe scurt! Şi totuşi, dacă trebuie să fim obiectivi

Tipuri de rugăciune 25

În examinarea diferitelor tipuri de rugăciune din Biblie, trebuie s-o includem şi pe aceasta.

Avraam a experimentat acest tip de rugăciune când s-a rugat pentru Sodoma (vezi Geneza 18 şi 19). El şi-a dat seama în cele din urmă cine fusese la el, la prânz, şi când Dumnezeu şi-a împărtăşit cu Avraam secretele privind planurile Sale cu Sodoma, Avraam a început să-l răspundă (să comenteze). Nu Avraam a ales subiectul conversaţiei, ci Dumnezeu. Cu siguranţă că Dumnezeu ştia cu ce fel de material avea de a face şi care va fi răspunsul lui Avraam. Domnul l-a invitat pe Avraam să vorbească despre aceasta, astfel încât El să-şi explice judecăţile, iar Avraam să înţeleagă.

Şi Moise s-a angajat în acest fel de rugăciune de câteva ori. La rugul aprins, el s-a „certat” cu Dumnezeu cu privire la calificarea lui de a fi conducătorul mişcării exodului (vezi Exod 3 şi 4). Din nou, Dumnezeu a programat întrevederea. Moise îşi vedea de treabă, acolo în spatele muntelui. El nu avea nicio intenţie de a conduce un exod din Egipt – el era ocupat cu păzirea oilor! Pentru el, ziua cu rugul aprins a început la fel ca oricare altă zi. El nu şi-a dat seama că Dumnezeu îl aştepta, căutând o ocazie de a-i vorbi.

Iacov a dialogat cu Dumnezeu în rugăciune după ce a intrat în luptă cu Iisus, la pârâul Iboc (vezi Geneza 32). După noaptea de luptă, la pârâu, când se crăpa de ziuă, Iacov şi-a dat seama cu cine se luptase, şi L-a angajat pe Adversarul său într-o conversaţie. Vă amintiţi povestea. Iisus a spus: „Lasă-Mă să plec”. Dar în loc să-L lase să plece,

Iacov a spus: „Aşteaptă doar un minut!” Şi s-a agăţat strâns de El, refuzând să-L lase să plece. Ellen White ne spune că Hristos însuşi a fost Cei care i-a dat lui Iacov curajul şi hotărârea de a se prinde tare – şi aceasta este e veste bună, nu-i aşa? *(vezi Parabolele Domnului Hristos, p. 118).*

26 Răspunsul este rugăciunea

Mai sunt şi alte exemple de acest tip de rugăciune, şi, poate, mai înainte de a întoarce ultimele câteva pagini ale istoriei acestui pământ, vom şti mai mult despre ele la vremea potrivită.

Uneori, oamenii încearcă să explice miracolele şi vizitele îngerilor, viziunile şi visurile Bibliei, spunând: „Ei bine, ei aveau nevoie de ele mai mult pe vremea aceea, dar acum noi avem mai multă lumină şi de

Dumnezeu nu mai trebuie să se coboare la asemenea metode”. Dar dacă înţelegem ceva despre efectele cumulative ale păcatului, de-a lungul anilor, asupra organismului uman, atunci ne dăm seama că avem *mai multă* nevoie de manifestările puterii lui Dumnezeu decât aveau oamenii din timpurile biblice!

Iar făgăduinţa este că, în ultimele zile, vor fi reînviate mai multe linii de comunicare. Ioel vorbeşte despre ce înseamnă a visa şi a avea viziuni în vremea sfârşitului. Observaţi, de asemenea, acest paragraf din Ellen White:

„Va lăsa Cel care cu degetul Lui divin a desenat graniţele Iudeii, care a arătat locul exact unde avea să fie templul, care a făcut planuri pentru biserica iudaică şi pentru serviciul din sanctuar, pe poporul Său, pe poporul Său ales, care păzeşte poruncile Lui, pradă unei experienţe de ocazie, accidentului, să se împiedice în întuneric? Să aibă cei cărora El le-a dat cea mai preţioasă lumină, cei cărora le-a încredinţat solia îngerului al treilea, mai puţin din conducerea Sa providenţială decât aveau oamenii din vechime?” *(Review and Herald, 21 februarie 1893)*”.

Dumnezeu *vrea* să comunice cu noi, folosind orice metodă. Urmăriţi următoarele versete, Ioan 14, 21: „Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui”, Ioan 15, 15: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni”. Ioan 10, 4.5: „Merge înaintea lor şi oile ffferg după El, pentru că îi

Tipuri de rugăciune 27

cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru

că nu cunosc glasul străinilor”.

Iisus a făcut aceste făgăduinţe ucenicilor Săi, dar făgăduinţa este şi pentru noi. În *Hristos, Lumina lumii, p. 559,* se spune: „Prin Duhul, Mântuitorul va putea fi accesibil tuturor. În felul acesta, era mai aproape de ei decât dacă nu S-ar fi înălţat la cer”. Aşa că, în loc să ne aşteptăm să avem mai puţin din prezenţa Sa astăzi, ni s-a dat făgăduinţa chiar să avem mă-mult.

În cartea *Calea către Hristos (p.91 – 92),* găsim aceste cuvinte încurajatoare:

„Domnul este plin de milă şi de îndurare. (Iacov 5, 11) Inima Sa iubitoare este mişcată de necazurile noastre şi chiar de strigătul nostru de durere. Să aducem înaintea Lui tot ceea ce ne apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, pentru că este Cel ce, într-un fel oarecare, are legătură cu pacea noastră şi nimic nu este prea neînsemnat pentru ca El să nu-l ia în seamă. În experienţa noastră nu există un capitol prea întunecat, pentru ca El să nu-l poată citi, şi nici încurcături aşa de dificile, pe care El să nu le poată rezolva. Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nicio bucurie nu-l poate încânta şi nicio rugăciune sinceră nu-i iese de pe buze fără ca Tatăl nostru ceresc să nu observe, fără ca El să nu manifeste un interes viu pentru toate acestea. Căci El tămăduieşte pe cel cu inima zdrobită, şi le leagă rănile (Psalmul 147, 3). Legăturile dintre Dumnezeu şi fiecare fiinţă sunt aşa de intime şi profunde, ca şi când n-ar mai fi alt om pe pământ de care El să se îngrijească şi pentru care El să fi dat pe Fiul său mult iubit”.

Capitolul 3 DE CE SĂ NE RUGĂM?

Beni şi Nina erau prieteni cu primarul oraşului lor. îl cunoşteau personal de câţiva ani şi se bucurau deseori de compania lut, acasă la ei. De fiecare dată când el candida pentru primărie, ei erau foarte activi în campania lui şi votau pentru el la alegeri. împărţeau foi volante, ajutau la pregătirea întâlnirilor sale politice şi împărtăşeau cu alţii motivele pentru care gândeau că fiecare ar trebui să-l voteze pe prietenul lor, ca primar al oraşului. De fiecare dată când era reales, ei se întâlneau pentru a sărbători victoria cu mare entuziasm.

Lângă Beni şi Nina locuia un domn în vârstă. Acesta îl ura pe primar şi îi lăsa pe toţi să vadă acest lucru. Pentru orice lucru care mergea rău în oraşul lor, el îl învinovăţea direct pe primar. Dacă preţul benzinei creştea cu câţiva cenţi sau dacă autobuzul întârzia, sau

câinele de peste drum îi urmărea pisica, domnul în vârstă era sigur că era greșeala primarului. El îl învinovățea pe primar pentru rădăcinile de copaci care blocau straturile sale și pentru crengile de pe trotuarul său. El vota împotriva primarului la fiecare alegere și era mândru de aceasta!

În special îi făcea mare plăcere să-i tachineze pe Beni și Nina pentru prietenia lor cu primarul. Când trecea pe lângă ei, pe trotuar, le spunea cam așa: „Păcat că prietenul vostru, primarul, nu poate face nimic în privința lipsei de spații de parcare din centru". Sau „Pensia mi-a venit iarăși târziu, luna

De ce să ne rugăm? 29

aceasta – dar la ce te poți aștepta de la unul ca prietenul vostru, primarul, care încercă să conducă lucrurile pe aici?"

Într-o seară, când primarul a venit la ei, la cină, copiii priveau pe fereastra din față. Bătrânul venea spre casa sa și, văzând mașina primarului, s-a oprit. A privit lamașină, apoi s-a uitat urât spre casa copiilor. După aceea, s-a îndreptat spre mașina primarului și a scuipat chiar pe parbrizul sclipitor!

Beni și Nina s-au simțit insultați.

— Ar trebui să-l arestezi! a exclamat Beni.

— Evacuează-l din casă, a sugerat Nina. Fă ca orașul să facă din locul lui un parc sau altceva! Nu vezi cum te4 ratează?

Dar primarul n-a făcut nimic.

Apoi, într-o zi, a început să plouă. Zi după zi, ploua greu și constant. În oraș nu plouase niciodată așa de mult. Străzile și beciurile erau pline cu apă. În grădini și pe trotuare erau lacuri. Și ploaia continua încă. În cele din urmă, digul s-a rupt și râul s-a năpustit pe străzi. În cartierul unde locuiau Beni și Nina, toate casele au fost luate de apă. Au putut doar să-și salveze viețile. Tot ce aveau s-a pierdut în apelecare i-au inundat.

Imediat ce ploile au încetat și apele au început să scadă, s-a anunțat că primăria va pune la dispoziție fonduri pentru cei care și-au pierdut casele în timpul inundației. În ziarul local, a apărut anunțul că cererile se vor primi la biroul primarului, iar, londurile vor fi distribuite celor care aveau nevoie de ajutor. Beni și Nina s-au simțit ușurați. Nu s-au îngrijorat I niciodată de nimic. Ei erau siguri că prietenul lor, primarul, va veghea ca ei să primească întreaga sumă de bani cât de curând posibil, astfel încât casa lor să poată fi reconstruită,

iar ei să poată înlocui ceea ce pierduseră. Cu încredere, s-au dus şi şi-au depus cererea la primărie.

30 Răspunsul este. rugăciunea

Apoi au aşteptat. Şi au aşteptat. Şi au aşteptat ceva mai mult. Au trecut câteva săptămâni.

— Mă întreb de ce se întârzie aşa mult, zise Beni într-o zi. Credeam că vom avea cu siguranţă banii până acum.

— Trebuie să existe motive întemeiate, a replicat Nina.

— De ce să ne îngrijorăm? Doar suntem prieteni cu primarul!

Cu siguranţă că n-aş vrea să fiu în locul vecinului nostru acum, a adăugat Beni.

— Mă întreb dacă s-a obosit măcar să facă o cerere, a adăugat Nina

Au mai trecut câteva săptămâni. Copiii încă nu au primit niciun răspuns. Apoi, într-o zi, în ziar al local a apărut un articol special, despre victimele inundaţiilor, şi care prezenta o fotografie – ghiciţi a cui? Exact! A bătrânului, stând în faţa noii sale case.

Beni şi Nina s-au dus la faţa locului să vadă cu ochii lor. Bineînţeles, când au ajuns, vecinul lor era acolo, lucrând de zor la casa sa”.

Au mers spre locul unde lucra şi l-au salutat.

Bătrânul a mârâit:

— Dacă prietenul vostru, primarul, şi-ar fi făcut treaba cum trebuie şi ar fi reparat digul, n-am fi fost acum în mizeria asta. I-a luat destul timp ca să obţină banii pentru reconstrucţii. A trecut mai mult de o săptămână până i-anrprimit.

— Oh, când aţi depus cererea? întrebă Beni.

— Niciodată, a răspuns acesta. Primarul ar trebui să ştie cine are nevoie să-şi reconstruiască casa. De ce ar avea nevoie de o cerere? apoi a adăugat: Cred că v-aţi primit banii imediat, din moment ce aţi fost aşa de apropiaţi de primar în toţi aceşti ani. De ce n-aţi început să construiţi încă?

— *De ce să ne rugăm? 31*

— N-am primit banii încă, a spus Beni. Am depus cererea, totuşi, şi sunt sigur că este un motiv serios pentru care se întârzie.

Bătrânul s-a uitat neîncrezător de la Beni la Nina. Apoi a început să râdă. Beni şi Nina au plecat, iar bătrânul a strigat după ei:

— *Acum,* nu vă bucuraţi că sunteţi prieteni cu primarul? V-ar

plăcea să fiţi prieteni cu acest primar? Credeţi că ar merita să depui „o cerere”? Aţi văzut vreodată că Dumnezeu lucrează în acelaşi fel? Să ne uităm la câteva texte din Scriptură, care vorbesc despre felul în care Dumnezeu îşi tratează prietenii şi pe cei care nu sunt prietenii Săi. Iisus spunea:

F „Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru, care este în ceruri; căci El face să răsară soarele peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi”.

(Matei 5, 44.45).

Dumnezeu ar fi putut alege să fie selectiv în revărsarea darului luminii. El ar fi putut decide să lucreze în felul în care a lucrat în tihipul Exodului, când, timp de trei zile, poporul Israel a avut lumină acolo unde locuia, iar egiptenii erau în întuneric. În schimb, regula generală este că soarele şi ploaia sunt date tuturor în mod egal, indiferent de bunătatea sau răutatea lor. Putem săx enunţăm ca pe un fel de axiomă sau teză faptul că *Dumnezeu dă unele binecuvântări atât celor buni, cât şi celor răi.*

Ieremia a chestionat modul lui Dumnezeu de abordare a celor răi:

„Tu eşti prea drept Doamne, ca să mă cert cu Tine; vreau totuşi să te întreb asupra orânduirilor Tale. Pentru ce propăşeşte calea celor răi şi toţi mişeii trăiesc în pace?

32 Răspunsul este rugăciunea, l-ai sădit, au prins rădăcină, cresc, fac rod”. (Ieremia

12, 1.2).

Evident că Ieremia era mulţumit de răspunsul pe care l-a primit de la Dumnezeu pentru propriile lui nevoi, pentru că el spunea: „Tu eşti prea drept, Doamne, ca să mă cert cu Tine”. Dar el voia ca Dumnezeu să fie mai atent cu binecuvântările Lui şi mai iute cu judecăţile Lui.

David, pe de altă parte, a descoperit nu numai că Dumnezeu părea gata să-i binecuvânteze pe vrăjmaşii lui, dar că prietenii Săi, cum era el însuşi, păreau a fi privaţi la capitolul binecuvântări. David vedea că cei răi primeau mereu binecuvântări, în timp ce el suferea încercări, lupte şi chinuri. Această descoperire l-a făcut aproape să-şi piardă încrederera în Dumnezeu:

„Totuşi, era să mi se îndoaie piciorul şi era să-mi alunece paşii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiţi, când vedeam fericirea celor răi. Într-adevăr, nimic nu-i tulbură până la moarte şi trupul le este încărcat de grăsime. N-au parte de suferinţele omeneşti şi nu sunt loviţi ca ceilalţi oameni. De aceea mândria le slujeşte ca salbă şi asuprirea este haina care-i înveleşte. Li se bulbucă ochii de grăsime şi au mai mult decât le-ar dori inima. Râd şi vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus, îşi înalţă gura până la ceruri şi limba le cutreieră pământul. De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin, şi zice: Ce ar putea să ştie Dumnezeu şi ce ar putea să cunoască Cel Prea înalt?" Aşa sunt cei răi: totdeauna fericiţi şi îşi măresc bogăţiile. Degeaba dar mi-am curăţit eu inima şi mi-am spălat mâinile în nevinovăţie: căci în fiecare zi sunt lovit şi în toate zilele sunt pedepsit". (Psalmul 73, 2 – 14).

De ce să ne rugăm? 33

Este clar din aceste versete că Dumnezeu permite şi chiar trimite binecuvântare şi prosperitate celor care dispreţuiesc îndurarea Sa; şi este, de asemenea, adevărat că chiar cei care sunt copiii Săi, care îşi prezintă cererile înaintea Sa, în rugăciune, află uneori că au fost refuzaţi. Aveţi probleme în această privinţă? Bun venit în echipă! David şi Ieremia aveau aceleaşi probleme. La fel şi Iov. La fel şi alţi oameni evlavioşi, de-a lungul secolelor.

Dar fie că ai sau nu probleme de felul acesta, *este totuşi adevărat.* Este o altă teză pe care o găsim în studiul rugăciunii:

O mulţime de lucruri bune ţi se **vor întâmpla, chiar dacă nu te rogi;** şi o mulţime de lucruri **rele ţi se vor întâmpla,** chiar dacă te rogi.

Creştinii tind să creadă că binecuvântările lui Dumnezeu sunt turnate asupra lor din cauza neprihănirii lor. Dar când descoperă adevărul despre neprihănirea doar prin credinţa în I îi istos şi îşi dau seama că doar prin relaţia lor cu Dumnezeu au ci singura speranţă de neprihănire, îşi schimbă modul de a ftndi. Atunci ei conchid că binecuvântările lui Dumnezeu sunt i cvărsate asupra lor din cauza prieteniei cu El.

Aceasta are sens. În experienţa noastră omenească, am învăţat că există beneficii în a avea prieteni sus puşi. Merită să în „prieten cu primarul". Ai aşteptări mai mari de la prieteni decât de la străini sau de la duşmani. Dacă apelezi la cineva «ne îţi este prieten, te aştepţi să dea prioritate apelului tău. Pentru asta există prieteni, nu-i corect?

Ne aşteptăm ca Dumnezeu să trimită binecuvântări prietenilor Ifti, pentru că ei sunt prietenii Săi. Când ne dăm seama, mai. le vreme sau mai târziu, că unele dintre binecuvântările lui

I Küspunsul

34 Răspunsul este rugăciunea

Dumnezeu sunt revărsate peste duşmanii Săi, pentru că aceştia îi sunt duşmani, devenim confuzi.

Se spune despre Abraham Lincoln că-i trata cu mărinimie pe duşmanii săi. Unul dintre colaboratorii lui ar fi vrut ca Lincoln să fie mai agresiv în lupta împotriva celor care i se opuneau. El a întrebat:

— De ce nu-i distrugi pe duşmanii tăi? De ce încerci tot timpul să te împrieteneşti cu ei?

La care Lincoln a replicat:

— Nu mi-am distrus duşmanii, dacă aceştia au devenit prietenii mei.

Întoarceţi-vă la pasajul Scripturii, pe care l-am citit mai devreme, când Iisus descrie cum Tatăl Său trimite ploaie şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. El a început prin a spune: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc” (Matei 5, 44). Şi aşa mai departe. I De ce ni se spune să-i tratăm pe duşmanii noştri astfel? Ca să f fim copii ai Tatălui nostru care este în ceruri. Cu alte cuvinte, acesta este felul lui Dumnezeu de a fi. El revarsă binecuvântări peste duşmanii Săi, *chiar pentru motivul* că *ei sunt duşmanii Săi* şi pentru că I-ar plăcea ca aceştia să devină prietenii Lui. El îi iubeşte atât pe duşmanii, cât şi pe prietenii Lui. Aceasta este vestea bună a Evangheliei.

Care este răspunsul faţă de un astfel de Dumnezeu? Spunem ca şi David: „Nu contează; atunci, faptul că, m-am păstrat curat şi că n-am păcătuit”? Staţi puţin! Suntem prieteni cu Dumnezeu din cauza a ceea ce soerăm să obţinem de la El? Dacă acesta este motivul pentru care îi slujim lui Dumnezeu, atunci suntem noi cu adevărat prietenii Săi?

Să ne întoarcem, pentru un moment la parabola noastră despre prietenii cu primarul. Dacă Beni şi Nina erau cu

De ce să ne rugăm? 35

adevărat prieteni cu primarul, erau ei gata să-şi aştepte rândul, chiar dacă nu era „corect”, în timp ce primarul făcea tot ce putea pentru a deveni prieten cu bătrânul? Erau ei gata să renunţe la „drepturile” lor, ca prieteni ai primarului, astfel ca cei care priveau să

vadă că primarul nu făcea favoritisme?

E posibil ca Prietenul dv., Dumnezeul Universului, să aibă nevoie de acelaşi tip de sprijin din partea prietenilor Săi? Este posibil ca, din cauza acuzaţiilor inamicului, Elsă permită uneori ca prietenii Săi să aştepte, astfel ca să fie clar întregului Univers că prietenii Săi îl iubesc cu adevărat, pentru El însuşi şi nu doar pentru ceea ce speră să câştige de la El?

O înţelegere a marii lupte poate explica multe dintre lucrurile care altfel ar rămâne enigme, legate de modul în care Dumnezeu lucrează cu poporul Său. Vom privi mai mult la acest aspect în capitolul „De ce lucrurile merg mai rău când ne rugăm".

Ar fi o tragedie să se răspundă cu Da întrebării lui David: „Degeaba mi-am curăţit inima şi mi-am spălat mâinile în nevinovăţie?" Pentru că scopul primar al rugăciunii este comuniunea cu Dumnezeu, şi nu acela de a primi răspunsuri. Dacă scopul dv. principal în rugăciune este de a primi răspunsuri, nu după mult timp veţi înceta să vă mai rugaţi, sau rugăciunile dv. vor deveni o simplă formalitate, o rutină. Când scopul dv. principal în rugăciune este să comunicaţi cu Dumnezeu, atunci chiar tăcerea aparentă a lui Dumnezeu vă poate duce să-L căutaţi mai serios şi, în cele din urmă, să vă conducă mai aproape de El.

Observaţi încă o dată că, atunci când vorbim despre „a primi răspunsuri", vorbim despre primirea binecuvântărilor din partea lui Dumnezeu, nu despre a primi un *răspuns* din partea Sa. Moise n-a primit *răspunsul* pe care îl aştepta când a cerut să

36 Răspunsul este rugăciunea i se dea voie să intre în Ţara Promisă. Dar el a primit *un răspuns.* Vedeţi deosebirea?

Dar există un pericol împotriva căruia trebuie să fim în gardă. În timp ce este adevărat că scopul nostru principal nu este acela de a primi „lucruri" din partea lui Dumnezeu, este de asemeni adevărat că am fost invitaţi să-l cerem să ne împlinească nevoile şi chiar dorinţele. Ar fi o greşeală să scoatem rugăciunea de pe tărâmul vieţii practice, zilnice, şi să spiritualizăm totul până la punctul de a înceta să-l cerem lui Dumnezeu oricare dintre binecuvântările pe care le-a promis celor ce le cer.

În cartea sa *The-Philippian Fragment* (Fragmentul din Filipeni), Calvin Miller ne vorbeşte despre un om care a primit un extraordinar răspuns la rugăciune, pe când alţii, care s-au rugat pentru acelaşi lucru,

au fost refuzaţi. Gând omul a fost întrebat de ce a fost ascultată rugăciunea *lui,* el a dat nişte explicaţii filosofice, sofisticate. Apoi a concluzionat: „Oh, da, încă ceva. Întotdeauna e corect să ceri!”

Nu uitaţi aceasta! întotdeauna e corect să ceri. Am fost invitaţi să cerem. Dumnezeu *vrea* ca noi să cerem. Putem să nu primim ceea ce ne aşteptăm, dar suntem totdeauna bineveniţi să cerem.

Suntem invitaţi să ne rugăm pentru orice (Filipeni 4, 6). Suntem invitaţi să ne rugăm oriunde: „Nu există timp sau loc care să fie nepotrivit a înălţa rugăciuni lui Dumnezeu” *(Calea către Hristos,* p. 90). Suntem invitaţi să ne rugăm tot timpul: „Rugaţi-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni5, 17).

Dacă citiţi capitolul despre rugăciune din *Calea către Hristos,* veţi găsi un cuvânt cheie, care este folosit repetat: *dorinţe.* Aţi avut vreodată în minte ideea că trebuie să vă rugaţi doar pentru *nevoii* Nu, Dumnezeu găseşte plăcere când noi

De ce să ne rugăm? 37

aducem înaintea Lui şi *dorinţele* noastre. Există un paragraf clasic despre rugăciune, în *Calea către Hristos (p.91 – 92)*. Începe cam aşa: „Aduceţi-vă *dorinţele*… înaintea lui Dumnezeu”. Rugăciunea pentru „dorinţe” este în capul listei! întregul paragraf este atât de important, încât chiar dacă ne-am uitat la el în capitolul precedent, vreau să-l revedem din nou:

„Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile tale, bucuriile, necazurile, grijile şi temerile tale. Poverile tale nu-L vor împovăra şi nici nu-L vor obosi. El, care ţine socoteala până şi de perii capului tău, nu rămâne indiferent faţă de „nevoile copiilor Săi. Domnul este plin de milă şi de îndurare. (Iacov 5, 11) Inima sa iubitoare este mişcată de necazurile noastre şi chiar de strigătul nostru de durere. Să aducem înaintea Lui tot ceea ce ne apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, pentru că este Cel ce, într-un fel oarecare, are legătură cu pacea noastră şi nimic nu este prea neînsemnat, pentru ca El să nu-l ia în seamă. În experienţa noastră, nu există un capitol prea întunecat, pentru ca El să nu-l poată citi şi nici încurcături aşa de dificile pe care El să nu le poată rezolva. Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nicio bucurie nu-l poate încânta şi nicio rugăciune sinceră nu-i iese de pe buze, fără ca Tatăl nostru Ceresc să nu observe, fără ca El să nu manifeste un interes viu pentru toate acestea. Căci El tămăduieşte pe cel cu inima zdrobită,

şi le leagă rănile (Psalmul 147, 3). Legăturile dintre Dumnezeu şi fiecare fiinţă sunt aşa de intime şi profunde, ca şi când n-ar mai fi alt om pe pământ de care El să se îngrijească şi pentru care El să fi dat pe Fiul Său mult iubit".

38 Răspunsul este rugăciunea

V-aţi luat vreodată timp să experimentaţi acest paragraf? Observaţi reclama lui Dumnezeu: Niciun lucru prea mic, niciun lucru prea mare! Şi în caz că am putea omite ceva, ni se dă o – listă. „Aduceţi *dorinţele* voastre (plural) ... înaintea lui Dumnezeu". Care sunt dorinţele dv. – chiar acum? Puteţi face o listă cu trei sau patru, sau o duzină? „*Aduceţi* dorinţele voastre

...Înaintea lui Dumnezeu". Nu fiţi mulţumiţi cu a I le spune doar o dată sau de două ori. *Păstraţi-le* înaintea Lui!

Aduceţi bucuriile voastre înaintea lui Dumnezeu. Aveţi un motiv pentru care sunteţi fericiţi chiar acum? Spuneţi-l despre aceasta. Daţi-l voie să împărtăşească cu voi această fericire. Aduceţi necazurile voastre înaintea lui Dumnezeu. Aveţi vreunul? El este interesat. Aduceţi grijile voastre înaintea lui Dumnezeu. Ce vă împovărează chiar acum? De ce sunteţi îngrijoraţi? Aşezaţi-le înaintea lui Dumnezeu. Aduceţi temerile voastre înaintea lui Dumnezeu. Stai puţin! Dacă avem credinţă în Dumnezeu, nu trebuie să fim liberi de teamă? Nu pune Apocalipsa teama la un loc cu ce Malte lucruri care iau „note proaste": „Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi... şi toţi mincinoşii"? (Apocalipsa 21, 8).

„Dar creştinilor nu trebuie să le fie frică", spuneţi dv. Dar *fie* că trebuie sau nu, îţi *este* uneori frică? Dacă da (şi tuturor ne este), eşti invitat să aduci şi aceasta înaintea lui Dumnezeu. Când îţi dai seama că te găseşti printre cei fricoşi, există un singur lucru corect, pe care poţi să-l faci în acest sens. Adu-ţi temerile înaintea lui Dumnezeu. El ştie cum să aducă pace.

Aşa că suntem invitaţi să cerem – de toate, oriunde, tot timpul! Merită să ceri. Suntem invitaţi să *aducem* cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru că a cere face o diferenţă. „Este o parte din planul lui Dumnezeu să ne dea, ca

De ce să ne rugăm? 39

I răspuns la rugăciunea credinţei, ceea ce nu ne-ar da, dacă n-am Cere în felul acesta". (*Tragedia Veacurilor,* p. 538).

Când cerem intervenţia lui Dumnezeu în vieţile noastre, ne dăm

seama de dependenţa noastră de El. Când Îi cerem să ne vină în ajutor, ÎI eliberăm, în conflictul cu Satana, să lucreze pentru noi în moduri în care, altfel, n-ar putea. Niciun judecător nu poate opera într-un caz care nu i-a fost încredinţat.

De ce ne rugăm? Pentru că Dumnezeu este Prietenul nostru. Aceasta nu înseamnă că avem drepturi exclusive la toate binecuvântările Sale. Cei care nu-L cunosc vor primi binecuvântări din mâna Sa, în timp ce El încearcă să îi atragă la Sine. Uneori, se pare că ei primesc mai mult decât noi! Dar există binecuvântări pe care El le dă doar prietenilor Săi. În hoverbe 1, 23 Dumnezeu spune: „Mi-aş fi revărsat inima peste Voi" (NIV). Versiunea *Revised Standard* spune: „Îmi voi u-vărsa gândurile peste voi". Versiunea *Smith and Goodspeed* – pune: „Iată! îmi voi deschide mintea către voi, vă voi face cunoştinţă cu gândurile Mele".

Când comunicăm cu Dumnezeu, în rugăciune, părtăşia merge în ambele direcţii. Ne putem revărsa inimile înaintea Lui –, i El îşi va revărsa inima către noi. Şi această binecuvântare este dală *doar* prietenilor Săi apropiaţi. Îţi deschizi inima faţă de oricine sau ai preferinţe? Alegi să-ţi deschizi inima doar faţă de oci despre care ştii că te iubesc cu adevărat, cei care îţi sunt loiali „i care îţi vor respecta confidenţele?

Eşti interesat în a veni destul de aproape de Dumnezeul I mi versului, pentru ca El să-şi deschidă inima faţă de tine? Vrei ll-L auzi împărtăşindu-şi gândurile şi planurile cu tine? Este mi gând tulburător, nu-i aşa?

Ne putem permite să împărţim ploaia cu cei „nedrepţi"! Putem accepta chiar ca cei „nedrepţi" să primească ploaia, în

40 Răspunsul este rugăciunea timp ce vieţile noastre rămân un deşert. Pentru că Dumnezeu este Prietenul nostru, îi vom cere să trimită ploaia; şi vom primi deseori mult mai mult decât dacă nu am fi cerut. Dar cel mai important motiv pentru care ne rugăm este pentru a intra în cea mai adâncă părtăşie şi comuniune cu El, în timp ce El ne împărtăşeşte gândurile Sale şi îşi deschide inima faţă de noi, în felul în care tânjeşte s-o facă.

Capitolul 4

ADUCÂNDU-I ARGUMENTE LUI DUMNEZEU

Să acceptăm că scopul primar al rugăciunii este comuniunea cu Dumnezeu. Poate că aţi ajuns în acel punct al vieţii dv. de rugăciune, în

care experimentaţi din ce în ce mai mult acest lucru. Dar vine vremea când hotărâţi să aduceţi înaintea lui Dumnezeu o cerere într-adevăr *grea.* Desigur, nu este grea pentru Dumnezeu. Nu aceasta vă îngrijorează. Ştiţi căr nimic nu este imposibil la El. Este grea pentru dv., pentru că sunteţi atât de doritori s-o primiţi. Poate fi o cerere pentru binecuvântări vremelnice sau spirituale, dar vorbim acum despre dorinţe profunde, aflate chiar în inima fiinţei noastre.

Acesta este tipul de rugăciune pe care l-a folosit Iov când se afla la marginea oraşului, printre cioburi şi prieteni neloiali.

— El îl căuta pe Dumnezeu, ca să poată vorbi cu El. Iov spunea: „Dacă aş şti unde să-L găsesc… mi-aş prezenta cazul înaintea Lui şi mi-aş umple gura cu argumente". *Iov voia să-l aducă argumente lui Dumnezeu.*

Nu se punea problema că Iov încerca să vorbească cu Dumnezeu despre lucrurile pe care El nu voia să le facă.

42 Răspunsul este rugăciunea care ar fi fost împotriva voinţei Sale. Iov avea încredere în Dumnezeu şi în ceea ce ştia despre caracterul Său. El cunoştea dorinţa lui Dumnezeu de a binecuvânta şi de a da lucruri bune celor care umblau cu El. Iov nu dorea să scape nici cea mai mică ocazie de a primi ceea ce Dumnezeu era gata să dea. Dacă Dumnezeu aştepta ca Iov să-L caute din toată inima, Iov era gata!

Uneori, Dumnezeu ne invită să-l aducem argumente. Puteţi citi în Isaia: „Apăraţi-vă pricina" – zice Domnul – „arătaţi-vă dovezile cele mai tari", zice împăratul lui Iacov (Isaia 41, 21). De-a lungul secolelor, copiii lui Dumnezeu au venit la El cu cererile cele mai apropiate inimilor lor şi şi-au adunat argumente pentru a le prezenta împreună cu aceste cereri – pentru ca, în felul acesta, Dumnezeu să fie nevoit să le răspundă. Puteţi găsi multe altele, dar aici sunt paisprezece dintre ele. Acestea au fost folosite de personajele biblice, care au avut succes în a-L convinge pe Dumnezeu.

Argumentul 1: Cine este Dumnezeu?

Asirienii au venit împotriva lui Ezechia cu scrisori ameninţătoare, care îl insultau pe Dumnezeu şi pe poporul Său. Ezechia a dus scrisoarea la casa Domnului. Îl puteţi vedea acolo, întinzând scrisoarea pe pardoseala Templului. Acum, ascultaţi-l prezentându-şi argumentele în faţa lui Dumnezeu. El a început cu argumentul „Cine este Dumnezeu":

„Doamne, Dumnezeul lui Israel, care şezi pe heruvimi! Tu eşti

singurul Dumnezeu al tuturor împărăţiilor pământului! Tu ai făcut cerurile şi pământul”. (2 Regi 19, 15)

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 43

Dumnezeu nu avea nevoie să i se reamintească cine era „dar Ezechia avea nevoie. În orice caz, acest lucru a început cu o afirmaţie despre puterea şi maiestatea lui Dumnezeu, care este Conducătorul Universului, Domnul oştirilor.

Multe rugăciuni ale Bibliei încep astfel. Ele încep reamintindu-l lui Dumnezeu de puterea şi maiestatea Lui, recunoscând că El este Dumnezeu mai presus de toţi dumnezeii, că El este Creatorul şi că are toată puterea. Nu e rău deloc pentru început, nu-i aşa?

Acest tip de rugăciune este folosit şi de Avraam. Acesta îi argumenta lui Dumnezeu cu privire la soarta Sodomei şi spunea: „Nu va face Judecătorul întregului pământ ceea ce este drept?” Avraam putea prezenta cazul lui înaintea lui Dumnezeu, cu încredere, pentru că ştia, fără îndoială, cine era Dumnezeu. Dumnezeu era Judecătorul întregului pământ, iar Avraam ştia că putea conta pe faptul că El va lucra cu dreptate. De aceea nu i-a fost teamă să insiste în privinţa cazului său înaintea lui Dumnezeu; *Cine este Dumnezeu?* devine pentru noi un argument puternic de adus înaintea Lui. Observaţi aceste cuvinte:

„Nicio rugăciune sinceră nu se pierde. În mijlocul osanalelor înălţate de corurile cereşti Dumnezeu aude strigătele chiar şi ale celei mai slabe fiinţe omeneşti. Noi putem prezenta dorinţa şi povara inimii în cămăruţa noastră, putem înălţa o rugăciune mergând în drumul nostru şi cuvintele noastre ajung la tronul Stăpânului Universului. Ele poate că nu sunt auzite de vreo ureche omenească, dar ele nu se pot pierde neauzite şi nici nu se pierd în învălmăşeala preocupărilor zilnice. Nimeni şi nimic nu poate înăbuşi rugăciunea sufletului. Ea se ridică mai presus de zgomotul străzii, mai presus de tumultul mulţimiişi ajunge în curţile cerului. Noi vorbim lui

44 Răspunsul este rugăciunea

Dumnezeu, şi de aceea rugăciunile noastre sunt ascultate.(*Parabolele Domnului Hristos,* p.117) *Lui Dumnezeu* îi vorbim! Şi, mai mult decât atât, El este Tatăl nostru, dar şi Prietenul nostru.

Să presupunem că aţi avea o rugăminte şi aţi putea s-o faceţi preşedintelui Statelor Unite, personal. Vă puteţi imagina, ducându-vă la el şi spunându-i: „Haide, îndeplineşte-mi cererea aceasta; până la

urmă, eşti preşedintele, nu?" Dar dacă preşedintele ar fi fost şi tatăl şi prietenul dv? Bineînţeles, singurul motiv pentru care v-ar refuza cererea ar fi acela de a şti că, împlinind-o, v-ar cauza un rău sigur sau ar pune în pericol siguranţa întregii naţiuni!

Ca şi cum n-ar fi destul faptul că Dumnezeul nostru este Dumnezeul întregului Univers, Regele regilor şi Domnul domnilor, El a adăugat la lista Lui de credite faptul că este Tatăl nostru.

„Pentru a întări încrederea noastră în Dumnezeu.

Domnul Hristos ne învaţă să ne adresăm Lui cu un nume

nou, un nume cuprinzând în sine cele mai scumpe legături ale inimii omeneşti. El ne dă privilegiul de a numi pe nemărginitul Dumnezeu, Tatăl Nostru. Acest nume, adresat Lui, sau vorbindu-ne despre El, este un semn al iubirii noastre şi al încrederii pe care o avem în

El, cum şi o garanţie a consideraţiei şi legăturilor Sale cu noi. Rostit atunci când cerem favoarea sau binecuvântarea

Să el este ca o muzică pentru urechile Sale". (*Parabolele*

Domnului Hristos, p.93).

Data viitoare, când aveţi o cerere importantă de făcut lui Dumnezeu, amintiţi-vă de acest argument. Începeţi prin a-l aminti lui Dumnezeu (şi dv. înşi vă) cine este El şi care este relaţia Lui cu dv. Este un argument care are greutate în faţa Lui.

Aducându-l argumente lui Dumnezeu

45

Argumentul 2: Din pricina Numelui Său

S-a spus că rugăciunea nu este metoda noastră ca voia omului să se facă în ceruri, ci, mai degrabă, ea este metoda lui Dumnezeu ca voia Lui să se facă pe pământ. „Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalţă pe noi la El" (*Calea către Hristos,* p.84). Când venim la Dumnezeu, în rugăciune, nu ne rugăm doar pentru numele nostru, ci şi pentru Numele Lui. Dumnezeu spune: „Din dragoste pentru Mine vreau să lucrez. Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea". (Isaia 48, 11). „Domnul nu va părăsi pe poporul Său, din pricina Numelui Lui celui mare, căci Domnul a hotărât să facă din voi poporul Lui". (1 Samuel 12, 22). Noi cântăm aceasta chiar" în Psalmul 23: „El mă conduce pe cărări drepte, din pricina Numelui Său" (versetul 3).

Numele lui Dumnezeu, reputaţia şi slava Sa sunt toate la mijloc

când poporul Lui vine la El pentru ajutor şi izbăvire. Îi putem aminti acest lucru şi îl putem ruga să răspundă cererilor noastre, din cauza *Numelui Său.*

Argumentul 3: Ce **vor crede oamenii?**

Unul dintre cele mai bune argumente pe care le putem aduce, ca motiv pentru care Dumnezeu ar trebui să răspundă nevoilor noastre, este reputaţia şi onoarea Lui în minţile altor oameni. Moise a folosit acest argument în timpul călătoriei sale din Egipt spre Ţara Promisă:

„Moise s-a rugat Domnului Dumnezeului său şi a zis: Pentru ce să se aprindă, Doamnemânia Ta împotriva

46 Răspunsul este rugăciunea poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu mare putere şi cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi şi ca să-i şteargă de pe faţa pământului? Întoarce-Te din iuţimea mâniei Tale şi lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-l faci poporului Tău'". (Exod 32, 11.12). Observaţi din nou că Moise nu încerca să-L convingă pe Dumnezeu de ceva împotriva voinţei Sale. Dumnezeu lucra prin Duhul Său, inspirând rugăciunile lui Moise, pentru că El îşi găseşte plăcerea în îndurare. Dumnezeu căuta o scuză pentru a-şi izbăvi poporul. Din nefericire, ei Îi fuseseră necredincioşi şi păcătuiseră împotriva Lui. Ei s-au smuls din mâinile Lui, iar duşmanul stătea pe aproape, gata să strige*, fault",* dacă Dumnezeu ar fi făcut vreo mişcare într-o direcţie, fără să fie invitat. În Moise, Dumnezeu a găsit mijlocitorul pe care îl căuta. Moise şi-a prezentat cazul înaintea Lui şi încă o dată Dumnezeu a putut să lucreze în favoarea poporului Său.

Ioel spunea: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri.

Unde este Dumnezeul lor?" (Ioel 2, 17).

Când oamenii sunt interesaţi să înalţe onoarea şi reputaţia lui Dumnezeu printre cei care nu-L cunosc şi să facă din aceasta un argument în cererile pe care le aduc înaintea Lui, Dumnezeu ia aminte în mod special. „Slava trebuie dată Dumnezeului nostru". *(Hristos, Lumina lumii,* p. II). Este slava Lui. Noi II slăvim pe Dumnezeu înaintea

Universului când aducem cererile noastre înaintea Lui, din cauza Numelui Său, pentru Numele şi reputaţia Sa, ca El să fie slăvit pe pământ.

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 47

Argumentul 4: Este o plăcere pentru Dumnezeu să spună: Da!

Lui Dumnezeu Îi face plăcere să răspundă când îi aducem cererile noastre. Este plăcerea Lui să aducă satisfacţie şi bucurie poporului Său. Prin Ieremia, Dumnezeu spune: „Mă voi bucura să le fac bine". „Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă şi de slavă, printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face, vor rămâne mirate şi uimite de toată fericirea şi de toată propăşirea pe care le-o voi da". (Ieremia 32, 41; 33, 9). „Lui Dumnezeu îi face o plăcere deosebită să dea" (*Parabolele Domnului Hristos,* p. 141).

Cum vi se pare acest argument pentru a fi adus cu cererile noastre înaintea Domnului? Ne putem ruga: „Tată, ar fi atât de plăcut pentru Tine să îndeplineşti cererea aceasta"? Mergem prea departe?

Vă amintiţi când eraţi mici şi încercaţi să-i convingeţi pe părinţii voştri să facă ceva pentru voi? Dacă ştiaţi că acel lucru era o plăcere pentru ei, aveaţi o şansă mai mare de a primi un răspuns pozitiv, nu-i aşa? Dacă tatălui dv. Îi plăcea foarte mult să pescuiască şi l-aţi fi rugat să mergeţi împreună la pescuit, eraţi deja pe jumătate acolo, înainte de a fi plecat!

Din moment ce lui Dumnezeu îi place să dea, noi nu-I cerem să facă ceva contrar naturii Sale. îl invităm să facă ceva care Îi face mare bucurie. Cât de interesant este că El ne-a încunoştinţat de acest aspect al caracterului Său, astfel încât noi să venim la El cu încredere mai mare când ne aducem cererile înaintea Lui.

48 Răspunsul este rugăciunea

Argumentul 5: Argumentul crucii

Unul dintre cele mai mari motive pentru care putem merge la Dumnezeu cu cererile noastre este crucea lui Hristos. „El care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" (Romani 8, 32). Neprihănirea lui Hristos, pusă la dispoziţia noastră prin jertfa Lui pe cruce, este ceea ce ne face în stare să ne apropiem cu încredere de tronul lui Dumnezeu.

Daniel a folosit acest argument, cerându-l lui Dumnezeu să asculte şi să răspundă rugăciunii sale. El a spus: „Pleacă urechea, Dumnezeule, şi ascută! Deschide ochii şi priveşte la dărâmăturile noastre şi la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu

pentru neprihănirea noastră îţi aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari". (Daniel 9, 18). Noi nu avem o neprihănire a noastră proprie pentru a o prezenta ca argument pentru care Dumnezeu ar trebui să răspundă rugăciunilor noastre. Dar, în îndurarea Sa, El a dat pe Fiul Său ca să devină neprihănirea noastră. Din cauza neprihănirii lui Hristos, noi putem veni la El".

Unul dintre motivele cele mai mari, pentru care noi nu primim răspuns la rugăciunile noastre, este acela că mergem la Dumnezeu prezentând neprihănirea noastră, propria noastră înregistrare de fapte bune, ca un motiv pentru care trebuie El să ne asculte. Aţi auzit vreodată pe cineva rugându-se: „Te rog, ajută această persoană. Aminteşte-ţi cât de credincioasă Ţita fost. Aminteşte-ţi de toţi anii de slujire în lucrarea Ta". Conducătorii iudei au spus aceasta despre sutaş. „Merită ajutorul Tău, pentru că

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 49

ne-a construit o sinagogă". Dar sutaşul spunea despre el însuşi: „Nu sunt vrednic" (vezi Lu ca 7, 2 – 6).

Cel mai bun lucru pe care îl putem face, când venim înaintea tronului lui Dumnezeu, este să ne unim cu cel care a scris cântecul:

„Neputând s-aduc nimic, Lângă crucea Ta azi pic". „Moartea lui Hristos era un argument în favoarea omului, care nu putea fi contrazis" (*Tragedia veacurilor,* p. 514).

Argumentul 6: Dar ai promis!

*

Vă amintiţi când copiii dv. erau mici (sau când dv. eraţi mic!) şi veneau să vă ceară să faceţi aşa şi aşa. În timp ce cântăreaţi problema, ei spuneau: „Dar ai *promist*" şi dacă aţi promis, ştiaţi imediat că „trebuia" să faceţi, îndată ce ei au prezentat acel argument!

Dumnezeu doreşte ca noi să folosim acest lucru ca argument, când ne aducem cererile înaintea Lui. „Prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui, nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume, prin pofte" (2 Petru 1, 4).

Suntem asiguraţi: „Binecuvântat să fie Domnul, care a dat odihnă poporului Său Israel după toate făgăduinţele Lui! Dintre toate bunele cuvinte pe care le rostise prin robul Său Moise, niciunul n-a rămas neîmplinit" (1 împăraţi 8, 56).

„Dumnezeu. Se află înapoia fiecărei făgăduinţe pe care a făcut-o.

Onoarea tronului Său este legată de împlinirea Cuvântului Său dat nouă” (*Parabolele Domnului Hristos* p. 97, 98).

4. Răspunsul

50 Răspunsul este rugăciunea

Vom aborda mai bine folosirea făgăduinţelorbiblice în capitolul numit „Rugăciunea şi credinţa”. Nu fiecare promisiurie din Cuvântul lui Dumnezeu este pentru dv. în acest moment şi în aceste circumstanţe. Poate că nu ştiţi când să cereţi împlinirea făgăduinţei Sale: „Cheamă-Mă în ziua necazului şi Eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi!” şi când să cereţi împlinirea făgăduinţei: „Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii” (Psalmul 50, 15; Apoc. 2, 10). Unele făgăduinţe sunt condiţionate şi trebuie să avem înţelepciune de sus, ca să ştim când se aplică aceste făgăduinţe situaţiei noastre particulare.

Bar făgăduinţele spirituale sunt întotdeauna valabile. Poate că Dumnezeu nu ne dă binecuvântările vremelnice pe care le dorim – chiar cele privind protejarea vieţii însăşi. Mulţi dintre cei care au trăit cel mai aproape de El au murit ca martiri. Dar El a avut întotdeauna grijă de nevoile noastre xspirituale, şi pentru acestea noi putem să cerem împlinirea făgăduinţei Lui şi să ştim că El ne ascultă şi va răspunde aşa cum a promis.

Uneori, nu înţelegem gândurile şi făgăduinţele Sale, făcute nouă, totuşi Cuvântul Său nu este mai puţin sigur că se va împlini:

„Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ „atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre. Căci după cum ploaia şi zăpada se pogoară din ceruri şi nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul şi-l fac să rodească şi să odrăslească, pentru ca să dea sămânţă semănătorului şi pâine celui ce mănâncă, tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele”. (Isaia 55, 9 – 11).

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 51

Când Îi prezentăm lui Dumnezeu făgăduinţele Sale, avem o garanţie sigură: El ne va trimite ceea ce aşteptăm de la El, sau, dacă am înţeles greşit scopul Lui, din cauză că gândurile şi căile Sale sunt cu mult mai înalte decât ale noastre, El ne va trimite ceva mai bun!

Argumentul 7: Ai făcut-o pentru alţii

„Ceea ce poate face Dumnezeu nu e secret. Ce a făcut pentru alţii va face-şi pentru tine. Cu braţele deschise te va ierta. Ceea ce poate

face Dumnezeu nu e secret”. David aduce acelaşi argument Domnului: „În Tine se încredeau părinţii noştri: se încredeau şi-i izbăveai” (Psalmul 22, 4).

În cercurile legale, există speranţă, dacă avocatul poate să descopere un caz precedent pentru decizia pe care speră să o obţină pentru clientul său. Dacă nu a avut loc niciun precedent, se pare că situaţia va fi destul de complicată! Dar când avocatul poate prezenta înaintea judecătorului faptul că, în cazul lui Popescu şi Ionescu, în urmă cu ceva timp, la o anume dată, s-a luat o hotărâre asemănătoare, este un avantaj. În acelaşi fel, putem să-l reamintim lui Dumnezeu de ceea ce a făcut pentru alţii, ca un argument pentru care El este liber să lucreze pentru noi în aceeaşi manieră.

„Rapoartele istoriei sacre sunt scrise nu numai ca să le citim şi să ne minunăm, ci pentru ca aceeaşi credinţă care a lucrat în slujitorii lui Dumnezeu din vechime să lucreze şi în noi. Domnul nu va lucra astăzi într-o manieră mai puţin vădită oriunde se găsesc inimi

52 Răspunsul este rugăciunea credincioase, care să fie canale ale puterii Sale”. (*Profeţi şi Regi?* 130 – 131).

Nu e de mirare că Iisus a fost surprins de credinţa leprosului care a venit primul la El. Naaman fusese vindecat, dar aceasta avusese loc cu sute de ani înainte. Ellen White spune că leproşilor-le era teamă să vină la Iisus, pentru că „ei nu îndrăzneau să aştepte ca Iisus să facă pentru ei ceea ce nu făcuse niciodată pentru vreun om”. (*Hristos, Lumina lumii* p. 208). Dar după ce un lepros s-a apropiat prin credinţă şi a fost vindecat, mulţi leproşi au venit să primească o binecuvântare asemănătoare – cu o ocazie, chiar zece odată!

Aşa că noi putem să ne aducem cererile la Dumnezeu, chiar dacă – îi cerem să facă pentru noi ceea ce „n-a făcut niciodată pentru vreun om”. Dar putem veni cu mai mult curaj, aducând ea argument ceea ce El a făcut pentru alţii.

Argumentul 8: Ce a făcut pentru noi în trecut

Simţiţi că n-ar trebui să-l cereţi lui Dumnezeu iar şi iar aceeaşi binecuvântare? Vă este teamă că v-a trecut rândul şi că acum El nu va mai putea să vă ajute? Iată un comentariu interesant: „Dacă rămâi în El, faptul că astăzi ai primit un dar bogat îţi asigură primirea unuia şi mai bogat mâine” (*Hristos, Lumina lumii,* p. 113). Adăugaţi-l şi pe acesta: „El are o mare plăcere când noi ne grăbim să trecem de îndurările, şi binecuvântările Sale, având ca motiv dorinţa ca El să-şi

reverse asupra noastră binecuvântări mai mari" *(Divina Vindecare,* p. 498).

Moise i-a instruit pe israeliţi cum să se apropie de Domnul în vreme de nevoie. El le-a spus să meargă la

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 53

Tabernacol cu un dar pentru preot. Apoi, Domnul a spus: „Să iei cuvântul şi să spui înaintea Domnului, Dumnezeului tău" (Deuteronom 26, 5). Despre ce le spune El să vorbească? El le spune să prezinte ocaziile când Dumnezeu i-a salvat în trecut. Deuteronom 8, 2 spune acelaşi lucru: „Adu-ţi aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească şi să te încerce, ca să-ţi cunoască pornirile inimii şi să vadă dacă ai să păzeşti sau nu poruncile Lui".

Care este afirmaţia clasică a lui Ellen White? „Nu avem a ne teme de nimic în viitor" Cu excepţia a ce? „Decât de a uita drumul pe care Domnul ne-a condus" *(Testimonies to Ministers, p. 31).* Amintindu-ne de ceea ce a făcut El în trecut pentru noi, suntem încurajaţi să ne încredem în El şi astăzi.

Argumentul 9: El **ne-a invitat să cerem**

Noi nu venim înaintea Domnului din proprie iniţiativă. Nu dăm buzna în prezenţa Sa, fără să fim invitaţi. El a făcut invitaţia. Suntem invitaţi să cerem:

„Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Căci ori şi cine cere, capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate i se deschide". (Matei 7, 7.8).

„Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva djupă voia Lui, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice l-am cere, ştini că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut". (1 Ioan 5, 14.15).

Să adăugăm la aceasta două propoziţii scurte din cartea *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*: „Cererea arată ***t*** –

54 Răspunsul este rugăciunea că îţi dai seama de nevoia ta; şi, dacă ceri în credinţă, vei primi". „Tatăl ceresc ştie că ai nevoie de toate lucrurile acestea şi eşti invitat să i le ceri" (p.106, 108).

Când ceri unui prieten pământesc o favoare, este vreo diferenţă dacă ţi-a „făcut deja o ofertă de ajutor? Să presupunem că maşina ta se strică şi trebuie să chemi pe cineva să te ajute. Pe cine chemi? Desigur, pe cel care a spus deja: „Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi un telefon". Dacă el sau ea părea să fie sincer în această ofertă, e mai uşor să-l chemi,

nu-i aşa?

Când ne aducem cererile înaintea lui Dumnezeu, putem spune: „Doamne, sunt aici, pentru că m-ai invitat. Mi-ai spus să vin la Tine când am nevoie. Aşa că iată-mă”. Putem avea încredere în bunăvoinţa Lui de a binecuvânta, pentru că El ne-a în vitat să-L căutăm pentru această binecuvântare.

Argumentul 10: Marea noastră nevoie

„Marea noastră nevoie de ajutor este ea însăşi un argument care pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră”. (*Calea către Hristos,* p.86).

Iona a strigat la Domnul din pântecele unei balene! Observaţi rugăciunea sa*: „În strâmtorarea mea,* am chemat pe Domnul şi m-a ascultat” (Iona 2, 2). Iona n-a putut prezenta niciun alt argument mai bun, decât strâmtorarea lui, pentru ca Dumnezeu să-l salveze. El avea o mare nevoie, iar Dumnezeu a răspuns acelei nevoi.

Vechiul Testament ne vorbeşte despre cea, mai neobişnuită bătălie dintre corul israelit şi inamic: „O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 55

suntem fără putere înaintea acestei mari mulţimi care înaintează împotriva noastră şi nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt îndreptaţi spre Tine” (2 Cronici 20, 12). Ei aveau o nevoie urgentă şi şi-au dat seama de incapacitatea lor de a se apăra şi, ca rezultat, Dumnezeu a adus o puternică izbăvire pentru ei.

Când ajungi la capătul resurselor tale şi strigi după ajutor de sus, atunci Dumnezeu este liber să intervină prin puterea Sa. Inima iubirii Sale este mişcată când El ne vede neajutorarea. De aceea putem aduce înaintea Lui nevoia oastră ca unul dintre motivele pentru care El ar trebui să ne vină în ajutor.

Argumentul 11: Nu cer aceasta pentru mine

Rugăciunile pentru alţii vibrează într-un mod special **e** corzile inimii lui Dumnezeu. El are simpatie pentru cvoile noastre personale, dar când venim la El, aducând naintealui nevoile celor din jurul nostru, El ia aminte în od special la rugăciune, căci, făcând aceasta, am intrat în piritul Său de slujire pentru nevoile altora.

Iisus a spus o parabolă despre un om care căuta pâine pentru un prieten la miezul nopţii (Luca 11, 5 – 8). Această arabolă ne aduce asigurarea că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre pentru

nevoile altora. „Nimănui nu I **e** va spune: Nu pot să te ajut. Aceia care vin în miez de oapte să ceară pâine, ca să hrănească suflete flămânde, or avea succes”. (*Parabălele Domnului Hristos,* p.88). reţi un cec în alb? Iată-l: Niciodată nu este refuzat cineva **are** caută să-l împartă cu sufletele flămânde. Succesul ste garantat. *Vei primi ajutorul pe care îl cauţi.*

56 Răspunsul este rugăciunea

Acum, presupun că ar fi posibil să folosim rugăciunea pentru alţii, ca o scuză pentru a primi lucruri pentru noi înşine. Chiar rugăciunile pentru alţii pot fi uneori egoiste. Odată, i-am auzit pe tineri cântând: „Dă-mi benzină pentru Mercedes, ca să le ajut pe surorile de la Tabita”! Asta e destul de transparent! Şi Dumnezeu nu va fi înşelat de jocurile noastre.

Dar, ori de câte ori ne rugăm pentru alţii, pentru că dorim sincer binecuvântarea lui Dumnezeu pentru ei, cererile noastre vor fi onorate.

Argumentul 12: Nu avem unde să ne ducem

Gând Iisus şi-a terminat predica din Ioan 6, explicând natura spirituală a împărăţiei Sale şi oferta părtăşiei cu El, mulţimile care îl urmau au dispărut. Ele fuseseră atrase de pâinile şi peştii Lui – dar oferta Pâinii Vieţii era neatrăgătoare pentru inimile lor neconvertite.

Iisus S-a întors spre ucenicii Săi şi i-a întrebat: „Voi nu vreţi să vă duceţi?”

Ei au răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem?” (versetul 68).

Aproape că sună ca şi cum ar fi plecat şi ei, dacă ar fi existat vreun alt loc în care să poată merge. Dar aveau dreptate. Când e vorba de împlinirea celor mai adânci nevoi ale sufletului, nu avem nicio posibilitate. Nu avem unde să ne ducem. David spunea: „Pe cine altul am eu în cer, afară de Tine? Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine”. (Psalmul 73, 15). iar Petru adăuga: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim

Aducându-l argumente lui Dumnezeu 57

mântuiţi” (Fapte 4, 12). „N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu; dar apărarea la care putem să apelăm totdeauna este starea noastră deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate”. (*Hristos, Lumina lumii,* p.253 – 254).

Să presupunem că aveţi nevoie de nişte ulei pentru maşina dv.

Există numeroase locuri unde aţi putea merge. Dacă nu sunteţi servit destul de repede la prima staţie de benzină sau dacă nu vă convine preţul, puteţi pleca. Nu e nevoie să fiţi insistenţi – nu e nevoie să pledaţi pentru cazul dv.

Dar să presupunem că copilul dv. s-a îmbolnăvit de o boală rară şi doar un singur doctor din lume a reuşit să trateze această boală cu succes. Nu vă mulţumeşte un răspuns negativ. Faceţi tot ce puteţi, ca să aduceţi copilul dv. sub îngrijirea lui. Care este diferenţa? Nu aveţi unde să vă duceţi în altă parte! Există un singur medic care poate trată nevoile sufletului: Marele Medic. Venind înaintea Lui, căutând vindecarea şi ajutorul Lui, putem folosi acest argument: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice".

Argumentul 13: Nu **te las**

Acesta este „argumentul lui Iacov". Iacov atinsese capătul resurselor sale şi era în nevoie disperată. Imediat ce a descoperit că se lupta cu Iisus, el s-a agăţat de Acesta pentru propria lui viaţă. El a spus: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta" (vezi Geneza 32, 26).

Aţi insistat vreodată în rugăciune către Dumnezeu şi în cele din urmă aţi spus: „N-ai obosit auzindu-mă că îţi cer

58 Răspunsul este rugăciunea iar şi iar acelaşi lucru?" *Sper că da*\ Aţi îndrăznit vreodată să folosiţi argumentul lui Iacov şi să vă rugaţi: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta"? *f*

Suntem invitaţi să perseverăm în rugăciune. Lui Dumnezeu îi face plăcere când continuăm să ne prezentăm cazul înaintea Lui până când El răspunde strigătelor noastre de ajutor. De fapt, însăşi perseverenţa vine de la El! vorbind despre femeia sirofeniciană, Ellen White scria:

„Domnul Hristos însuşi a fost Acela care a pus în inima mamei stăruinţa ce nu putea fi respinsă. Domnul Hristos a fost Acela care a dat văduvei curajul., şi hotărârea în cererea ei adresată judecătorului. Domnul Hristos a fost Acela care, cu veacuri înainte, în lupta cea tainică de la pârâul Iaboc, a inspirat pe Iacov cu aceeaşi credinţă stăruitoare. Şi credinţa pe care el însuşi a sădit-o în inimă, nu putea ca să n-o răsplătească". *(Parabolele Domnului Hristos, p. ll*8) /

Argumentul 14. Argumentul din Iacov

Acest argument final, pe care 1 – 1 putem aduce lui Dumnezeu, este de fapt unul pe care El ni-l dă, pe care îl putem întoarce şi aplica Lui. Iacov spunea:

„Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva” să «pună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele, şi unul dintre voi le zice: Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!”, fără să le dea cele trebuincioase

Aducându-l argumente lui Dumnezeu59

trupului, la ce i-ar folosi? Tot aşa şi credinţa: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăşi” (Iacov 2, 14 – 17). Ellen White spunea: „Cuvintele în sine n-au nicio valoare, dacă ele nu sunt însoţite de fapte corespunzătoare”. (*Parabolele Domnului Hristos,* p.181).

Bine, spuneţi dv., care e legătura dintre fapte şi rugăciune? Răspunsul: *Dumnezeu* este cel care spune: Fapte, nu vorbe! Nu asta vrea El să spună? Nu spuneţi doar vorbe. Doar cuvintele nu sunt suficiente. Cuvintele nu te vor încălzi iarna, nicr-nu-l vor îmbrăca pe cel gol sau hrăni pe cel flămând. Aşa că „puneţi banii acolo unde puneţi vorbele”. Proverb american, n.tr.)

Dacă Dumnezeu ne cere să facem. aceasta, de ce nu ar face şi El la fel? Dumnezeu nu spune doar vorbe goale, când ne dă promisiunile Sale, invitându-ne să venim la El, cu nevoile noastre. El este gata să împlinească cuvintele Sale cu toate resursele cerului.

Poţi veni la Dumnezeu cu argumentul din Iacov şi să-l reaminteşti că, dacă promisiunile Sale nu sunt urmate de acţiune, cuvintele nu valorează prea mult.

„Nu înseamnă că devii prea îndrăzneţ cu Dumnezeu?” spuneţi dv. Amintiţi-vă numai de unde a venit argumentul: din Cuvântul lui Dumnezeu!

Odată, un grup de-al nostru se ruga pentru un băieţel care era pe moarte. Familia se confrunta cu o criză majoră. Eram adunaţi în casă şi o soră evlavioasă a început să se roage pentru nevoia lor. Îmi amintesc încă cuvintele ei: „Doamne, Te vom reţine aici”. Cred că lui Dumnezeu I-a făcut plăcere!

Amintiţi-vă – noi nu slujim unui Dumnezeu care caută orice scuză pe care o poate găsi, ca să nu ne ajute în vreme

60 Răspunsul este rugăciunea de nevoie. Nu, El caută orice scuză pe care o poate găsi, ca să ne aducă salvare. Din cauza omenescului nostru, poate că nu ştim să ne rugăm aşa cum s-ar cuveni. Am putea cere toate lucrurile în mod greşit. Dar când venim la El, nu se pierde nici o singură rugăciune. Poate că nu primim exact răspunsul pe care îl

aşteptăm – dar vom primi un răspuns. Cei care cer vor primi.

În vremurile de criză, când simţi atât de disperat nevoia de Dumnezeu, încât treci prin fiecare argument al cărţii, şi apoi începi din nou – aminteşte-ţi: Nu cauţi în van. Cere cu un scop. Dumnezeu va răspunde căutării tale şi îţi va aduce ajutorul care îţi va împlini cel mai bine nevoile.

Capitolul 5 RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

Într-o zi, o femeie a venit să se stea de vorbă cu pastorul zisericii ei. Ea i-a spus: „Sunt îngrijorată pentru soţul meu. El – a fost niciodată convertit. Aţi vrea să vă rugaţi pentru el?”

Pastorul a-replicat: „Mă voi ruga pentru soţul dv. O oră pe i, dacă şi dv. vă veţi ruga pentru el o oră în fiecare zi”.

După ce a analizat problema, pe scurt, femeia a zis: „Nu vă mai deranjaţi”. Şi a părăsit biroul.

Care este reacţia dv. faţă de această persoană? Gândiţi: „Ei bine, pastorul acela ştia cu siguranţă cum s-o dea afară din birou”? Evident că până la urmă nu era chiar aşa de îngrijorată pentru soţul ei. Sau credeţi că femeia era doar cinstită, admiţând că n-ar fi putut să-şi ţină partea de înţelegere?

Poate că unii dintre noi ar fi fost de acord cu aranjamentul şi s-ar fi luptat pentru zece sau cincisprezece minute în prima /, i, cinci minute a doua zi, iar după aceea ar fi sperat că pastorul va merge înainte, chiar dacă ei nu!

Într-o biserică pe care am păstorit-o acum câţiva ani, am hotărât să avem o serie de conferinţe, pe subiectul rugăciunii, în timpul întâlnirilor noastre de miercuri seara. N-a trecut prea mult timp până când discuţia a început să se învârtă în jurul Unei întrebări cheie: Care este diferenţa pe care o face itigăciunea? Dacă te rogi pentru cineva, iar acea persoană ştie i. i te rogi pentru ea, poate că are ceva beneficiu psihologic. Dar

62 Răspunsul este rugăciunea dacă te rogi pentru cineva care nu ştie că te rogi pentru el? Ajută? Cum? De ce ar ajuta? Până la urmă, e cinstit din partea lui Dumnezeu să binecuvânteze această persoană, care are pe cineva care se roagă pentru ea, şi să reţină binecuvântarea de la o altă persoană, doar pentru că nu are pe cineva care să se roage pentru ea?

După ce ne-am stors bine creierii câtva timp, cineva a sugerat în cele din urmă: „De ce să nu încercăm să aflăm. Hai să alegem un caz

imposibil şi să ne rugăm pentru acea persoană, atât în grup, miercuri seara, cât şi în rugăciunile noastre personale. Să vedem ce se întâmplă”.

Vizitasem un „caz imposibil” chiar îi; acea zi. Exista o familie în comunitate „care fusese membră a bisericii cu ani în urmă. De fapt „chiar fusese într-un câmp misionar. Dar cineva greşise faţă de ei şi se simţeau amărâţi, deziluzionaţi şi furioşi. Urau. biserica şi pe predicatori. Când am plecat din casa lor”, în acea după-amiază, au strigat: „Şi să nu vă rugaţi pentru noi!” Dar acesta era un lucru asupra căruia nu aveau control! Aşa că am menţionat numele acestor persoane în adunare Toată lumea a dat din cap, aprobând. Familia era cunoscută în localitate. Era într-adevăr un caz imposibil. Am hotărât să facem din această familie cazul nostru de testare. Ne vom ruga pentru ei, în mod special în rugăciunile noastre personale, acasă, toată săptămâna.

În acea primă săptămână, casa lor a ars! Ştirile au apărut în ziarul local. Când ne-am întâlnit pentru rugăciune miercurea următoare, am întrebat comunitatea: „În definitiv, pentru ce vă rugaţi, oameni buni?”

Am continuat să ne rugăm. A doua săptămână, ziarul a raportat că o piesă valoroasă, din echipamentul pe care această familie îl folosea în afacerea lor, fusese furată. Şi aşa mai

Rugăciunea de mijlocire 63

departe. Unul după altul, lucrurile mergeau prost pentru ei. Continuam să ne rugăm şi să privim.

În ultimul Sabat din acea lună, întreaga familie a venit la adunare. Capetele s-au întors – şi apoi s-au reîntors repede, şi vorba s-a dus din om în om. „Sunt aici!” După adunare, unul câte unul, oamenii au venit la mine şi mi-au spus: „Ar trebui să ne rugăm mai mult!” De ce face rugăciunea o diferenţă?

Domnul este Judecătorul – Judecătorul cel drept al

Universului. Este o analogie care se găseşte deseori în

Scripturi. Pavel spunea:

„De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da – în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. (2 Timotei 4, 8).

Un alt verset familiar se află în 1 Ioan 2, 1:

„Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi.

Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos Cel neprihănit”.

Ce este un mijlocitor? Iată câteva sinonime: avocat, mediator, apărător. Isaia 53, 12 vorbeşte despre Iisus, ca fiind

Mijlocitor pentru cei care au călcat Legea. Romani 8, 34 spune că Iisus este la dreapta Tatălui, ca să facă ispăşire pentru noi.

Evrei 7, 25 spune că „trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi”. 1 Timotei 2, 5.6 vorbeşte despre Iisus ca Mijlocitor între

Dumnezeu şi om. Aceste cuvinte descriu rolul lui Iisus şi al

Tatălui în relaţia lor eu noi.

Aceasta este o bună dovadă biblică; ea ne arată de ce Dumnezeu acţionează când ne rugăm şi de ce nu o face când nu ne rugăm. Orice judecător, intermediar, mediator sau avocat şi-ar încălca limitele, dacă ar lua în apărare un caz care nu i-a fost încredinţat. Acest lucru este în mod special adevărat când

64 Răspunsul este rugăciunea este implicată o urmărire penală. Procurorii pândesc ca nişte ulii orice ocazie de a declara procesul neconcludent. Dacă un avocat sau un judecător ar prelua în apărare un caz care nu le-a fost încredinţat, puteţi fi siguri că procurorul va profita de aceasta din plin! Aşa este cu Dumnezeu Tatăl şi Iisus, şi chiar cu Duhul Sfânt, care mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. Deşi sunt nerăbdători să lucreze în favoarea noastră, există anumite limite. Când ne rugăm pentru noi sau pentru alţii şi le încredinţăm cazul, ei sunt liberi să lucreze într-un fel în care altfel nu le-ar fi permis.

Acesta este unul dintre motivele pentru care, în contextul marii lupte, rugăciunea dă un rezultat. Dar următorul lucru pe care trebuie să-l înţelegem este ce fel de diferenţă *poate* face rugăciunea şi ce fel de diferenţă *nu* poate face.

Să încercăm o altă parabolă!

În drum spre Ţara Promisă

Să zicem că într-o zi mergeţi pe jos de la San Francisco la Colegiul Pacific Union (PUC) – „Ţara Promisă”! Eu vin din urmă cu maşina, dau geamul jos când ajung în dreptul dv. şi vă întreb:

— Unde mergeţi?

— Merg la Colegiul Pacific Union – Ţara Făgăduinţei, spuneţi dv.

— Şi eu merg tot într-acolo, răspund eu. Urcaţi şi vă duc până acolo.

Acum veţi ajunge la Colegiul Pacific. Union mult – mai repede.

Veţi avea mai puţine bătături căpătate pe drum şi o călătorie mai uşoară. Dar aţi fi ajuns acolo oricum.

Acum să vedem parabola opusă.

Rugăciunea de mijlocire 65

În drum spre Las Vegas

Într-o zi, mergeţi pe jos de la San Francisco la Las Vegas – „celălalt loc”! Eu vin din urmă cu maşina, las geamul jos în dreptul dv. şi vă întreb:

— Unde mergeţi? Dv. spuneţi:

— Merg la Las Vegas – celălalt loc!

— Şi eu merg tot acolo, spun eu. Urcaţi şi vă duc acolo. Acum, veţi ajunge la Las Vegas mult mai repede. Veţi căpăta mai puţine bătături pe drum – deşi veţi face *mai multe* bătături când veţi ajunge acolo! Dar dv. mergeaţi oricum acolo.

Uneori, când foloseam această parabolă, unii încercau să o întoarcă, s-o complice şi s-o facă confuză. Ei spuneau: „Şi dacă vii din urmă şi te oferi să mă duci la PUC, iar eu merg la Las Vegas?” sau: „Dacă te oferi să mă duci la Las Vegas, iar eu de fapt, mă îndrept spre PUC?” Sau: „Dacă *crezi* că mă duci la l’UC, dar în realitate mă duci la Las Vegas?” Şi aşa mai departe! Dar în contextul salvării veşnice, ştim că Dumnezeu nu. Se va baza pe ceea ce altcineva face sau nu face. Iisus e Lumina care luminează pe orice om venind în lume (vezi Ioan 1, 9).

După Scriptură, Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii şi, lot după Scriptură, El este responsabil pentru naşterea ta în această lume. Nu diavolul sau părinţii tăi, ci Dumnezeu. Dacă aceste două idei sunt adevărate – că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei şi că este responsabil pentru existenţa ta – atunci El ar trebui să dea oricărei persoane o şansă adecvată pentru ceva mai bun.

5. Răspunsul

66 Răspunsul este rugăciunea

Singurul lucru care te poate determina să mergi la „PUC” sau „Las Vegas” este propria ta alegere. Când e vorba de salvarea ta veşnică, ţi se garantează o şansă adecvată să accepţi viaţa veşnică. Aceasta nu înseamnă că fiecare are o şansă egală. Cei care au crescut într-un mediu creştin şi cunosc mult despre Dumnezeu şi cer, cu siguranţă că au un avantaj asupra celor din întunericul păgânismului, care n-au auzit niciodată de Numele lui Iisus. Dar oricine, într-un anumit moment al vieţii, poate avea o ocazie potrivită să-L aleagă pe

Dumnezeu.

La judecată, nimeni nu va putea să arate în mod legitim la o altă persoană şi să spună: „Din cauza lui nu voi fi mântuit”. Fiecare va înţelege că şi-a hotărât singur soarta.

Totuşi, faptul că nu ţinem în mâini mântuirea altora nu înseamnă că Dumnezeu nu ne poate folosi mâinile, ca să extindă oferta salvării şi pentru ei. Putem să fim canale prin care El să lucreze; putem fi mijloacele pe care El le foloseşte, ca să ajungă la cei care doresc să fie găsiţi. Aşa că putem lua parte la mântuirea cuiva. Putem grăbi procesul. Îi putem ajuta să ajungă acolo mai repede! Putem să-i salvăm de multe încercări, suferinţe şi dureri, pe drum. Putem să le aducem pacea lui Dumnezeu, cu ani mai devreme decât ar fi posibil altfel.

Vom discuta mai mult despre aceasta în capitolul numit: „Rugăciunea şi mărturia”. Dar pentru acum, să stabilim atât: Rugăciunile noastre pot fi o parte din procesul grăbirii lucrării lui Dumnezeu în vieţile celor din jurul nostru.

Împrumută-mi trei pâini

Unul dintre cele mai frumoase pasaje ale Scripturii, privind rugăciunea de mijlocire, se găseşte în Luca 11, 5 – 8. Să ne luăm timp să-l citim cu atenţie:

Rugăciunea de mijlocire 67

„Apoi le-a mai zis: Dacă unul dintre voi are un prieten şi se duce la el, la miezul nopţii, şi-i zice: Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine un prieten al meu şi n-am ce-i pune înainte; şi dacă dinăuntrul casei lui prietenul acesta îi răspunde: Nu mă tulbura; acum uşa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ţi dau pâini, vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuşi, măcar pentru străduinţa lui supărătoare, tot se va scula şi-i va da tot ce-i trebuie”. Apoi, urmează celebra făgăduinţă a lui Iisus: „Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi”, şi aşa mai departe (versetul 9). Promisiunea a fost făcută în contextul acestei parabole despre rugăciunea pentru alţii.

Imaginaţi-vă că aveţi un prieten care a călătorit prin ţară. El ine acasă la dv. noaptea târziu şi îi e foame. Dar nu aveţi nimic să-i oferiţi. Dulapul este gol. Cămara, la fel. Poate că plănuiaţi să

„Aceţi cumpărături mâine, dar lui îi e foame acum. Este miezul obţii şi nu aveţi în preajmă niciun *Non Stop,* Ce veţi face?

Mai întâi, *nu* se pune problema că prietenul dv. va muri de

oame. Problema este dacă el va merge la culcare flămând. *Iată* lui nu este în mâinile dv., dar *confortul* lui da.

Aşa că vă grăbiţi la casa pastorului şi ciocăniţi la uşă.

astorul şi familia sa dorm „Pastorul este destul de necăjit că l-aţi rezit din somn la miezui nopţii. Nici măcar nu vine la uşă.

deschide doar geamul dormitorului şi strigă de sus: „Nu mă ecăji. Suntem în pat şi dormim. Uşa e încuiată. Vino mâine".

Dar dv. rămâneţi acolo. Spuneţi: „Am un prieten care a enit la mine să-l ajut şi n-am nimic să-i dau. *Trebuie* să mă juţi". Şi insistaţi în cererea dv.

Credeţi că aţi putea face aceasta? Aţi fi intimidat de faptul a aţi deranjat pe altcineva? Sau aţi fi atât de hotărât să obţineţi

68 Răspunsul este rugăciunea ceva pentru prietenul dv., care este în nevoie, încât veţi insista, în ciuda respingerii clare?

Observaţi cei trei factori care vă dau putere să continuaţi să insistaţi, chiar în faţa obstacolelor. Mai întâi, aveţi un prieten care este în nevoie. Nu cereţi favoarea respectivă pentru dv. înşi vă, ci pentru altcineva. Acest lucru adaugă un surplus de curaj care ar lipsi altfel. În al doilea rând, cel la uşa căruia bateţi are ceea ce aveţi nevoie. Ştiţi dinainte că veţi putea primi din această sursă ceea ce aveţi nevoie pentru prietenul dv. În ciuda orei târzii şi a timpului nepotrivit pentru cerere, răspunsul nu este: „Nici eu nu am pâine; du-te acasă şi te culcă", ci mai degrabă: „Nu mă deranja".

Şi, până la urmă, tu şi pastorul sunteţi deja prieteni! Poate că nu pare prea prietenos acum, dar lipsa politeţii poate fi, uneori, un indiciu al prieteniei, nu-i aşa? Dacă erai un străin, pastorul ar fi fost mai rapid în a-şi arăta bunăvoinţa de a ajuta – pentru a-şi juca rolul oficial. Dar din moment ce sunteţi doar dumneavoastră, el are încredere destulă în prietenia dv., pentru a spune: „Nu mă deranja!" Vi s-a întâmplat vreodată aşa ceva?

Însă dv. sunteţi prieten nu numai cu cel *pentru* care căutaţi cele trei pâini – ci şi cu cel *la* care le căutaţi. Observaţi cum şi-a început cererea petiţionarul nocturn*: „Prietene,* împrumută-mi trei pâini". Există deja o relaţie stabilită aici, de care celui care face cererea nu-i este frică să depindă.

Aţi văzut vreodată micul motto: „Testul prieteniei nu este cum interpretaţi cuvintele altuia, ci cum îi interpretaţi tăcerea"? Prietenii nu trebuie să pălăvrăgească continuu, ca să ştie că sunt prieteni. Ei se

pot simţi bine împreună, chiar în tăcere. Este acest lucru adevărat despre prietenia noastră cu Dumnezeu? Vă simţiţi confortabil când tace? îl cunoaşteţi suficient pentru aceasta?

Rugăciunea de mijlocire 69

Ni se spune că Iisus a spus această parabolă prin contrast, nu prin comparaţie. Dumnezeu este gata să dea şi îi face plăcere să răspundă la cererile noastre. Dar sunt situaţii în care El tace o perioadă pentru a testa autenticitatea dorinţelor noastre, a încrederii noastre. Andrew Murray citează această parabolă în cartea lui despre rugăciunea de mijlocire şi sugerează că, probabil, motivul pentru care Iisus a folosit contrastul pentru a. Se face înţeles a fost acela că n-a putut găsi pe nimeni în viaţa reală, pe care l-ar fi putut folosi prin comparaţie! Poate că e adevărat. Dar din cauza primelor trei motive, cel care caută pâini la miezul nopţii ajunge la o concluzie clară. El spune: am un prieten în nevoie; tu ai ceea ce eu şi acest prieten avem nevoie; eu şi tu suntem de asemenea prieteni, aşa că nu plec. Stau aici până îmi aduci ce ţi-am cerut!

Aveţi un prieten în nevoie? Vă daţi seama de propria dv. incapacitate în împlinirea nevoii lui? Dar cunoaşteţi un alt Prieten care are toată puterea şi toate resursele cerului şi ale pământului sub comanda Lui. Asigurarea din parabola lui Iisus este că *puteţi* merge la Prietenul dv. ceresc şi puteţi primi ajutorul Lui, aşa cum o cere situaţia. Parabola se termină cu o notă triumfătoare: cel care a căutat ajutor la miezul nopţii a trimit atât cât avea nevoie.

„Nimănui nu I se va spune: Nu pot să te ajut. Aceia care viri în miez de noapte să ceară pâine, ca să hrănească sufletele flămânde, vor avea succes”. (*Parabolele Domnului Hristos,* p. 98).

Andrew Murray scrie în cartea sa, *The Ministry of*

Intercesion (Lucrarea de mijlocire): „Dacă avem încredere în Dumnezeu şi în credincioşia Lui, mijlocirea va deveni primul lucru în care vom căuta refugiu atunci când căutăm binecuvântări pentru alţii; şi ultimul lucru pentru care nu vom putea găsi timp”.

Capitolul 6

CONDIŢII PENTRU CA RUGĂCIUNEA SĂ FIE ASCULTATĂ

Acesta este un capitol înfricoşător! Doar un singur capitol din această carte este mai înfricoşător şi se află exact după acesta! În capitolul de faţă vom examina condiţiile pentru ca o rugăciune să fie ascultată, iar în capitolul următor ne vom concentra atenţia asupra

acelei condiţii care atât de *(\q-s* cauzează cea mai mare teamă: *Niciun păcat cunoscut în viaţa celui care se roagă.* Aşa că, dacă sunteţi, prea nerăbdători să aflaţi, citiţi capitolul următor şi, după ce terminaţi, întoarceţi-vă la acesta, ca să terminaţi povestea!

Poate că aţi auzit spunându-se: „Lucrurile care sunt prea bune, ca să fie adevărate, de obicei sunt adevărate". O mulţime de lucruri par grozave la suprafaţă, dar când citeşti literele mai mici, descoperi că ele nu sunt chiar un chilipir până la urmă. Ca şi creştin, eşti încurajat să te rogi, să-ţi aduci nevoile în faţa lui Dumnezeu, să-l ceri orice doreşti şi eşti asigurat că vei fi ascultat. Totuşi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să te uiţi la literele mai mici. Mai curând sau mai târziu, trebuie să te uiţi la condiţiile necesare, pentru ca rugăciunea să fie ascultată. Acest lucru vă poate înfricoşa, dar este esenţial pentru o viaţă de rugăciune, plină de succes.

Un motiv pentru care este atât de important să înţelegem condiţiile, pentru ca o rugăciune să fie ascultată, este acela că

rugăciunea nu este un scop în sine. Ea nu reprezintă „fapte bune" sau o cale de a căpăta merite suplimentare. Pe de o parte, ni se spune că multă rugăciune este vitală, dacă este bună (2 Tesaloniceni 5, 17), iar pe de altă parte, că multă rugăciune este fără valoare dacă este rea (Matei 6, 7).

Deci să privim cu curaj consecinţele şi să petrecem câteva momente studiind condiţiile rugăciunii eficiente.

Dă-ţi seama de nevoia ta

Prima condiţie, pentru ca o rugăciune să primească răspuns, este să ai o nevoie şi să îţi dai seama că o ai. Dacă nu ai nevoie de Dumnezeu, nu ai nevoie de ajutorul Său, de ce să-l mai ceri până la urmă? De asemenea, dacă ai o nevoie, dar nu-ţi dai seama de ea, nu vei fi motivat să ceri ajutor. Pare logic, nu?

O familie a încercat să-l convingă pe tata să meargă la doctor pentru ajutor. Era clar pentru *ei* că el avea o nevoie, dar *el* credea că o duce foarte bine. După multă discuţie şi îndemn, în cele din urmă, l-au dus la cabinetul medical, dar el a refuzat să coopereze cu doctorul, insistând că nu avea nevoie de nimic.

După examinare, medicul le-a spus membrilor familiei: „Da, tatăl dv. are nevoie de îngrijire medicală, dar se pare că starea sănătăţii lui se va înrăutăţi mai mult înainte ca noi să-l lutem ajuta".

Îmi aduc aminte de o vizită la un spital, pe care am făcut-o teum câţiva ani unui om care credea că are o durere de stomac şi care spunea că va fi ca nou doar în câteva zile. Familia mi-a cerut să-l vizitez, şi foarte repede mi-am dat seama că nimeni. nu-i spusese că urma să moară chiar în noaptea aceea. El era în nevoie, dar nu ştia.

72 Răspunsul este rugăciunea

Milioane de oameni sunt într-o disperată nevoie spirituală, dar ei nu-şi dau seama de aceasta, aşa că nu-L caută pe Dumnezeu pentru ajutor. Mulţi oameni din biserică sunt în aceeaşi dilemă. Este problema majoră a bisericii. Se numeşte Laodiceea:

„Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic; şi nu ştii că eşti nenorocit, sărac, orb şi gol". (Apocalipsa3, 17)

Poate că ai auzit de rara condiţie medicală, care face ca victima să nu mai simtă durerea. Eram tânăr când am auzit prima dată despre ea şi mi se părea o posibilitate minunată! Nu mai e nevoie să te îngrijorezi când este vorba de o injecţie sau de mers la dentist. Data viitoare când voi cădea de pe bicicletă – nicio problemă! De fapt, ce garanţie minunatăsă nu te mai îngrijorezi niciodată de o entorsă!

Dar mai târziu, am învăţat puţin mai mult şi am început să-mi dau seama ce binecuvântare poate fi durerea. Cei care sunt în această stare pot tăia roşii şi-şi pot tăia vârful unui deget! Pot sângera mortal de la o rană adâncă şi nici să nu observe că au fost răniţi. Dumnezeu spune:

„Voi turna ape peste pământul însetat şi râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânţa ta şi binecuvântarea Mea peste odraslele tale" (Isaia 44, 3). Trebuie să-ţi fie sete, ca să poţi aprecia sau să doreşti apa. Pământul trebuie să fie uscat, ca să poată absorbi ploaia.

Cum ţi se face sete? Sarea te face însetat şi ni se spune că sarea reprezintă neprihănirea lui Hristos. Dacă rămâi în soare, ţi se face sete. Când Iisus, Soarele neprihănirii, este înălţat, El te va face să doreşti să bei din izvorul vieţii. Exerciţiul fizic provoacă, de asemenea, sete. Ce este exerciţiul fizic în viaţa

Condiţii pentru că rugăciunea să fie ascultată 73

creştină? Slujirea, lucrarea misionară şi lucrarea pentru alţii. Dumnezeu a creat multe căi, care să ne facă să ne dăm seama de nevoia noastră şi să fim gata să acceptăm ajutorul pe care numai El ni-l poate da.

Cere-l ajutorul

Acest lucru poate părea elementar, dar una dintre condiţii, pentru a primi răspuns la rugăciune, este să ne rugăm Lui Dumnezeu Îi place să răspundă celor care cer, dar El nu forţează. Îi face o mare plăcere să-şi reverse binecuvântările când îi cerem ajutorul.

Cu ocazia unui Crăciun, fiul meu a spus că îşi dorea o anume bicicletă. Era doar o singură problemă: acea bicicletă nu se găsea în niciun magazin. Nimeni nu vindea o bicicletă cu caracteristicile speciale, pe care el le dorea.

Am condus prin tot Los Angeles-ul, căutând piese pentru acea bicicletă şi am reuşit să găsesc o roată aici, o frână dincolo şi un ghidon în altă parte. Am lucrat în garaj de dimineaţă până seara. În dimineaţa de Crăciun, eram încă ascuns în garaj când fiul meu a venit să-şi găsească noua bicicletă. M-am bucurat că i-a plăcut! Ar fi fost o iarnă lungă şi grea, dacă nu i-ar fi plăcut.

Orice părinte cunoaşte plăcerea de a-i da unui copil ceea ce acesta a cerut în mod special. Este Dumnezeu diferit cumva? El ne spune în atât de multe cuvinte: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide” (Luca 11, 9).

Desigur, Dumnezeu cunoaşte nevoile noastre înainte ca noi să cerem, aşa că de ce să mai cerem? Primul motiv este că El ne-a spus să o facem, dar există motive şi mai serioase pentru a cere.

Din moment ce rugăciunea este legătura vitală în comunicarea dintre Dumnezeu şi om, doar atunci când ne

74 Răspunsul este rugăciunea rugăm, şi El răspunde, cunoaştem că este la lucru în vieţile noastre şi că nu suntem doar victime ale sorţii sau coincidenţei.

Observaţi rugăciunea lui Iisus la mormântul lui Lazăr:

„Iisus a ridicat ochii în sus şi a zis: Tată, îţi mulţumesc că

M-ai ascultat. Ştiam că totdeauna Mă asculţi; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu

M-ai trimis”. (Ioan 11, 41.42).

În învierea lui Lazăr, era în joc mai mult decât simpla readucere la viaţă a lui Lazăr. Iisus a vrut să arate oamenilor o dovadă puternică a legăturii Sale cu Dumnezeu – relaţia Lui cu Tatăl Său din cer. Prin cererea făcută lui Dumnezeu, în cazul norodului, de a-l învia pe Lazăr, Iisus a evidenţiat faptul că Dumnezeu era la lucru în viaţa Sa şi că Fiul lui Dumnezeu nu lucra independent.

Acelaşi concept este prezentat în Ioan 13, 19. Iisus a spus ucenicilor Săi ce se va întâmpla, explicând: „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla să credeţi că Eu sunt”.

Când cerem în rugăciune binecuvântarea lui Dumnezeu, El este liber să reverse binecuvântarea, fără pericolul să credem că noi înşine am adus binecuvântarea asupra noastră. Faptul că cerem previne asumarea meritului de către noi pentru lucrarea lui Dumnezeu în vieţile noastre.

Cererea ne reaminteşte de condiţia noastră de dependenţă, de faptul că suntem copiii Lui. Când venim în prezenţa Sa şi ne prezentăm cererile, ni se reaminteşte cine are controlul asupra vieţilor noastre.

Vi s-a întâmplat să vă oprească un agent de circulaţie şi să vă ceară actele la control? Poliţistul îşi poate formula ordinul ca o întrebare, dar, de fapt, nu întreabă dacă poate vedea actele dv.

Condiţii pentru ca rugăciunea să fie ascultată 75

El doar îşi formulează porunca politicos. Oamenii care se află. Într-o poziţie de autoritate nu cer. Ei comandă!

Dar când ne aducem cererile înaintea tronului lui Dumnezeu, noi cerem. Suntem dependenţi de El, pentru că El este Creatorul, iar noi suntem doar creaturi. El este Dumnezeu, iar noi nu suntem. El are toată puterea, iar noi suntem neajutoraţi. De aceea noi cerem. Este una dintre condiţiile esenţiale pentru a primi binecuvântarea Lui specială.

Niciun păcat nutrit

Acesta e punctul sensibil! îl vom menţiona pe scurt aici, pentru că îi vom consacra un capitol. Psalmul 66, 18 spune: „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Dumnezeu”. În *Calea către Hristos,* citim:

„Dacă păstrăm nelegiuire în inimile noastre, dacă stăruim într-un păcat cunoscut, Dumnezeu nu ne va auzi; dar rugăciunea inimii căite şi zdrobite va fi totdeauna ascultată. Când am îndreptat tot ceea ce ştim că a fost rău, atunci putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde durerilor noastre. Propriile noastre merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinţei lui Dumnezeu; ci numai meritele Domnului Hristos, numai acelea ne vor mântui; sângele Său va fi acela care ne va curaţi. Totuşi, noi avem o lucrare de făcut, şi anume aceea de a împlini condiţiile ce se cer pentru a fi primiţi de Dumnezeu”. P. 87).

Credinţa în Dumnezeu

Aici este ceva ce v-aţi fi aşteptat să se arate pe listă: edinţa, bineînţeles! Textul clasic se află în Evre. i 11, 6: „Căci

76 Răspunsul este rugăciunea cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută”. Este interesant felul în care acesta este formulat. Dumnezeu îi răsplăteşte pe cei care II caută cu credincioşie. Nu cei care îi caută doar binecuvântările, ci cei care îl caută pe *El* sunt cei care îşi vor găsi răsplata. Căci

El este răsplata.

Observaţi că sunt două aspecte în această credinţă. Mai întâi, trebuie să credem că El este, şi în al doilea rând, trebuie să credem că El răsplăteşte pe cei care îl caută – şi El este răsplata. Dacă acest lucru este adevărat, atunci credinţa este mai interesată în a-L căuta pe Dătător decât în căutarea darurilor. În momentul în care cineva devine mai interesat de daruri decât de Dătător, calea pentru a primi darurile Sale este blocată. Acesta este un principiu interesant.

Ellen White citează acest pasaj din Evrei 11, 6, apoi comentează:

„Asigurarea aceasta este cuprinzătoare şi nelimitată, şi Cel care a dat-o este credincios în îndeplinirea ei. Dacă nu primim lucrurile pe care le-am cerut chiar atunci când ne-am rugat, trebuie totuşi să credem că Dumnezeu aude şi că El va răspunde rugăciunilor noastre. Noi suntem aşa de greşiţi şi înguşti la vedere, încât uneori cerem lucruri care n-ar fi o binecuvântare pentru noi; dar Tatăl nostru ceresc, pentru că iubeşte, răspunde rugăciunilor noastre dându-ne acele lucruri care sunt în adevăr spre binele nostru şi pe care noi înşine am dori să le avem dacă ochii noştri, luminaţi fiind de Duhul Sfânt, ar putea vedea lucrurile aşa cum sunt în realitate. Când ni se pare că nu primim răspuns la rugăciunile noastre, trebuie totuşi să ne prindem tare de făgăduinţele care ne sunt date, căci timpul răspunsului va veni cu siguranţă. Şi vom primi

Condiţii pentru ca rugăciunea să fie ascultată 77

binecuvântarea de care avem cea mai mare nevoie. Dar a pretinde ca rugăciunea să fie totdeauna împlinită chiar în felul dorit de noi ar fi o îndrăzneală necuvenită din partea noastră. Dumnezeu este prea înţelept ca să poată greşi şi prea bun ca să reţină vreun bine de la cei ce umblă în neprihănire. Deci nu trebuie să ne temem a ne încrede în El, chiar dacă nu vedem imediat un răspuns la rugăciunile noastre.

Să ne bizuim pe făgăduinţa Lui, care este sigură: Cereţi şi vi se va da'" (*Calea către Hristos,* p.87 – 88). Credinţa implică mai mult decât doar să crezi că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor tale chiar în felul în care te aştepţi s-o facă. Credinţa noastră este în El, nu într-un anume răspuns al Său. Putem fi siguri de un răspuns – dar nu-I putem dicta care să fie răspunsul acela.

Credinţa nu este ceva ce uneori am fost conduşi să credem. Nu înseamnă a crede că vom primi ceea ce cerem de la Dumnezeu. Credinţa este a crede că El aude şi răspunde, fie că primim sau nu ceea ce cerem. Credinţa înseamnă a avea încredere că El ştie ce este cel mai bine şi ne va da cu siguranţă ceea ce este cel mai bine. Vom avea un capitol separat asupra acestui subiect puţin mai târziu.

Perseverenta în revista *Insight* (publicaţie pentru tineret, n.tr.) a apărut acum i; ijiva ani o povestire intitulată cam aşa: „Sherry a cerut o singură dată". Povestirea era despre o fată care îşi pierduse portofelul şi, împreună cu prietenii ei, L-au rugat pe Dumnezeu să-l găsească. După ce au petrecut mai mult timp căutând fără niciun rezultat, umil dintre prietenii ei a spus:

— N-ar trebui sărte rugăm din nou?

78 Răspunsul este rugăciunea

— De ce? a replicat ea. Noi ne-am rugat deja pentru aceasta. Crezi că Dumnezeu n-a auzit? Crezi că e surd? De ce e nevoie să-L rugăm din nou?

Aşa că ea nu s-a rugat din nou, spre nemulţumirea prietenilor ei. Ea şi-a văzut pur şi simplu de drum, lăsând problema în mâinile lui Dumnezeu. * Câteva săptămâni mai târziu portofelul i-a fost înapoiat intact.

Această povestire îmi aminteşte de experienţa lui Ilie pe Muntele Carmel. Profeţii lui Baal aii petrecut întreaga zi cerşind, implorând şi dansând în jurul altarului lor. Ilie le-a spus: „Strigaţi mai tare. Poate că dumnezeul vostru doarme. Poate că vorbeşte cu altcineva şi nu e atent. Poate e plecat în călătorie".

Când a venit rândul lui Ilie, după ce şi-a pregătit altarul, ce a făcut? A spus: „O, Doamne, am dat de necaz. Te rog ajută-mă. Te rog scoate-mă numai din asta.

— Te rog, te rog, te rog"? A cerşit şi a implorat? Nu, el a făcut o rugăciune simplă. „Fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău" (1 Regi 18, 36). Rugăciunea lui a durat mai

puţin de un minut, iar din cer a căzut foc în văzul întregului norod.

Dacă v-aţi opri aici, aţi fi de acord că Sherry avea dreptate. O simplă cerere e tot ceea ce se cere pentru a primi ceea ce Dumnezeu va face pentru tine.

Dar povestea lui Ilie nu s-a terminat încă. Vă amintiţi ce s-a întâmplat după ce focul a consumat jertfa, lemnele, pietrele de pe altar şi apa din şanţul din jurul altarului? Afacerea era încă neterminată. Criza de pe Muntele Carmel a fost precipitată de faptul că nu fusese ploaie timp de trei ani şi jumătate. Oricât de spectaculos ar fi fost focul din cer, când şi-a terminat treaba încă nu era ploaie.

Înainte de venirea ploii, Ilie a trebuit să meargă singur pe vârful muntelui, departe de mulţimi şi de zgomotul zilei.

Condiţii pentru ca rugăciunea să fie ascultată 79

Luându-şi servitorul cu el, s-a rugat pentru ploaie, apoi şi-a trimis servitorul să se uite după un nor, ca un indiciu că Dumnezeu răspunde rugăciunii sale. Ellen White face acest comentariu: „Când pe Muntele Carmel el [Ilie] s-a rugat pentru ploaie, credinţa lui a fost testată, dar el a perseverat. făcându-l cunoscută lui Dumnezeu cererea sa. De şase ori el s-a rugat serios şi totuşi nu era niciun semn că cererea lui ar fi fost ascultată, dar cu o credinţă puternică, el şi-a înălţat cererea la tronul harului. Dacă ar fi căzut în descurajare a şasea oară, rugăciunea lui n-ar fi primit răspuns, dar e! a perseverat până când răspunsul a venit” (Ellen G. White Comments, *SDA Bible Commentary,* vol. 2, p. 1034). Observaţi că eroii Bibliei nu s-au rugat (poate chiar după ce au făcut-o de mai multe ori) şi apoi au concluzionat, pentru că nu era niciun răspuns aparent, că Dumnezeu spusese Nu. Rugăciunile lor s-au sfârşit în momentul în care au primit răspuns de la Dumnezeu – care a venit în mod invariabil, deşi uneori răspunsul a fost Nu. Ilie a ţintit spre un *răspuns clar.* Vom vorbi mai mult despre aceasta mai târziu.

Ilie nu numai că a continuat să se roage până când rugăciunea lui a primit răspuns, dar ni se spune că, dacă n-ar fi perseverat, răspunsul ar fi fost diferit. Acesta este un gând solemn, nu-i aşa?

De ce a perseverat el? Ca să-L schimbe pe Dumnezeu? Ca să-L. obosească pe Dumnezeu cu cererile lui, aşa încât, în cele din urmă, Dumnezeu să cedeze şi să-i asculte rugăciunea pentru a fi lăsat în pace? Nu. Nu acesta este Dumnezeul pe care îl slujim.

Într-un capitol separat, ne vom uita mai bine la motivele pentru

care persistenţa este o condiţie pentru a primi răspuns la

80 Răspunsul este rugăciunea rugăciune. Acum, observaţi premisa. Bibliei că trebuie să perseverăm în a aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu şi există exemple biblice ale faptului că, dacă cerem doar o singură dată, pot fi ocazii în care răspunsul ar fi altul decât dacă am continua să aducem cererile noastre înaintea tronului Său, până când El ar răspunde.

Un spirit iertător

Chiar în mijlocul rugăciunii domneşti, găsim afirmaţia: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum iertăm şi noi greşiţilor noştri" (Matei 6, 12). Iisus a spus odată povestea ciudată a unui servitor care datora foarte mulţi bani unui rege – o datorie copleşitoare, de fapt. El n-avea cum s-o plătească, şi astfel regele a ordonat să fie trimis la închisoare. Dar omul a mai cerut o amânare şi, învins de compasiune, regele i-a iertat întreaga datorie, chiar acolo!

În timp ce părăsea palatul regelui, ca om liber, s-a întâmplat să-l întâlnească pe un tovarăş de-al său, care îi datora o sumă mică. Acum, poate că servitorul voia să plătească regelui. Poate s-a gândit că ar fi o bună idee să înceapă să economisească, în caz că un astfel de lucru s-ar mai întâmpla, ca să nu fie din nou la mila regelui, în viitor. Oricare ar fost motivul, servitorul regelui a cerut banii care i se datorau. Şi când colegul său de slujbă nu i-a putut plăti imediat, servitorul regelui l-a aruncat în închisoare.

S-a întâmplat că cineva a văzut această mică dramă şi s-a supărat. S-a grăbit înapoi la rege şi i-a spus tot ce avusese loc. Regele era şi el supărat de acest lucru – atât de supărat, încât a rechemat pe servitoruliertat şi şi-a retras iertarea! Morala povestirii este: „Tot aşa vă va face şi Tatăl Meu cel ceresc, dacă

Condiţii pentru ca rugăciunea să fie ascultată 81

fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său". (Matei 18, 35)

Vă place povestirea? Vă place „morala" povestirii? Vă bucuraţi că Dumnezeu vă va trata aşa cum regele l-a tratat pe servitorul său neiertător? E o veste bună sau o veste rea?

A fost o veste rea pentru primul servitor, când a aflat că va fi aruncat în închisoare pentru datoria pe care n-o putea plăti. A fost o veste bună când a auzit că regele! va ierta.

Au fost veşti rele pentru cel de-al doilea servitor, care a fost

trimis în închisoare pentru o datorie mult mai mică decât cea a primului servitor. Primul servitor poate că s-a gândit că e o veste bună să-l vadă pe cel de-al doilea servitor în închisoare, dar a fost o veste rea când regele şi-a anulat iertarea şi l-a trimis în cele din urmă la închisoare. Fără îndoială că a fost o vesta bună pentru cel de-al doilea servitor, stând singur în celula închisorii, când l-a văzut pe primul servitor, adus să-i ţină tovărăşie! Aceasta era o veste rea pentru primul servitor, dar o veste bună pentru oamenii regatului, când au văzut că se făcuse dreptate.

Aşa că, dacă crezi că parabola conţine veşti bune sau veşti rele, depinde de cine eşti şi unde eşti în povestire, nu-i aşa?

Această parabolă ilustrează ceea ce eu numesc principiul „atâta timp”. Atâta timp cât accepţi iertarea lui Dumnezeu pentru tine, vei ierta pe fratele tău. Când eşti neiertător cu alţii, este doar un indiciu că nu mai accepţi iertarea pe care Dumnezeu ţi-a oferit-o. Acest prim servitor din parabolă poate că a acceptat odată iertarea regelui, deşi nu a exprimat recunoştinţă, din câte ştim. Aşa că poate că n-a acceptat-o de la început. Dar ştim ce a făcut cu iertarea regelui în momentul în care şi-a trimis tovarăşul de slujbă la închisoare. El a refuzat iertarea regelui în acel moment, indiferent de ce a făcut înainte.

6. Răspunsul

82 Răspunsul este rugăciunea

Dumnezeu nu constrânge. El nu-şi impune iertarea asupra nimănui. Dacă îi refuzăm iertarea, şi prin aceasta păstrăm noi înşine un spirit neiertător, El ne acceptă alegerea în această privinţă şi nu ne forţează să primim binecuvântările Sale.

Această parabolă vorbeşte despre ceva mai mult decât o iertare de suprafaţă, pentru că în „morala” povestirii se spune „dacă fiecare din voi nu iartă *din toată inima”.* Singura cale prin care putem avea iertare pentru alţii în inimile noastre este să acceptăm iertarea lui Dumnezeu, pentru noi înşine.

Mergi acolo unde se face rugăciunea

Unde se face rugăciunea? Mai întâi, în cămăruţa ta. Rugăciunea în taină este primul pas spre rugăciunea eficientă. Cei care se roagă în taină vor fi răsplătiţi pe faţă. Rugăciunea în familie sau rugăciunea publică va fi la fel de eficientă ca şi viaţa de rugăciune în taină a celor care se adună. Rugăciunea începe întotdeauna singur cu Dumnezeu.

Totuşi, rugăciunea în grup este importantă. Trupul lui Hristos

este important. În *Calea către Hristos,* se sptane că cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuţi la întâlnirile de rugăciune. Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor folosi orice ocazie de a se întâlni cu alţii şi de a se uni cu ei în rugăciune.

Fiecare dintre noi este invitat să aducă cererile sale înaintea Domnului, în mod particular. Dar există alte invitaţii pentru putere suplimentară în rugăciune.

„Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau treiadunaţi în

Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor". (Matei 18, 18.20).

Există putere în numere! Chiar în numere mici – numere ca doi şi trei! Un motiv pentru care rugăciunile în grup pot fi mai eficiente este faptul că II ajută pe Dumnezeu să rezolve una dintre probleme Sale cele mai mari – ca fiinţele omeneşti să nu-şi atribuie slava pentru ceea ce El a făcut prin şi pentru ele. Dacă eu, şi tu ne rugăm împreună pentru acelaşi lucru, şi Dumnezeu răspunde cererii noastre, niciunul dintre noi nu va fi atât de ispitit să-şi asume creditul pentru sine, căci poate că Dumnezeu a ascultat rugăciunea ta sau, pe a mea. Cine ştie?

Un alt argument care sprijină rugăciunile publice şi în grup se găseşte în Vechiul Testament. Lui Dumnezeu îi face plăcere când noi mergem cu toţii în casa Sa şi îi înălţăm rugăciuni. Puteţi citi despre acest lucru în 2 Cronici 6, 24 – 31. Poporul Israel era instruit că, dacă erau în timpul unui atac al inamicului, dacă nu ploua sau dacă era vreo plagă în ţară, ei puteau veni la casa lui Dumnezeu, ca să-şi înfăţişeze cazul înaintea Domnului. El va auzi din ceruri, le va ierta păcatele şi va răspunde cererilor lor.

Rugaţi-vă oriunde, pentru orice, tot timpul

Rugăciunea nelimitată este cea mai eficientă! Suntem invitaţi să avem în mod constant o atitudine de rugăciune, astfel încât gândurile noastre să se întoarcă în mod spontan spre Dumnezeu, în fiecare încercare neaşteptată sau în fiecare moment în care avem nevoie de harul Său. Suntem invitaţi să recunoaştem în mod continuu binecuvântările Sale, să menţinem o atitudih e de laudă şi recunoştinţă fată de El şi să avem întotdeauna în minte îndurările Sale… Cu cât îi

împărtăşim lui Dumnezeu mai mult din viaţa

84 Răspunsul este rugăciunea noastră, cu atât răspunsul, sfatul şi înţelepciunea Lui ne vor fi înapoiate. Vreţi mai multe răspunsuri la rugăciune? Soluţia este să vă rugaţi mai mult! Dumnezeu nu este ca o zână din poveşti, care se oferă să împlinească trei dorinţe şi nu mai mult! El are resurse nelimitate şi ne invită să-L căutăm, în mod continuu, pentru harul şi puterea Lui, în fiecare aspect al vieţii noastre.

Rugăciunea fără încetare nu înseamnă o neîncetată conversaţie. Când eşti cu un prieten sau cu un membru al familiei, nu trebuie să vorbeşti tot timpul pentru a comunica. Poţi comunica prin tăcere, prin activităţi împărtăşite, prin timp petrecut împreună – Acelaşi lucru este adevărat şi în prietenia dv. cu Dumnezeu. Nu trebuie să vorbeşti tot timpul ca să fii implicat în rugăciune, neîncetată. Dar El poate fi Tovarăşul tău, în întreaga ta viaţă.

Roagă-te şi lucrează

Dumnezeu nu vrea să devenim pustnici, să ne retragem din lume şi să ne dedicăm tot timpul rugăciunii. Viaţa lui Iisus este exemplul nostru. El a trăit între munte şi mulţime. Îşi petrecea zilele cu mulţimile, vindecând, învăţând şi slujind nevoilor lor. Dar a găsit întotdeauna timp – câteva ore pe zi – când putea fi singur cu Tatăl Său. Dimineaţa devreme sau în liniştea serii, El se retrăgea dintre oamenii care îl urmau şi căuta putere în comuniunea cu cerul.

Un motiv pentru care oamenii au probleme în ceea ce priveşte viaţa lor devoţională este că ei nu lucrează. Ori de câte ori mâncăm fără să facem exerciţiu fizic, rezultatul este moartea, atât în viaţa fizică, cât şi în cea spirituală. De fapt, în nouă cazuri din zece, când cineva comentează că viaţa sa devoţipnală a devenit acră, motivul este că el nu este implicat în lucrare şi slujire pentru alţii. Ca să avem o viaţă de rugăciune

Condiţii pentru ca rugăciunea să fie ascultată 85

sănătoasă, trebuie să fim implicaţi în serviciul creştin. Cele două merg întotdeauna împreună.

A te ruga şi a lucra „este o condiţie importantă pentru rugăciunile care primesc răspuns. Vom privi mai mult la acest subiect în capitolul „Rugăciune şi mărturisire”.

Cereţi în Numele lui Iisus

Nu putem veni înaintea Tatălui în propria noastră neprihănire. Toate cecurile pe care le prezentăm la banca cerului pentru a fi

onorate trebuie să fie semnate de Fiul lui Dumnezeu, Iisus. Există încă putere în Numele lui Iisus şi suntem invitaţi să aducem cererile şi rugăciunile noastre în Numele Său.

Totuşi, a ne ruga în Numele lui Iisus este mai mult decât „simpla rostire a Numelui Său la începutul unei rugăciuni. A te ruga în Numele Domnului Hristos înseamnă a te ruga în spiritul şi puterea lui Hristos, ca unii care credeau în făgăduinţele-Sale, ne bizuim pe harul Său şi-înfăptuim lucrările Sale”. (*Calea către Hristos,* p.92).

Din cauza faptului că a cere în Numele lui Iisus are o însemnătate profundă, este imposibil să ne rugăm în Numele Lui, prin puterea noastră. Singura cale prin care ne putem ruga în gândul şi spiritul lui Iisus, singurul fel în care putem să ne încredem în făgăduinţele Sale şi să facem faptele Sale este ca El să trăiască în noi viaţa Lui. Ca să ne rugăm în Numele lui Iisus, trebuie să fim în relaţie şti & sa cu El.

Invitaţia lui Dumnezeu, de a aduce cererile noastre înaintea Lui, în Numele lui Iisus, nu înseamnă că El nu este binevoitor să audă şi să ne binecuvânteze. Iisus a spus:

„În ziua aceea veţi cere în Numele Meu şi nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl însuşi vă

86 Răspunsul este rugăciunea

„\ * iubeşte, pentru că M-aţi iubit şi aţi crezut că am ieşit de la

Dumnezeu” (Ioan 16, 26.27).

Iisus a vorbit despre bunăvoinţa părinţilor pământeşti de a da daruri bune copiilor lor şi apoi a întrebat: „Cu cât mai mult

Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

(Luca 11, 13).

Aşa că întreaga Dumnezeire este implicată. Trebuie să ne rugăm Tatălui, în Numele Fiului, şi să cerem darul Duhului Sfânt – care ne inspiră rugăciunile şi le prezintă înaintea Tatălui din partea noastră. Tot cerul este interesat în a răspunde rugăciunilor noastre!

Mulţumire şi laudă

Psalmii sunt plini de laude la adresa lui Dumnezeu. Puteţi găsi multe exemple. Vom privi la două dintre ele: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, şi pentru minunile Lui faţă de fiii oamenilor!” „Te voi lăuda printre popoare, Doamne, Te voi cânta printre neamuri”. (Psalmii

107, 8; 108, 3).

„Rugăciunile noastre să nu constea numai în a cere şi a primi. Să nu ne gândim numai la nevoile noastre şi niciodată la binecuvântările pe care le primim. Niciodată nu putem spune că ne-am rugat prea mult, dar suntem prea zgârciţi atunci când trebuie să mulţumim. Noi suntem continuu primitori ai darului lui Dumnezeu şi, cu toate acestea, cât de puţină recunoştinţă îi arătăm, cât de puţin îi aducem laudă pentru ceea ce a făcut şi face pentru noi". (*Calea către Hristos,* p. 95)., De ce sunt lauda şi mulţumirea atât de importante? Pentru că, prin laudă şi mulţumire, noi aşezăm slava lui Dumnezeu la

Condiţii pentru ca rugăciunea să fie ascultată 87

locul ei şi ne reţinem de la a lua pentru noi slava Sa. De asemenea, este foarte dificil să-L lauzi şi să-l mulţumeşti lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale şi în acelaşi timp să te simţi trist, morocănos şi nemulţumit! Dumnezeu doreşte ca noi să găsim bucurie în a-L sluji. El doreşte ca noi să ne bucurăm în relaţia cu El. De fapt, şi El se bucură de relaţia cu noi! El spune: „Iată robul Meu pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care îşi găseşte plăcere sufletul Meu". „Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui şi nu va mai putea de veselie pentru tine" (Isaia 42, 1; Tefania 3, 17).

Ştiai că Dumnezeu îşi găseşte plăcere în tine? Ştiai că Se bucură de tine, încât va izbucni în cântec din cauza bucuriei Sale pentru tine? Gândeşte-te la aceasta: Dumnezeul Universului cântând din cauză că este atât de fericit pentru tine! Şi Elj; e invită să găseşti bucurie şi plăcere în El. „Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima" (Psalmul 37, 4).

— „.

Capitolul 7

RUGĂCIUNEA. ŞI PĂCATUL NUTRIT

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă, ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare, ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedică să vă asculte!" (Isaia 59, 1.2).

„Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul!" (Psalmul 66, 18).

Acestea sunt două dintre textele preferate ale diavolului, şi el le citează de câte ori are ocazia! Vă îndoiţi că diavolul citează texte din Biblie? Uitaţi-vă la ispitele prezentate lui Iisus, când era în pustie.

Diavolul a citat Scriptura. Citarea Scripturii pentru a masca ispitele sale este una dintre practicile vechi ale diavolului, şi aş vrea să sugerez că aceste două texte sunt printre preferatele sale.

Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt nu. Se foloseşte, de asemenea, de aceste texte, ca să convingă de păcat. Dar convingerea Duhului Sfânt ne va încuraja întotdeauna să venim la Dumnezeu, ca singurul remediu pentru condiţia noastră păcătoasă. Dacă aţi încercat vreodată să vă rugaţi, apoi dintr-odată v-aţi amintit aceste două texte şi v-aţi oprit imediat, pentru că vă era teamă sau fiţi un păcătos prea mare, ca să veniţi la *

Rugăciunea şi păcatul nutrit 89

Dumnezeu, atunci l-aţi auzit pe diavol citând aceste texte în urechile dv.

Dar înainte de a merge mai departe, să facem o listă cu câteva lucruri pe care *nu* încercăm să le spunem în acest capitol. În felul acesta, vom evita orice înţelegere greşită, în timp ce abordăm subiectul.

1. Noi nu spunem că este în regulă să păcătuieşti.

2. Noi nu spunem că Dumnezeu trece cu vederea sau scuză păcatul.

3. Noi nu spunem că biruinţa este imposibilă sau nenecesară.

4. Noi nu spunem că nu este nicio diferenţă în primirea unui răspuns la rugăciune, indiferent că eşti implicat sau nu în păcat. – 5. Noi nu spunem că trebuie să fii absolut gata pentru înălţarea la cer înainte de a te putea ruga eficient.

6. Noi nu spunem că neprihănirea sau ascultarea, sau biruinţa sunt ceea ce Îi dau posibilitate lui Dumnezeu să răspundă la rugăciune.

Avem nevoie de o clară definiţie a păcatului înainte de a discuta efectul lui asupra răspunsurilor la rugăciune. Nu trebuie să definim păcatul doar în ceea ce priveşte comportamentul. Mai degrabă ar trebui să definim totdeauna păcatul în ceea ce priveşte relaţia. Păcatul înseamnă să trăieşti o viaţă despărţit de Dumnezeu. Păcatul este despărţire de Dumnezeu. Acest lucru are ca rezultat păcatul: călcarea poruncilor, lipsa neprihănirii, comportament greşit. Dar rădăcina problemei păcatului este totdeauna o relaţie ruptă. Comportamentul păcătos este doar rezultatul. Iisus a spus:

„Şi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că

faptele oamenilor erau rele. Căci

90 Răspunsul este rugăciunea oricine face răul, urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele". (Ioan 3, 19.20). Dacă vreţi o definiţie pentru „păcatul nutrit", încercaţi-o pe aceasta: *Păcatul nutrit este orice păcat care te face să rupi relaţia ta cu Hristos pentru a continua să păcătuieşti.* Iată o altă definiţie: *Păcatul nutrit apare atunci când în mod voit stai departe de Lumină, pentru că nu vrei ca faptele tale să fie mustrate.* Păcatul nutrit nu este acela pe care îl comiţi când cazi şi greşeşti datorită slăbiciunii şi imaturităţii. Nu este păcat nutrit atâta timp cât vii la Lumină, pentru că vrei, mai mult decât orice altceva, să-l dai voie să te conducă la biruinţă asupra păcatelor şi eşecurilor tale. „Greşelile făcute din ignoranţă, lipsă de gândir-esau slăbiciune nu sunt păcat voit, premeditat" (*Testimonies,* voi 5, p. 605).

Când David fugea de Saul, a fost atât de obosit de luptă, încât a pierdut legătura cu Dumnezeu. El a păcătuit fugind la filisteni, care erau duşmanii poporului lui Dumnezeu, şi intrând în legământ cu ei pentru propria lui protecţie, Dumnezeu a fost dezonorat de necredinţa lui David.

Nu după mult timp, David a fost pus într-o situaţie dificilă din cauza acţiunii sale. Filistenii au decis să meargă la război împotriva lui Israel şi i-au spus lui David că se aşteptau ca el să se unească cu ei în luptă. Dar observaţi acest comentariu despre încurcătura lui David:

„David a fost nevoit să recunoască faptul că greşise. Mult mai bine ar fi fost să-şi caute adăpost în puternica fortăreaţă a lui Dumnezeu din munţi decât la vrăjmaşii declaraţi ai Domnului şi ai poporului Său. Dar Domnul, în marea Lui îndurare, n-a pedepsit greşeala servului Său, lăsându-l singur pradă necazului şi încurcăturilor; căci, cu toate că David, pierzându-şi încrederea în puterea divină, se clătinase şi se

Rugăciunea şi păcatul nutrit 91

depărtase de calea strictei sincerităţi, totuşi ţinta inimii sale era să fie credincios lui Dumnezeu". (*Patriarhi şi Profeţi,* p. 690).

David păcătuise, dar nu era vinovat de păcat nutrit. Inima lui era încă înclinată spre Dumnezeu. El nu refuza să vină la Lumină. Şi tocmai că a continuat să vină la Lumină, i s-a arătat greşeala căii sale şi a fost condus la neprihănire.

Putem fi absolut siguri de un lucru: Orice ar vrea să spună Biblia prin rugăciuni care nu pot fi ascultate, din cauză că noi cugetăm

nelegiuire în inimă; orice ar vrea ea să spună prin faptul că păcatele ne separă de Dumnezeu, astfel încât El nu ne poate auzi rugăciunile, în niciun caz ea nu vrea să spună că este vorba de rugăciuni de pocăinţă şi mărturisire a păcatelor. Dacă n-am putea să ne întoarcem la Dumnezeu şi să căutăm harul Lui, care să lucreze cu nelegiuirea din inimile noastre, am fi fără speranţă. Prin noi înşine, nu există nicio cale prin care să îndepărtăm vreodată nelegiuirea din propriile noastre inimi. Doar puterea lui Dumnezeu poate realiza acest lucru pentru noi. Şi Dumnezeu este foarte răbdător cu noi, în timp ce creştem şi încercăm să învăţăm cum să-l predăm Lui controlul vieţii noastre.

Ucenicii s-au certat şi s-au dondănit timp de trei ani şi jumătate, cât au umblat cu Iisus. Ei ştiau ce făceau. Ştiau că ceea ce făceau era greşit. Ei rămâneau în urmă pe drum, pentru ca Iisus să ajungă destul de departe înaintea lor şi să nu audă ce spuneau! Aţi încercat vreodată, în relaţia dv. cu Dumnezeu, să păstraţi destulă distanţă între dv. şi El, astfel încât El să nu îşi dea seama de ce faceţi sau gândiţi? Nu merge, nu-i aşa? Nici pentru ucenici n-a mers. Iisus ştia, în ciuda precauţiilor lor. El i-a mustrat, S-a sfătuit cu ei şi a continuat să meargă cu ei. Ucenicii au păcătuit, dar nu şi-au ascuns păcatele, în ciuda faptului că pentru o vreme

92 Răspunsul este rugăciunea păreau să cadă iar şi iar în acelaşi păcat. Ei nu nutreau păcatul, pentru că continuau să vină în Lumină şi să caute lumina, în loc să fugă de ea. În cele din urmă, în loc să arunce la gunoi relaţia cu Hristos, în favoarea păcatului, fiecare ucenic, cu excepţia lui Iuda, a aruncat la gunoi păcatul în favoarea relaţiei. Doar Iuda a fost vinovat de păcatul nutrit; el a mers mai departe şi s-a spânzurat. Pentru că n-a vrut să se supună Dumnezeului de deasupra, el s-a supus câinilor de dedesubt.

De-a lungul celor trei ani şi jumătate, cât au lucrat cot la cot cu Iisus, ucenicii s-avi rugat pentru cei bolnavi, au scos demoni şi chiar li s-a dat putere să-i învie pe cei morţi! Iisus le-a spus că numele lor erau scrise în ceruri. Totuşi, ei nu experimentaseră tot timpul biruinţa asupra păcatelor

„Cunoscute”.

În schimb, biruinţa lor, ca şi dependenţa lor de Hristos, era când aprinsă, când stinsă. Într-un moment, ei depindeau de Hristos şi experimentau puterea Lui în vieţile lor. În momentul următor, depindeau de ei înşişi şi păcătuiau din nou. La un moment dat, Iisus l-a

lăudat pe Petru, pentru că a spus: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Iar în minutul următor, El spunea: „Înapoia Mea, Satano!” (Matei 16, 16.23). La un moment dat, Petru mergea pe apă. Iar în secvenţa următoare, era sub valurile furioase. În momentul următor, el mergea din nou pe apă!

A fost nevoie de o perioadă de timp pentru ucenici, în experienţa lor de a veni la Lumină, ca să înveţe credinţa şi dependenţa. Dar ei au continuat să vină la Lumină, iar în cele din urmă, rezultatul Luminii aflate la lucru în vieţile lor a început să se manifeste.

— Ceea ce ne interesează aici în mod special este că ucenicii n-a trebuit să aştepte până când au atins maturitatea creştină „ca

I

Rugăciunea şi păcatul nutrit 93

să primească răspuns la rugăciune. Chiar rugăciunile lor pentru alte lucruri decât pocăinţa şi iertarea au primit răspuns încă de la începutul umblării lor cu Iisus. N-a trebuit ca ei să aştepte până când moartea şi învierea Lui au trecut. Ei n-au avut nevoie să aştepte până la revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime.

Pe de altă parte, era vreo diferenţă când credinţa şi încrederea lor în Dumnezeu s-au maturizat în cele din urmă şi ei au primit botezul Duhului? Sigur că da.

Dacă ucenicii s-ar fi hotărât să aştepte până când ar fi cunoscut experienţa finală a rugăciunii, înainte să înceapă să se roage, n-ar fi cunoscut deloc puterea rugăciunii. fost necesar să se roage de la început, pentru ca roadele Duhului să aibă timp să se dezvolte în vieţile lor. Şi noi astăzi trebuie să facem acelaşi lucru.

„Nu trebuie să fim copleşiţi de gândul la păcatele şi greşelile noastre, încât să încetăm să ne mai rugăm. Unii îşi dau seama de marea lor slăbiciune şi de păcat şi se descurajează. Satana îşi aruncă umbra întunecată între ei şi Domnul Iisus, jertfa lor ispăşitoare. Ei spun: Nu îmi e de niciun folos să mă rog. Rugăciunile mele sunt atât de amestecate cu gânduri rele, încât Domnul nu le va auzi … Mulţi, neînţelegând că îndoielile lor vin de la Satana, devin descurajaţi şi sunt învinşi în cojnflict. Nu încetaţi să vă rugaţi din cauză că gândurile voastre sunt rele. Dacă am fi putut să ne rugăm corect în

„Înţelepciunea şi puterea noastră, am fi putut de asemeni să şi trăim corect şi n-am fi avut nevoie de nicio jertfă ispăşitoare” (Ellen G. White, *Signs of the Times,* 18 noiembrie 1903).

Fără privilegiul rugăciunii, nu avem nicio speranţă de a atinge punctul în care ne putem ruga eficient! Prin intermediul

94 Răspunsul este rugăciunea rugăciunii se primeşte victoria asupra păcatului. Prin rugăciune suntem aduşi în părtăşie cu cerul. Prin rugăciune inimile noastre sunt schimbate. Ni s-a spus că, atunci când ne este cel mai greu să ne rugăm, ar trebui să ne rugăm cel mai mult. Cu cât ne simţim mai puţin vrednici să venim la tronul harului, cu atât avem o nevoie mai disperată de a ne ruga.

Diavolul lucrează din greu ca să ne oprească de la rugăciune, pentru că el ştie că aceasta reprezintă secretul puterii în viaţa de creştin.

„Vrăjmaşul mântuirii noastre caută mereu să pună piedici în calea spre tronul milei, pentru ca noi să nu putem obţine – prin rugăciuni stăruitoare şi credinţă – harul şi puterea de a rezista ispitei". (*Calea către Hristos,* p. 86).

Diavolul vine la tine cu ispita de a păcătui şi spune: „Păcatul nu contează prea mult. Dumnezeu nu e chiar aşa de pedant. N-ai auzit? E mai uşor să obţii iertare cecât să ţi se permită să păcătuieşti. Mergi înainte şi face ţi-ai propus. Poţi să spui după aceea că îţi pare rău".

Apoi, imediat ce ai cedat, clatină din cap şi spune: „Acum ai făcut-o. Ai stricat-o de data aceasta. Dumnezeu nu va ierta niciodată ceva atât de grav. Nici măcar nu are sens să ceri iertare – nju are sens nici chiar să încerci să te rogi. N-ai auzit? Dumnezeu nu poate auzi rugăciunile tale când cugeţi nelegiuire în inimă".

Şi prea adesea, sfârşim prin a-l asculta – în ambele situaţii! Nu observăm că şi-a schimbat povestea, aşa cum fac toţi mincinoşii – şi ne este teamă să ne rugăm, ne este teamă să căutăm ajutorul lui Dumnezeu, pentru că ştim că am păcătuit.

Rugăciunea şi păcatul nutrit 95

Seceri ce ai semănat

Odată, într-un Sabat după-amiază, un grup discuta, iar cineva a spus: „Dacă faci ceva ce ştii că este greşit şi te bagi singur în necaz, atunci nu te poţi aştepta ca Dumnezeu să vină şi să te scape din el. El poate să fie binevoitor să te accepte înapoi, în ceea ce priveşte viaţa veşnică, dacă te pocăieşti. Dar trebuie să seceri rezultatele a ceea ce ai făcut".

Credeţi acest lucru? Credeţi în legea secerişului – „că ceea ce semănaţi, aceea veţi şi secera? Poate că veţi găsi mângâiere în faptul că

Dumnezeu este gata să meargă cu dv. în timp ce seceraţi. Dar va răspunde Dumnezeu vreodată la rugăciunile dv. cu o recoltă de ovăz bun, după ce aţi semănat ovăz sălbatic? Nu vi se spune că, dacă semănaţi vânt, veţi secera furtună?

Psalmul 107 ne prezintă patru scenarii. El descrie patru tipuri de oameni. Mai întâi, sunt cei care au fost exilaţi. Ei au rătăcit prin pustie, înfometaţi şi însetaţi, şi ei nu au niciun oraş în trâre să locuiască. Oamenii din al doilea grup sunt rebeli, stând în întuneric, legaţi în chin şi lanţuri. Inimile lor au fost doborâte de muncă. Ei au căzut şi nu este nimeni să-i ajute. Cei din al treilea grup sunt nebuni. Chinurile lor se datorează propriei lor nebunii, propriilor lor nelegiuiri. Cel de-al patrulea grup este format din oameni obişnuiţi, mergând la lucrul lor zilnic. Ei sunt marinari şi pescari care s-au coborât la mare, în corăbii pentru afaceri, dar au fost prinşi de furtuni grele şi se află la capătul puterilor.

Aceste patru grupuri – exilaţii, rebelii, nebunii şi muncitorii au un singur lucru în comun, care este repetat la capătul fiecărui scenariu. îl puteţi găsi în versetele 6, 13, 19 şi 28. Nu e nicio diferenţă, dacă necazurile lor sunt rezultatul propriei lor

96 Răspunsul este rugăciunea nebunii, propriei lor rebeliuni sau al vieţuirii într-o lume de păcat. Un răspuns se potriveşte tuturor:

„Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, şi El i-a izbăvit din necazurile lor”. Din punct de vedere practic, s-ar putea să nu fie o diferenţă prea mare, dacă nebunia ta a cauzat problemele şi crizele cărora le faci faţă, pentru că, indiferent de cine este vinovat, soluţia este aceeaşi: Mergi la Domnul cu necazul tău. El are putere să salveze – chiar nebuni şi rebeli.

Reguli şi legi

În cartea sa *Sit, Walk, Stand,* Watchman Nee face distincţie între o regulă. şi o lege. Un exemplu de regulă ar fi limita de viteză de 80 km pe oră. Ne referim la ea ca la o lege, dar, în realitate, nu este o lege, pentru că se poate merge mai repede decât cu 80 km pe oră. Probabil că-aţi făcut-o deja de mai multe ori, fără să fiţi prinşi, fără să aveţi un accident sau să vi se facă maşina praf pe autostradă. Faptul că guvernul ne cere – să conducem cu maximum 80 km pe oră nu înseamnă că este imposibil să conducem cu o viteză mai mare. Limitele de viteză sunt reguli nu legi.

Prin contrast, gândiţi-vă la gravitaţie. Legea gravitaţiei

funcţionează şi duminica, şi joia, şi luni după amiaza. Nu contează dacă cineva b supraveghează sau nu. Funcţionează atât pentru omul obişnuit, cât şi pentru regi sau preşedinţi. Nimeni nu face excepţie. Legea gravitaţiei este inflexibilă. Nu se poate să nu asculţi de legea gravitaţiei. Este mai mult decât un sfat sau o recomandare. Este mai mult decât o regulă. Vedeţi diferenţa?

Există o singură cale să nu asculţi de lege. Nu o poţi ignora, dar poţi găsi o lege mai mare care o depăşeşte. Există

Rugăciunea şi păcatul nutrit 97

vreo lege mai mare decât legea gravitaţiei? Da, există o lege care spune că orice lucru mai uşor decât aerul urcă. Aceasta este legea care menţine în aer baloanele umplute cu heliu! Legea care afirmă că orice este mai uşor decât aerul urcă este mai mare decât legea gravitaţiei. Este la fel de natural pentru un

I-balon cu heliu să o ia în sus, după cum este natural pentru un măr să cadă. Acelaşi principiu se aplică şi legilor spifituale. Pavel vorbeşte despre două legi spirituale în Romani 7 şi 8. Uitaţi-vă mai întâi la Romani 7, unde tocmai a terminat cu exprimarea frustrării sale privind descoperirea că binele pe care vrea să-l facă nu-l poate face, în timp ce răul pe care nu vrea să-l facă este chiar lucrul pe care îl face în cele din urmă. Versetul 21 spune: „Găsesc deci în mine *legea* aceasta: când vreau să fac binele, răul stă lipit de mine”. Pavel se lupta cu legea păcatului şi a morţii, care, ca şi legea gravitaţiei, îl trăgea în jos. Fiecare dintre noi, care este născut în această lume a păcatului, este supus legii. Chiar când vrem să facem binele, răul este prezent lângă noi. *Este o lege*.

Dar iată vestea bună! Există o lege care este mai mare decât legea din Romani 7, 21. Se găseşte în Romani 8, 2*: „Legea* Duhului de viaţă în Hristos Iisus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii”. Deşi legea păcatului şi a morţii este la fel de sigură ca legea gravitaţiei, există o altă lege mai mare – Legea Duhului de viaţă în îâristos Iisus – care ne poate elibera de efectele primei legi.

Cu aceasta în minte, să ne întoarcem la primele două lexte ale acestui capitol: Isaia 59 şi Psalmul 66. Când ni se spune: „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu

! m-ar frascultat Domnul”, vorbim despre o regulă sau despre o lege? Ce credeţi?

7. Răspunsul

98 Răspunsul este rugăciunea –

Vă amintiţi de orbul din Ioan 9 – cel care fusese orb din naştere? După ce a fost vindecat, a fost chemat înaintea conducătorilor iudei, ca să le explice ce se întâmplase. El a spus: „Ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela II ascultă" (versetul 31). Spunea adevărul sau nu?

Este o lege faptul că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi, că El nu le răspunde celor care au nelegiuire în inimile lor. Dar avem veşti bune. Există o lege mai mare – de fapt, există câteva legi mai mari, pe care le putem lua în consideraţie în acest context.

Prima lege mai mare spune că îndurarea lui Dumnezeu depăşeşte dreptatea Lui. Dacă ar fi căutat o scuză să termine cu această lume păcătoasă, Dumnezeu ar fi putut s-o facă de mult. Dar îndurarea lui Dumnezeu se întinde spre fiecare om ce se întoarce la El pentru ajutor – şi nu există o perioadă de aşteptare! Nu trebuie să stabilim o anume măsură de timp, de aşteptare, sau să punem un anume interval de timp în care să ne comportăm bine, ca să-L determinăm pe Dumnezeu să ne ajute. Imediat ce venim la El, Iisus ne acceptă. El spunea: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară" (Ioan 6, 37).

„Unii înclină să creadă că trebuie să fie puşi la probă, că trebuie să dovedească Domnului că s-au schimbat înainte ca să poată cere binecuvântările Sale. Dar el să ceară chiar acum binecuvântările lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă harul Său, Spiritul lui Hristos, care să-i ajute în neputinţa lor; dacă nu, ei nu vor rezista răului. Domnul doreşte ca noi să venim la El aşa cum suntem, păcătoşi, neputincioşi, simţind că depindem de El. Să venim la El cu toată slăbiciunea noastră, cu toată nesocotinţa şi păcătoşenia noastră şi să cădem în pocăinţă

Rugăciunea şi păcatul nutrit 99

la picioarele Sale. Este meritul slavei Sale acela că ne cuprinde în braţele iubirii Sale, ne leagă rănile şi ne curăţeşte de orice întinăciune". (*Calea către Hristos,* p. 46)

Legea îndurării lui Dumnezeu, extinsă/3 ra *nicio perioadă de aşteptare,* este una dintre cele mai mari legi, care o înlocuieşte pe cea a nelegiuirii din inimă. Această lege mai mare, a îndurării lui Dumnezeu, explică de ce ucenicii i-au putut vindeca pe bolnavi, au putut scoate demoni şi învia pe morţi, fără să fie totuşi perfecţi. Motivul este că, ori de câte ori se îndreptau spre Hristos, erau acceptaţi imediat. Ei nu trebuia să stea supuşi înaintea Lui atâtea săptămâni, zile, ore sau chiar

minute, înainte de a-şi prezenta cererile pentru binecuvântare. El a început să lucreze imediat în favoarea lor. *4* Amintiţi-vă de experienţa lor la poalele Muntelui schimbării la faţă. Ucenicii depindeau de ei, în loc să depindă de Iisus. Au fost ruşinaţi şi surprinşi să descopere că rugăciunea lor pentru vindecarea demonizatului nu a primit răspuns. Nu le lipsea credinţa doar lor, ci şi tatălui băiatului, care făcuse cererea.

Atunci a venit Iisus şi ei au strigat la El după ajutor. Şi-au dat seama de nevoia lor. Tatăl băiatului a spus: „Credeam că cred, dar e clar că nu cred destul. Te rog, ajută-mă în necredinţa mea". Şi băiatul a fost vindecat (vezi Matei 17, 14 – 21).

O a doua lege, care este mai mare decât legea privind cugetarea nelegiuirii în inimă, este Legea slavei lui Dumnezeu. Aceasta este legea pentru care Moise a pledat în Exod 32, 12. Poporul Israel fusese descalificat pentru ajutorul lui Dumnezeu din cauza legii păcatului şi a morţii, dar Moise a pledat pentru o lege mai mare, ca motiv pentru care Dumnezeu n-ar trebui să-l distrugă pe Israel:

100 Răspunsul este rugăciunea

„Pentru ce să zică egiptenii: Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi şi ca să-i şteargă de pe faţa pământului? Întoarce-Te din iuţimea mâniei Tale şi lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-l faci poporului

Tău".

De multe ori, în istoria lumii noastre, această a doua mare lege a fost în funcţiune, iar judecăţile pe care Dumnezeu le-ar fi putut trimite ca să împlinească prima lege au fost îndepărtate din cauza celei de a doua legi: Numele, slava şi reputaţia Lui pe pământ.

, 0 a treia lege, care este mai mare decât legea privind nelegiuirea din inimă este legea care spune că Dumnezeu poate să răspundă când I se cere să intervină. Ne întoarcem iarăşi la faptul că *niciodată nu strică să ceri.* Avraam a coborât în Egipt, unde a minţit că Sara nu era soţia lui şi a dat de necaz. Dar el a strigat la Dumnezeu să-l scape, iar Dumnezeu a putut să-i răspundă, pentru că unul dintre copiii Lui apelase la El.

Avraam păcătuise şi, totuşi, a fost izbăvit. Poţi citi despre aceasta în Geneza 12, 11 – 20 – şi *din nou* în Geneza 20. Căci, vedeţi, Avraam nu şi-a învăţat lecţia de prima dată. El a făcut din nou acelaşi lucru, şi din nou Dumnezeu l-a izbăvit, în ciuda faptului că el a adus

necazul, prin păcatul lui.

Samson este un alt exemplu pentru această a treia mare lege. Samson era un profitor! I-aţi citit istoria de curând? Studiaţi Judecători 13 la 16. Samson a păcătuit în repetate rânduri, dar când s-a întors şi a chemat Numele Domnului, Dumnezeu l-a izbăvit;

Dar Estera? V-aţi uitat la viaţa ei din ultima vreme? Noi tindem să credem că Estera a fost o rivală a Mariei, mama lui Iisus, în ceea ce priveşte puritatea şi integritatea. Dar ea s-a căsătorit cu un rege idolatru, lucru despre care poporul lui

Rugăciunea şi păcatul nutrit 101

Dumnezeu fusese în mod special avertizat, şi a avut relaţii intime cu el chiar înainte să se căsătorească! De asemenea, ea a ascuns faptul că făcea parte din poporul lui Dumnezeu. Dar când ş-a rugat pentru poporul lui Dumnezeu, Acesta i-a ascultat rugăciunea şi a folosit-o ca să-i izbăvească.

Priviţi la Balaam. El nu numai că era un urmaş declarat al lui Dumnezeu, dar era şi profet. Priviţi la istoria lui Israel. Uitaţi-vă la Simon fariseul, care a fost vindecat de lepră *înainte* să fie convertit şi *înainte* să-L fi acceptat pe Iisus ca Mântuitor al său.

Uneori, facem să pară că e mult prea dificil să-L – abordăm pe Dumnezeu. Noi credem că trebuie să fim cu totul gata pentru înălţare la cer înainte să putem aduce cererile noastre înaintea Lui şi să aşteptăm un răspuns. Poate că facem aceasta, ca să subliniem importanţa biruinţei şi a ascultării. Dar cred că sunteţi de acord să rămânem la ceea ce spune Biblia în acest sens.

Citiţi 2 Cronici 6, 24 – 31. Dumnezeu a dat instrucţiuni speciale poporului Israel şi a continuat să le arate că, chiar dacă păcătuiseră, erau încă bineveniţi în prezenţa Sa. Ei erau invitaţi să ceară izbăvirea Lui din *pedeapsa* şi *rezultatele* nelegiuirilor lor – nu doar iertare şi viaţa veşnică. E un pasaj lung, dar merită luat în seamă. Vom începe cu versetul 24:

„Când poporul Tău, Israel, va fi bătut de vrăjmaş, pentru că a păcătuit împotriva Ta: dacă se vor întoarce la Tine şi vor da slavă Numelui Tău, dacă îţi vor face rugăciuni şi cereri în casa aceasta, ascultă-i din ceruri, iartă păcatul poporului Tău, Israel, şi adu-i înapoi în ţara pe care ai dat-o lor şi părinţilor lor. Când cerul va fi închis şi nu va fi ploaie *din pricina păcatelor lor împotriva Ta:* dacă se vor ruga în acest loc şi vor da slavă Numelui Tău şi dacă se vor întoarce de la

păcatele lor (pentru că-i vei fi

102 Răspunsul este rugăciunea pedepsit), ascultă-i din ceruri, iartă păcatul robilor Tăi şi al poporului Tău, Israel, învaţă-i calea cea bună, în care trebuie să meargă, şi trimite ploaie pe pământul pe care l-ai dat de moştenire poporului Tău!"

Făgăduinţele continuă până la sfârşitul capitolului, chiar oferind aceeaşi binecuvântare străinului care a auzit despre marele Nume al lui Dumnezeu şi care vine în rugăciune, căutând binecuvântarea Sa. Să urmărim versetul 36:

„*Când vor păcătui împotriva Ta* – căci nu este om care să nu păcătuiască – şi când vei fi mâniat împotriva lor şi-i vei da în mâna vrăjmaşului, care-i va duce robi într-o ţară îndepărtată sau apropiată: dacă îşi vor veni în fire în ţara unde vor fi robi, dacă se vor întoarce la Tine şi îţi vor face cereri în ţara robiei lor şi vor zice: Am păcătuit, am săvârşit fărădelegi, am făcut rău!"; dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor şi din tot sufletul lor, în ţara robiei lor, unde au fost duşi robi, dacă îţi vor face rugăciuni, cu privirile întoarse spre ţara lor, pe care ai dat-o părinţilor lor, spre cetatea pe care ai ales-o şi spre casa pe care am zidit-o Numelui Tău, ascultă din ceruri, din locul locuinţei Tale, rugăciunile şi cererile lor, şi file dreptate: iartă poporului Tău păcatele făcute împotriva Ta!" (2 Cronici 6, 36 – 39). Dumnezeu a făcut tot ceea ce un Dumnezeu al dragostei ştie să facă, pentru ca lucrurile să ne pară cât mai simple, nu-i aşa? El a lucrat iar şi iar, ca să izbăvească, să ajute şi să vindece când oamenii nu aveau niciun drept la binecuvântarea Sa. De fapt, nici unuia dintre noi nu ni se dă ceea ce merităm, altfel n-am fi acum în viaţă. Niciunul dintre noi nu merită cerul sau viaţa veşnică, sau cea mai mică dintre îndurările lui Dumnezeu.

Sunteţi îngrijoraţi că, aplicând legile mai mari ale lui Dumnezeu, se va ajunge la delăsare? Nu e nevoie să fiţi

Rugăciunea şi păcatul nutrit 103

Îngrijoraţi. Dacă Dumnezeu este gata să rişte aceasta – de ce am ezita? Ni s-a spus că îndurarea şi bunătatea lui Dumnezeu ne conduc la pocăinţă. Când înţelegem îndurarea şi dragostea Lui în experienţa noastră proprie, inimile noastre vor fi zdrobite şi vom fi atraşi la El.

Capitolul 8 RUGĂCIUNEA ŞI BIRUINŢA

Când era la colegiu, fiul meu era interesat de alpinism. Odată, a mers în Yosemite cu un prieten de-al lui, un-bărbat mai în vârstă, ca să

urce o stâncă în vârful căreia aveau să poposească.

Ziua fusese foarte călduroasă, iar urcuşul foarte lung. De fapt, au petrecut noaptea atârnând de funii. În ziua următoare, când în cele din urmă au ajuns în vârf, amândoi erau deshidrataţi. Le era aşa de sete, încât abia mai puteau merge. Bărbatul mai în vârstă a gemut: „Adu-mi apă. Nu contează cât trebuie să plătesc!” Şi s-a întins acolo, fără să poată merge mai departe.

Fiul meu l-a lăsat şi a reuşit să meargă până la un izvor, aflat la o oarecare distanţă. Mai târziu, el descria ce gust minunat avea acea apă. M-a făcut să-mi fie sete doar ascultându-l!

După ce a băut, s-a înviorat, şi-a recăpătat puterile şi a putut să ducă nişte apă şi prietenului lui. Amândoi şi-au revenit, deşi fiul meu a fost atât de deshidratat, încât a pierdut mai mult de 10 kg!

Apa este un dar minunat. Pentru cei mai mulţi dintre noi, în cea mai mare parte a timpului, ea este atât de abundentă şi atât de aproape, încât nu reuşim să ne dăm seama ce ar însemna să n-o avem atunci când ne trebuie.

Rugăciunea şi biruinţa 105

Biblia vorbeşte foarte mult despre apă. Apa este deseori folosită ca simbol al vieţii spirituale. Isaia spunea:

„Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată!” (Isaia 55, 1).

Observaţi cuvintele lui Iisus: „Ferice de cei flămânzi şi *însetaţi* după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!”; „cine crede în

Mine nu *va. Înseta* niciodată” (Matei 5, 6; Ioan 6, 35). El a spus femeii de la fântână:

„Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da eu *să i* va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa

Veşnică” (Ioan 4, 14).

Mulţimii din templu, Iisus i-a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea” (Ioan 7, 37). Iar în Apocalipsa 22, 17, El face din nou oferta: „Celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!” Cerul este descris ca un loc cu multă apă:

„Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogoii nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor

vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apocalipsa 7, 16.17). Dumnezeu S-a folosit de apă, ca să-l învețe pe poporul Israel lecţii importante despre nevoia şi dependenţa lor de El, pentru salvare:

„Le-ai dat de la înălţimea cerurilor pâine când le era foame şi ai scos apă din stâncă atunci când le era sete. Şi le-ai spus să intre în stăpânirea ţării pe care juraseşi că le-o vei da". (Neernia 9, 15).

„Şi nu vor suferi de sete în pustiurile în care-i va duce: ci va face să curgă pentru ei apă din stâncă, va despica stânca şi va curge apa" (Isaia 48, 21).

106 Răspunsul este rugăciunea

Să ne întoarcem înapoi la timpul pribegiei lui Israel prin pustie şi să abordăm două momente în care apa a fost scoasă din stâncă pentru ei. În acest proces, putem descoperi ajutor surprinzător în ceea ce priveşte subiectul rugăciunii şi al biruinţei.

Apă din stâncă, partea I

Dumnezeu a scos apă din stâncă la scurt timp după ce Israel a plecat din ţara Egiptului. Ei văzuseră deja Marea Roşie despicându-se, apele de la Mara schimbate din amare în dulci şi mana trimisă, ca să le împlinească nevoia de hrană. Acum, când au-ajuns la Refidim, nu era apă. Ceea ce aduseseră cu ei se terminase, aşa că poporul a făcut ceea ce făcea de obicei: a început să cârtească. Oamenii se lamentau că părăsiseră Egiptul şi îl învinovăţeau pe Moise pentru această problemă. De fapt, erau atât de supăraţi pe el, încât erau gata să-l ucidă cu pietre.

Aşa că Moise a făcut ceea ce făcea *el* de obicei: A căzut pe genunchi. Să citim relatarea:

„Moise a strigat către Domnul şi a zis: Ce să fac cu poporul acesta? încă puţin şi au să mă ucidă cu pietre. Domnul a zis lui Moise: Treci înaintea poporului şi ia cu tine vreo câţiva din bătrânii lui Israel; ia-ţi în mână şi toiagul cu care ai lovit râul şi porneşte! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca şi va ţâşni apă din ea şi poporul va bea'. Moise a făcut aşa în faţa bătrânilor lui Israel. El a numit locul acela Masa şi Meriba' (Ispită şi ceartă), căci copiii lui Israel se certaseră şi ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este?" (Exod 17, 4 – 7). Această împlinire miraculoasă a nevoilor poporului a fost menită să le dea mai mult decât doar apă! Dumnezeu le dădea

Rugăciunea şi biruinţa 107

lecţii pe care ei aveau nevoie să le învețe şi îi ajuta să se dezvețe de multe concepţii greşite, pe care le acumulaseră de-a lungul şederii lor în Egipt.

A fost o ilustraţie de „măsuţă cu nisip”, dacă vreţi, a marelui adevăr al îndreptăţirii prin credinţă. Stânca era simbolul lui Hristos. Pavel spunea: „şi toţi au băut aceeaşi băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Hristos” (1 Corinteni 10, 4).

Lovirea stâncii simboliza moartea lui Hristos pentru păcat. „Hristos… S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9, 28). Când Hristos a murit pe cruce, o dată pentru totdeauna, mântuirea a fost pusă la dispoziţia tuturor, îndreptăţirea înseamnă mântuire pentru cel mai slab, cel mai păcătos, cel care merită cel mai puţin, cel mai neajutorat. Nu o primim din cauza meritelor noastre sau din cauza neprihănirii noastre, ci prin Iisus Hristos, Mântuitorul şi Mijlocitorul nostru. Din cauza crucii, putem veni la Stâncă, la Hristos Iisus, şi să fim prezentaţi înaintea Tatălui, iertaţi şi acceptaţi. De fapt, se oferă *mai mult* decât iertare. Din cauza crucii, putem să acceptăm sacrificiul lui Iisus pentru noi şi să stăm înaintea Tatălui, ca şi cum n-am fi păcătuit niciodată. Aceasta este îndreptăţirea, şi este minunată!

Dar mai este ceva! Mântuirea include mai mult decât îndreptăţire. Include şi sfinţire, şi, în cele din urmă, glorificare la revenirea lui Iisus. Chiar după ce israeliţii acceptaseră apa vieţii şi iertarea oferită – chiar după ce acceptaseră să devină poporul lui Dumnezeu – mai era încă de învăţat ceva despre mântuire.

Autorul Epistolei către Evrei vorbeşte despre aceasta în capitolul 4, când descrie „odihna” viitoare a poporului lui

108 Răspunsul este rugăciunea

Dumnezeu. Nu numai că trebuie să ne odihnim de încercările noastre proprii de a ne salva de *vina* păcatului; trebuie, de asemenea, să ne odihnim de încercările noastre de a ne salva din *puterea* păcatului. Nu numai că suntem incapabili să obţinem iertare; suntem incapabilr să ne producem propria noastră ascultare! Pavel spunea: „Rămânexiar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihneşte şi el de odihna lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Evrei 4, 9.10).

Poporul lui Dumnezeu intra cu greu în această odihnă. Părea

greu pentru ei să înţeleagă şi încă şi mai greu să experimenteze. Chiar şi lui Moise i-a fost greu să aibă permanent această experienţă, aşa cum putem vedea din Numeri 20, când a fost scoasă apă din stâncă pentru a doua oară.

Apă din stâncă, partea a D-a

Treizeci şi opt de ani mai târziu, aproape de sfârşitul rătăcirii lor prin pustie, Dumnezeu a scos din nou apă din stâncă. Puteţi citi relatarea în Numeri 20. Biblia spune:

„Toată adunarea copiilor lui Israel a ajuns în pustia

Ţin, în luna întâi. Şi poporul s-a oprit la Cades. Acolo a murit şi a fost îngropată Maria. Adunarea n-avea apă. Şi s-au răsculat împotriva lui Moise şi împotriva lui Aaron".

(versetele 1, 2).

Aceşti oameni nu s-au schimbat prea mult în treizeci şi opt de ani, nu-i aşa? Erau încă aceeaşi „generaţie de cârtitori", care-l învinovăţeau pe Moise pentru necazurile lor. Trebuia să fie o veste bună faptul că provizia de apă era aproape terminată. Exista apă din abundenţă în Ţa-a Făgăduinţei, iar sfârşitul aprovizionării miraculoase cu apă în deşert era o indicaţie că ei

mergeau exact spre Canaan. Dar poporul n-a înţeles indicatorul şi a început să cârtească împotriva veştilor bune! Poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi când au murit fraţii noştri înaintea Domnului!" (versetul 3). La cine se refereau aici? Evident că mai erau încă vreo câţiva în viaţă, de la douăzeci de ani în sus, care îşi aminteau de perioada când Core, Datan şi Abiram au murit, ca urmare a judecăţilor lui Dumnezeu asupra revoltei şi conspiraţiei. Ei au spus:

„Pentru ce aţi adus adunarea' Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi şi vitele noastre? Pentru ce ne-aţi scos din Egipt şi ne-aţi adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viţă, nici rodiu, nici apă de băut?"

Moise şi Aaron au plecat de 4 a adunare şi s-au dus la uşa cortului întâlnirii. Au căziit cu faţa la pământ şi li s-a arătat slava Domnului. Domnul i-a vorbit lui

Moise şi i-a zis: „Ia toiagul" (vezi Numeri 20, 4 – 8).

De ce credeţi că Dumnezeu a spus aceasta? Ar fi trebuit să-i

spună lui Moise să lase toiagul acasă! Ar fi acţionat Moise mai bine în acea zi fără toiag sau nu? Dă Dumnezeu la o parte orice ocazie de ispitire? Nu, căci dacă ar face-o, ar intra în conflict cu puterea noastră de a alege şi acesta este un lucru pe care Dumnezeu nu l-ar face niciodată. Aşa că Dumnezeu i-a spus lui Moise:

„Ta toiagul şi cheamă adunarea, tu şi fratele tău Aaron. Să vorbiţi stâncii acesteia în faţa lor şi ea vă va da apă. Să le scoţi astfel apă din stâncă şi să adapi adunarea şi vitele lor" 1. Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise El. Moise şi Aaron au chemat adunarea de oameni înaintea stâncii. Şi Moise le-a zis – Ascultaţi, răzvrătiţilor! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?" (versetele 8 – 10).

t

110 Răspunsul este rugăciunea

Spunea Moise adevărul când i-a numit răzvrătiţi? Erau ei răzvrătiţi? Da, erau. Moise menţionase mai înainte, şi va menţiona din nou natura lor răzvrătită. Ultimele sale cuvinte, înainte de a se despărţi de ei la graniţa Ţării Făgăduinţei, le-au reamintit acest lucru. El le-a spus: „V-aţi tot răzvrătit împotriva Domnului de când vă cunosc" (Deuteronom 9, 24). Dar aici, la stâncă, deşi era adevăr în spusele sale, Moise vorbea dintr-un *spirit* greşit. Vi s-a întâmplat? Aţi spus vreodată adevărul într-un astfel de spirit? M-am făcut vinovat de acest lucru de multe ori faţă de copiii mei. E uşor să te simţi aşa de evlavios când cuvintele sunt corecte – şi să uiţi că şi spiritul trebuie să fie corect, pentru ca vorbele să aibă greutate.

Apoi a urmat fraza tragică: „Vom putea noi să vă scoatem apă din stânca aceasta?" Vom putea *noii*

Moise şi-a petrecut primii patruzeci de ani în Egipt, învăţând cum să omoare egipteni şi să-i îngroape în nisip. Şi a făcut-o odată! Apoi, a trebuit să petreacă următorii patruzeci de ani din viaţă, păstorind oi la marginea deşertului, uitând ceea ce învăţase în primii patruzeci de ani. Acum este la sfârşitul celui de-al treilea şir de patruzeci de ani, pe care i-a petrecut, rătăcind cu două milioane de sclavi analfabeţi şi mirosind a usturoi, care l-au învinovăţit în mod constant pentru toate necazurile şi problemele lor, şi care deseori ar fi vrut să-i zdrobească ţeasta de stâncile deşertului. Acum, la hotarele Ţării Făgăduinţei – ţara în care curge lapte şi miere, ţara către care inima lui Moise a fost atrasă timp de aproape 120 de ani – se pare că

vor strica din nou lucrurile şi vor fi trimişi înapoi pentru alţi patruzeci de ani. Nu e de mirare că Moise şi-a pierdut răbdarea. Nu e de mirare că credinţa lui l-a părăsit pe moment, când s-a gândit la încăpăţânarea şi revolta poporului pe care îl conducea.

Rugăciunea şi biruinţa 111

Aşa că el a spus: „Vom putea *noi* să vă scoatem apă din stânca aceasta?”

Cine erau aceşti „noi” despre care vorbea? Probabil că cea mai rea interpretare ar fi să presupunem că el vorbea despre sine şi despre Aaron. „Vom putea noi, eu şi Aaron, să vă scoatem apă din stâncă?” Desigur, prin puterea lor omenească, aceasta ar fi fost imposibil şi Moise probabil că ştia acest lucru, chiar şi într-un moment de frustrare. Este mai plauzibilă totuşi ideea că el era implicat într-o eroare mai subtilă. Acest „noi” se referea probabil la Dumnezeu şi la el însuşi. El vorbea despre a scoate apă din stâncă – el însuşi – cu ajutorul lui Dumnezeu. E mai bine cumva? Este mai bine să-i spui lui Dumnezeu: „Fă o parte şi eu voi face o parte”? vorbim aici despre mântuire – nu doar despre apă în nisipul deşertului.

Uneori, folosim cuvântul *colaborare.* Dar când e vorba de apa vieţii, apa mântuirii, Dumnezeu face *totul.* Apa din stâncă era în *totalitate* lucrarea lui Dumnezeu. Moise singur nu putea face nimic din această lucrare.

Aşa că acest subiect al puterii divine şi al efortului omenesc este sensibil. Şi este posibil pentru noi astăzi, în încercările noastre de a învinge păcatul, să lovim stânca împreună cu Moise. Cum facem aceasta? Fie crezând că avem în noi înşine puterea de a trăi vieţi creştine – sau crezând că trebuie să producem ascultare cu *ajutorul* Său. Oricare dintre ele este greşită. De la început până la sfârşit, mântuirea, biruinţa, victoria şi harul, toate sunt lucrarea lui Dumnezeu.

Să privim puţin la câteva citate scurte: „Tot ceea ce poate face <? mul pentru propria lui mântuire este să accepte invitaţia: „Cine vrea, să ia apa vieţii fără bani şi fără plată” (*Selected Messages,* cartea 1, p. 343). Adăugaţi la aceasta explicaţia a ceea ce înseamnă aceste fraze: „În această comuniune cu

112 Răspunsul este rugăciunea

Hristos, prin rugăciune şi studierea marilor şi preţioaselor adevăruri ale Cuvântului său, vom fi hrăniţi ca unii care suntem

flămânzi, ca unii care suntem însetaţi, vom fi reînvioraţi la Izvorul vieţii”. (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor,* p. 92).

Deci cum luăm apa vieţii fără bani? Prin comuniune cu Hristos, în rugăciune, şi prin studiul Cuvântului Său. Aceasta este tot ce putem face pentru mântuirea noastră, de la început până la sfârşit, incluzând îndreptăţire, sfinţire şi glorificare – întregul „pachet”. Moise trebuia să-i vorbească stâncii. Aceea era partea lui. Când a făcut ceva mai mult decât să-i vorbească stâncii, a mers prea departe. Lovind stânca, el a arătat că încrederea şi dependenţa lui de Dumnezeu dispăruseră şi că el luase în mâinile sale ceea ce numai Dumnezeu putea realiza.

Vorbeşte Stâncii!

Ce putem deci face pentru mântuirea noastră? Putem vorbi Stâncii! Cine este Stânca? După cum am observat deja, Stânca este Hristos. Cum vorbim Stâncii? Prin rugăciune. Asta e! Aceasta este partea noastră, pe care trebuie să o facem pentru a birui. Nu trebuie niciodată să adăugăm eforturile noastre şi să ne unim cu Moise în lovirea Stâncii. Este o palmă peste obrazul lui Iisus să facem mai mult decât să vorbim Stâncii. Este destul să vorbeşti Stâncii. Orice altceva este prea mult.

În partea întâi a „Apei din stâncă”, am văzut adevărul îndreptăţirii. În partea a doua, ni s-a dat şi o ilustraţie a sfinţirii. Pentru eliberarea de vina păcatului, noi venim la Hristos şi îi cerem iertare. Pentru ascultare, victorie şi biruinţă, Îi cerem putere. *Vorbim* Stâncii. Prin relaţia cu El, acceptăm darurile Sale.

Nu numai că este o greşeală strigătoare la cer să credem că creştinul trebuie să fie mai întâi victorios, ca să se roage; dar

rugăciunea este în ea însăşi mijlocul pe care Dumnezeu l-a prevăzut, ca să aducă iertare şi putere în viaţa creştinului. Rugăciunea aduce victorie chiar când nu vă rugaţi pentru Victorie!

Nu este necesar să petreceţi timpul de rugăciune făcând o listă şi verificând-o de două ori, concentrându-vă asupra greşelilor, eşecurilor şi păcatelor dv. De fapt, dacă petrecem prea mult timp privind la noi înşine, chiar în rugăciune, putem deveni mai mult asemănători cu noi înşine! Putem să-l prezentăm Lui rugăciunile noastre în mod simplu şi apoi să continuăm în părtăşie cu El. Comuniunea cu El, asocierea cu El, este ceea ce ne schimbă vieţile.

S-a spus că un om se cunoaşte după compania pe care o are. Noi

suntem influenţaţi de cei cu care ne asociem. Cu cât petrecem mai mult timp cu cineva şi cu pât mai mult stimăm acea persoană, cu atât influenţa ei se reflectă în vieţile noastre. Acelaşi lucru este adevărat şi în viaţa spirituală.

Rugăciunea este în primul rând pentru comuniune, aşa cum am observat deja. Dacă rugăciunea ar fi în primul rând pentru a primi răspunsuri din partea lui Dumnezeu, în ideea» de binecuvântări şi beneficii, atunci Dumnezeu ar fi putut face ca rugăciunea noastră să arate ca un catalog de oferte. El ar fi putut să ne dea formulare de comandă şi un catalog în care să ne uităm ce se oferă, ca să se potrivească dorinţelor şi nevoilor noastre. Am fi putut completa şi pune la poştă formularul sau poate l-am fi putut pune în coşuleţul de la adunare! Apoi, am fi stat liniştiţi şi am fi aşteptat între o săptămână şi zece zile pentru onorarea comenzii!

Dar rugăciunea este pentru comunicare. Cu cât vă rugaţi mai mult, cu atât petreceţi mai mult timp în prezenţa lui Dumnezeu. Cu cât petreceţi mai mult timp în prezenţa Lui, cu

8. Răspunsul

114 Răspunsul este rugăciunea atât sunteţi mai influenţaţi de comuniunea cu El. Privind la El, comunicând cu El, veţi fi schimbaţi după chipul Lui, după asemănarea cu El.

Reversul este, de asemenea, adevărat. Când neglijaţi privilegiul rugăciunii, când petreceţi puţin timp sau deloc în comuniune cu Hristos, vă îndepărtaţi de El.

„Întunericul celui rău învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea: şoaptele ispititoare ale vrăjmaşului îi amăgesc la păcat. Şi toate acestea pentru că ei nu folosesc privilegiile rugăciunii pe care Dumnezeu li le-a dat în această rânduială divină”. *(Calea către Hristos,* p.

94).

Victorie, ascultare, biruinţă – toate sunt darurile Sale. Ele nu sunt ceva asupra căruia să lucrăm sau pe care să-l atingem.

Ele sunt ceva ce primim, nu ceva ce realizăm. Doriţi darul?

Singura cale de a obţine darul este să veniţi în prezenţa

Dătătorului. Acesta este acel lucru pe care *noi* îl putem face. În timp ce ne facem partea, intrând în relaţie cu El, vorbind

Stâncii, El îşi va face partea, revărsând fiecare binecuvântare dorită, mai mult decât abundent, mai presus de tot ceea ce putem noi

cere sau gândi.

Capitolul 9

RUGĂCIUNEA, CREDINŢA ŞI FĂGĂDUINŢELE

Cu câţiva ani în urmă, un student la colegiu zbura într-un avion mic, cu unul dintre colegii de la Secţia de Ştiinţe Economice a facultăţii. Când au ajuns la destinaţie, era o ceaţă aşa de deasă, încât aterizarea era imposibilă.

Studentul auzise despre credinţă. şi despre făgăduinţele Bibliei şi a spus: „Fii atent! Voi cere împlinirea unei făgăduinţe biblice şi voi face să dispară această ceaţă!"

Şi-a scos Biblia de buzunar şi a deschis-o la unul dintre versetele care par să gireze un cec în alb: „Orice veţi cere, să credeţi că l-aţi şi primit şi-l veţi avea" (Matei 21, 22).

El a cerut împlinirea acestei făgăduinţe şi s-a rugat să fie îndepărtată ceaţa. Ceaţa n-a dispărut, iar studentul a fost dezamăgit.

Mulţi oameni au înţeles greşit subiectul credinţei, al rugăciunii şi al promisiunilor Bibliei. Am auzit istorisiri ca aceea cu fetiţa şi umbrela. Cu siguranţă, toată lumea a auzit-o până acum! într-un orăşel era secetă şi s-a anunţat că se va ţine o oră de rugăciune, la biserică, pentru ploaie. În ziua în care a avut loc ora de rugăciune, când oamenii s-au adunat, o fetiţă şi-a adus umbrela. Toată lumea a zâmbit vizavi de credinţa unui copilaş. Dar a plouat! Şi fetiţa a fost singura care nu s-a udat pe

116 Răspunsul este rugăciunea drumul spre casă. Concluzia evidentă ar fi că Dumnezeu a trimis ploaie pentru că fetiţa şi-a adus umbrela.

Este posibil să auzim acest tip de istorisiri şi să hotărâm că singura cale de a ne exersa credinţa este să ne urcăm pe o creangă şi apoi să o tăiem cu fierăstrăul. Aceasta II va forţa pe Dumnezeu să ne salveze. Diavolul se desfată cu acest tip de înţelegere greşită, pentru că îi oferă *o* ocazie minunată să insinueze cu îndoieli şi întrebări despre Dumnezeu, când lucrurile nu se întâmplă aşa cum ne-am aşteptat.

Credinţa este mai mult decât o gândire pozitivă. Gândirea pozitivă nu va produce credinţă. Credinţa este încredere în Dumnezeu şi singura cale de a dezvolta credinţă este aceea de a învăţa să-L cunoaştem pe Dumnezeu. Din moment ce El este demn de încredere, învăţând să-L cunoaştem, în mod spontan învăţăm să ne încredem în El. Credinţa înseamnă a avea încredere în Dumnezeu când lucrurile nu

au loc aşa cum ne aşteptam.

Iisus a spus că Tatăl este mai binevoitor să ne dea daruri bune decât sunt părinţii să dea lucruri bune copiilor lor (Vezi Luca 11). Se potriveşte această imagine despre Dumnezeu cu ideea că Dumnezeu ar reţine ploaia până când cineva ar veni cu umbrela? Ar aştepta un Dumnezeu iubitor, în mod arbitrar, de la copiii Săi să cerşească, să se roage şi să creadă suficient, până să acţioneze în favoarea lor? Astfel de concepte despre credinţă arată, într-adevăr, că noi credem că avem conducerea, iar Dumnezeu este sub controlul *nostru.* Şi ajungem să credem mai mult în noi înşine şi în încercările noastre de a produce tipul corect de credinţă, când, de fapt, ar trebui să avem încredere într-un Părinte al dragostei, care este binevoitor şi nerăbdător să ne dea orice binecuvântare dorită.

Un studiu despre subiectul rugăciunii trebuie, în mod necesar, să includă un studiu al naturii credinţei adevărate.

Rugăciunea fredinţa şi făgăduinţele 117

V-aţi rugat vreodată şi n-aţi primit ceea ce doreaţi? Care este explicaţia dată cei mai adesea? Lipsa de credinţă! Astfel ai avut „de suferit dezamăgirea de a nu fi primit ceea ce ai sperat, şi mai porţi şi povara îndoielii în ceea ce priveşte autenticitatea propriei credinţe.

Este adevărat că Biblia menţionează uneori credinţa ca pe un ingredient esenţial pentru rugăciune şi primirea făgăduinţelor lui Dumnezeu. Am putea face o listă cu fraze familiare: „Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar”; „fără credinţă este cu neputinţă să fiţi plăcuţi Lui”; „toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede” (Matei 17, 20; Evrei 11, 6; Marcu 9, 23). Ellen White spunea: „Fiecare eşec din partea copiilor lui Dumnezeu se datorează lipsei lor de credinţă”, şi „Ascultarea este fructul credinţei” (*Patriarhi şi Profeţi,* p. 679; *Calea către Hristos,* p. 61). Aşa că avem dovezi destule despre importanţa credinţei. Şi cu cât ştim mai mult acest lucru, cu atât mai important este să o înţelegem corect.

Caracteristicile credinţei autentice

După cum am observat deja, credinţa este încredere. Este mai mult decât un consimţământ mintal sau o gândire pozitivă. Credinţa trebuie să aibă un obiect. Ea nu este un scop în sine. Nu este ceva care se fabrică, ci vine în mod spontan, ca rezultat al cunoaşterii acelei Persoane în care se poate avea încredere. Noi ne punem credinţa într-o Persoană, nu în primirea de răspunsuri.

În mod evident, ucenicii şi-au dat seama de importanţa credinţei, pentru că ei au venit la Iisus într-o zi cu cererea: „Doamne, măreşte-ne credinţa” (Luca 17, 5.6). Aici voi parafraza: Iisus a răspuns: Să vă măresc credinţa? Nu aveţi

118 Răspunsul este rugăciunea nevoie de mai multă credinţă. Trebuie să vă asiguraţi că aveţi lucrul real. Credinţa nu se măsoară în cantităţi. Dacă aveţi credinţă adevărată, nu aveţi nevoie de prea multă. Doar cât un grăunte de muştar, ar fi destul.

Puţină credinţă, dacă este autentică, reuşeşte imposibilul. Totuşi, credinţa adevărată va fi rară în timpul sfârşitului. Iisus întreba: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El credinţă pe pământ?” (Luca 18, 8). În apropierea timpului revenirii Sale, pământul va fi aproape golit de credinţă adevărată.

Istoria clasică, ilustrând natura adevăratei credinţe, se găseşte în Matei 15. Iisus a mers foarte departe ca să întâlnească o biată femeie „păgână”, care avea o mare nevoie. Observaţi ce ne învaţă această experienţă despre natura adevăratei credinţe şi comparaţi-o cu unele dintre ideile şi definiţiile noastre tradiţionale:

„Iisus după ce a plecat de acolo, S-a dus în părţile Tirului şi ale Sidonului. Şi iată că o femeie cananeancă a venit din ţinuturile acelea şi a început să strige către El: Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac. El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Şi ucenicii Lui s-au apropiat şi L-au rugat stăruitor: Dă-i drumul, căci strigă după noi”. (Matei 15, 21 – 23). Avem aici o cerere făcută de cineva cu o mare credinţă şi totuşi cererea ei a fost ignorată. Ucenicii, care aveau obiceiul să judece credinţa pe baza răspunsurilor, au concluzionat imediat că această femeie nu era la înălţime. De aceea, când au văzut aparentul refuz al lui Iisus, ei L-au încurajat în răspunsul Lui. Şi au spus: „Dă-i drumul, căci strigă după noi” (versetul 23). Dacă vrei s-o ignori, dă-i înainte şi scapă de ea. Ne stresează.

Rugăciuneq credinţa şi făgăduinţele 119

Atunci Iisus a zis: „Eu sunt trimis la oile pierdute ale casei lui Israel” (versetul 24).

Ucenicii L-au auzit pe Iisus fiind de acord cu ei! „N-am venit să-i ajut pe aceşti oameni. Am venit să-l ajut pe Israel”.

Femeia a auzit şi ea cuvintele lui Iisus. Dar, în loc să primească cuvintele Lui ca pe o insultă, ea le-a ignorat şi s-a concentrat asupra a *cine era El.* Versetul 25 spune că ea a venit şi I „s-a închinat”.

Aţi adus vreodată înaintea lui Dumnezeu o cerere şi n-aţi primit niciun răspuns imediat? Care a fost primul lucru pe care diavolul a încercat să vi-l spună? „N-o să te ajute. Tu eşti un păcătos. Făgăduinţele Lui sunt pentru oameni neprihăniţi, iar tu nu corespunzi!”

Dacă credinţa ta se bazează exclusiv pe gândirea pozitivă, eşti imediat doborât! Dar dacă îţi bazezi credinţa pe ceea ce ştii că este Dumnezeu, un Părinte iubitor, care îi acceptă pe toţi cei care vin la El, te vei uni cu această femeie la picioarele Sale. Ea avea o credinţă autentică!

Dar înainte de a răspunde cererii ei, Iisus a adăugat o altă insultă. El a spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o dai la căţei” (versetul 26).

Astăzi ne gândim la câine ca la „cel mai bun prieten al omului”, dar pe vremea aceea câinii nu primeau note bune. Această femeie ştia ceva despre cum erau trataţi câinii, chiar în ilele ei. Câinii primeau firimiturile. Şi aici ea a văzut portiţa pe are o căuta. Dacă venea de la masa Stăpânului, chiar şi o irimitură era destul!

Îa acest punct, Iisus i-a răspuns: „O, femeie, mare este redinţa ta: facă-ţi-se cum voieşti. Şi fiica ei s-a tămăduit chiar n ceasul acela” (versetul 28). Ce istorie extraordinară!

Dacă credinţa este a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt, tund această femeie n-a avut deloc credinţă. Pe de altă parte.

120 Răspunsul este rugăciunea dacă credinţa înseamnă să te agăţi de ceea ce ştii că este Dumnezeu, încrezându-te în dragostea Lui, în ciuda aparenţelor, atunci, aşa cum a spus Iisus, credinţa ei era mare.

Credinţă când lucrurile merg rău.

Unul dintre testele adevăratei credinţe este să accepţi încercări, necazuri şi rugăciuni aparent fără, răspuns şi totuşi să persişti în „a te închina Lui”, aşa cum a făcut femeia canaanita. E uşor să te închini Lui *după* ce ai primit răspunsurile. Dar *înaintel*

Tolerează credinţa ta încercări, suferinţe şi dezamăgire? Te uiţi la perioadele când ai trecut prin încercări şi te întrebi: „Ce am făcut greşit?” Sau ai aflat binecuvântarea încercărilor şi durerilor? Există vreo binecuvântare în necaz şi încercări? E uşor, în natura noastră umană, să presupunem că „binecuvântarea” lui Dumnezeu înseamnă că totul merge foarte bine. Dar Dumnezeu permite deseori unor crize să apară în viaţa noastră, nu pentru că îi face plăcere să ne vadă în greutăţi, ci ca să ne atragă atenţia, să putem fi atraşi spre El, în

părtăşie. El vrea să ne reamintească de dependenţa noastră de harul Său, şi cât de des avem nevoie să ni se reamintească acest lucru!

Din cauza înţelegerii noastre limitate, noi privim la încercările şi urgenţele vieţii ca la nişte experienţe negative.

Dar chiar prin aceste mijloace, Dumnezeu ne invită la El.

„În timp ce lumea înaintează tot mai mult în nelegiuire, nimeni dintre noi n-ar trebui să se măgulească cu ideea că nu vom avea greutăţi. Căci tocmai aceste greutăţi ne conduc în sala de audienţe a Celui Prea înalt. Noi trebuie să căutăm sfat la Cel care este infinit în înţelepciune". (*Parabolele Domnului Hristos,* p. 115).

Rugăciunea, credinţa şi făgăduinţele 121

Vă amintiţi cât de greu i-a fost poporului Israel să înveţe această lecţie? Vă amintiţi cum, de fiecare dată când rezervele lor de hrană se micşorau sau inamicul îi ameninţa, sau când găseau un alt motiv de nemulţumire, ei presupuneau că Dumnezeu i-a părăsit? Ei nu înţelegeau ce spunea El. Ei înţelegeau greşit invitaţia Lui de a veni la El! Ei n-au primit binecuvântarea încercărilor, iar noi facem deseori acelaşi lucru. Care este reacţia dv. când apare o criză? Vă bucuraţi? Sau vă grăbiţi spre Dumnezeu şi îl rugaţi s-o îndepărteze?

„Când lumina străluceşte pe Calea noastră, nu este greu să fim tari în puterea harului. Dar a aştepta cu răbdare în speranţă, când norii ne acoperă şi totul este întunecat, cere credinţă şi supunere, care face ca voinţa noastră să fie înghiţită de voinţa lui Dumnezeu. Suntem descurajaţi prea repede şi strigăm cu ardoare ca încercarea să fie îndepărtată de la noi, când ar trebui să ne rugăm pentru răbdarea de a o îndura şi pentru har, ca să învingem" (*God's Amazing Grace,* p. 114). Deci, una dintre dovezile credinţei autentice este bunăvoinţa noastră de a accepta felul în care Dumnezeu ne conduce să-L căutăm, să ne predăm Lui, să venim într-o părtăşie mai strânsă cu El. Marea noastră nevoie ne constrânge să mergem la El, chiar când îl căutăm, din cauza necazului. Şi cu cât petrecem mai mult timp în comuniune cu El, cu atât mai mult vom învăţa să îl cunoaştem şi cu atât mai mare va fi credinţa noastră.

Iar aceasta ne duce la unul dintre cei mai importanţi factori în ceea ce priveşte făgăduinţele din Cuvântul lui Dumnezeu: *Nu ne putem baza credinţa pe făgăduinţe.* Credinţa noastră se poate baza doar pe Cel care le-a făcut. Natura omenească se retrage din faţa încercărilor, chiar dacă sunt bune pentru noi.

122 Răspunsul este rugăciunea

Chiar Iisus, în viaţa Lui perfectă, fără păcat, şi-a dat seama că ar sări foarte repede peste partea grea a lucrurilor. El S-a rugat: „Dacă se poate, îndepărtează această cupă de la Mine”. Natura omenească este cea care vrea să evite suferinţa. Astfel, când privim la făgăduinţele pe care le-a făcut Dumnezeu, în mod automat le alegem pe cele care se potrivesc dorinţelor noastre!

Dar în cele 3 563 făgăduinţe ale Bibliei sunt incluse şi unele destul de negative. Dacă eşti înclinat să pretinzi împlinirea făgăduinţelor biblice, încearcă una dintre acestea: „În lume, veţi avea necazuri” (Ioan 16, 33). Este aceasta o făgăduinţă? Sigur că este! Dar ce ziceţi de: „N-am venit să aduc pacea, ci sabia” (Matei 10, 34)? De când n-aţi mai cerut împlinirea acesteia? Suntem mult mai amatori de împlinirea celuilalt tip de făgăduinţe, nu-i aşa? Suntem ca acei copii care, lăsaţi singuri, ar mânca doar bomboane şi îngheţată, şi n-ar mai mânca legume!

Dar fiecare dintre cele 3.563 promisiuni ale lui Dumnezeu, din Biblie, este potrivită pentru noi în acest moment şi în aceste circumstanţe. Nu e nimic rău în a cere împlinirea făgăduinţelor. Problema apare când încercăm să pretindem răspunsurile pe care le dorim sau le aşteptăm.

În timpul Evului întunecat, doi oameni, Hus şi Ieronim, au fost arşi pe rug. Lor nu le lipsea credinţa – de fapt au murit pentru credinţa lor. Ştiţi, exista o făgăduinţă bună pentru oameni ca aceştia: „Dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde”. (Isaia 43, 2). Ar fi trebuit Hus şi Ieronim să pretindă împlinirea acestei făgăduinţe şi să se salveze de flăcări?

Credinţa autentică are suficientă încredere în Dumnezeu, ca să se încreadă în El chiar şi în flăcări! Priviţi la cei trei tineri evrei în cuptorul cu foc. Dumnezeu a ales să-i salveze nu *de la* foc, ci *din* foc. Dar ei n-au ştiut dinainte ce va alege Dumnezeu.

Rugăciunea credinţa şi făgăduinţele 123

Ei ştiau doar că puteau avea încredere în El, ca să facă alegerea corectă. Citiţi aceste cuvinte:

„Noi n-avem nevoie să-ţi răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins şi ne va scoate din mâna* ta, împărate. *Şi chiar de nu* ne va scoate, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi şi nici nu ne

vom închina chipului de aur pe care l-ai înălţat!" (Daniel 3, 16 – 18).

Nu-i uitaţi pe „ceilalţi".

În înţelegerea credinţei şi a felului cum se raportează ea la făgăduinţele Bibliei, nu trebuie niciodată să uităm de „ceilalţi". Aţi citit în ultimul timp despre „ceilalţi"? „Ceilalţi" aveau foarte multă credinţă şi, de asemenea, tipul corect de credinţă. Ei sunt trecuţi pe lista celor din „capitolul credinţei" (Evrei 11).

După ce numeşte eroi ai Bibliei ca: Noe, Avraam, Moise şi Ghedeon, „care prin credinţă au cucerit împărăţii, au făcut dreptate, au căpătat făgăduinţe" (versetul 33), autorul epistolei continuă să vorbească despre „ceilalţi":

„*Alţii* au suferit batjocuri, bătăi, lanţuri şi închisoare; au fost ucişi cu pietre, tăiaţi în două cu fierăstrăul, chinuiţi; au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi cu cojoace şi în piei de capre, lipsiţi de toate, prigoniţi, munciţi – ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustiuri, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului. Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi *n-au primit ce le fusese făgăduit*" (versetele 36.39). Vă plac „alţii"? V-ar plăcea să vă alăturaţi lor? Doar un singur tip de credinţă vă poate califica să vă alăturaţi clubului

124 Răspunsul este rugăciunea

„Altora": credinţa care are încredere într-un Dumnezeu al dragostei, datorită unei experienţe şi unei relaţii personale cu El. Este credinţa care priveşte la o Persoană, nu la rezultatele unei anume cereri. Toţi eroii lui Dumnezeu aveau acel tip de credinţă, pentru că n-au ştiut neapărat dinainte dacă aparţineau sau nu clubului „altora". Se cerea acelaşi tip de credinţă ca a lui Şadrac, Meşac şi Ăbed-Nego, ca să întâmpine flăcările, aşa cum au făcut-o Hus şi Ieronim. Timpul pe care deja îl petrecuseră în cunoaşterea de Dumnezeu pentru ei înşişi, timpul pe care îl petrecuseră deja pe genunchi şi în comuniune cu El a fost ceea ce le-a dat credinţa şi încrederea de a merge prin foc. Ceea ce s-a întâmplat după ce au fost în foc este neesenţial.

Ai credinţă, nu te îndoi în Matei 21, găsim povestirea despre blestemarea smochinului. Pentru un anume motiv, ucenicii erau foarte intrigaţi de acest miracol al lui Iisus. Aţi putea crede că, după ce au văzut orbii căpătându-şi vederea, morţii înviind şi marea furtunoasă liniştindu-se, un smochin ofilit cu greu ar fi atras atenţia sau comentarii. Dar Biblia spune că, atunci când au văzut smochinul ofilit,

ucenicii s-au „minunat”! Poate că erau mai puţin obişnuiţi cu blestemul! Până la urmă, au ştiut să cheme „foc din cer” asupra samaritenilor.

Oricare ar fi fost motivul, cu acest miracol mic, Iisus le-a atras atenţia. Ca răspuns la uimirea lor, El a spus:

„Adevărat vă spun că, dacă veţi avea credinţă şi nu vă veţi îndoi, veţi face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia; ci chiar dacă aţi zice muntelui acestuia: Ridică-te de aici şi aruncă-te în mare, se va face. Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi”. (Matei 21, 21.22).

Rugăciunecredinţa şi făgăduinţele 125

V-aţi amintit vreodată acest verset şi aţi adus înaintea lui Dumnezeu o cerere şi aţi încercat din greu să nu vă îndoiţi? Poate v-aţi alăturat fetiţei cu umbrela, încercând să dovediţi cumva că credeţi *cu adevărat* că rugăciunile dv. vor primi un răspuns.

Cum au creştinii credinţă şi „nu se îndoiesc”?

Dacă nu vi se dă o revelaţie specială, particulară, a voinţei lui Dumnezeu, într-o anume circumstanţă, aşa cum Petru şi Ioan au avut la Poarta Frumoasă (vezi Fapte 3, 1 – 10), veţi avea în mod inevitabil îndoieli cu privire la *care* va fi răspunsul lui Dumnezeu. Cei trei tineri evrei au avut, după cum am observat. Altfel n-ar fi adăugat: „şi chiar dacă nu…”. Dar când ai credinţă, ceea ce nu pui la îndoială este *El.* Dacă ai credinţă şi nu te îndoieşti de *El,* vei primi răspuns la rugăciunile tale.

Aşa că, încă o dată, ajungem în acelaşi loc: relaţia cu Dumnezeu. Singura cale de a nu te îndoi de *El* este aceea de a-L cunoaşte. Singura cale de a-L cunoaşte este să petreci timp cu El, timp personal în rugăciune şi în studiul Cuvântului Său. Este corect să te îndoieşti de făgăduinţe – dacă aceasta înseamnă că pui la îndoială propria ta înţelegere şi interpretare despre cum se vor împlini făgăduinţele Lui în viaţa ta. Poţi să nu ai o avertizare prealabilă că vei petrece noaptea în groapa leilor cu Daniel sau că vei fi mâncat de lei în arena romană! Dar dacă cunoşti şi ai încredere în dragostea Lui şi te hotărăşti să continui să ai încredere în El, indiferent de ce se întâmplă, atunci vei avea credinţa care nu se îndoieşte de El, deşi este presată de mulţi duşmani.

Capitolul 10

RUGĂCIUNEA PENTRU VINDECARE

Eu şi soţia mea avem trei copii: un băiat şi două fete. Lynn, al doilea copil al nostru, s-a născut aparent normal şi a fost un bebeluş

fericit şi activ. Ea a crescut şi a devenit un copil frumos, blond şi cu ochi albaştri. Nimic din felul în care arăta nu sugera că era. handicapată. Ştiam că era un copil hiperactiv şi că părea cumva mai înceată decât fiul nostru, dar credeam că aşa era felul ei.

Când Lynn a trebuit să meargă la şcoală, soţia mea a dus-o la un pediatru pentru examinarea dinainte de şcoală. El a examinat-o puţin mai mult decât de obicei şi a sugerat unele teste mai aprofundate. În cele din urmă, a diagnosticat-o pe Lynn ca având o boală datorată unei gene recesive numită PKU (phenilketonurie), care cauzează tulburări la nivelul creierului. În unele cazuri, copilul ajunge să fie doar cu puţin mai mult decât o legumă. În alte cazuri, precum cel al fiicei noastre, suferinţa este mai puţin severă.

El ne-a spus că această stare este cauzată de o genă recesivă, frecventă la unul din şaptezeci de oameni. Pentru ca un copil să sufere de această boală, ambii părinţi trebuie să poarte gena respectivă şi atunci, în medie, unul din patru dintre copiii lor va fi afectat. Fiica noastră era unul din aceşti patru.

Rugăciunea pentru vindecare 127

Experţii au prezis că Lynn va reuşi destul de bine să înveţe să scrie şi să citească. Iar noi am început să înţelegem că viaţa ei va fi diferită – şi vieţile noastre, de asemenea, vor fi diferite – din cauza problemelor de la nivelul creierului ei.

Educaţie specială

Am descoperit că Lynn nu putea merge la o şcoală a bisericii, pentru că şcoala bisericii nu avea dotări pentru educaţie specială, şi că va trebui să frecventeze o şcoală ajutătoare pentru copii handicapaţi. Unul dintre cele mai grele lucruri pentru mine şi soţia mea a fost să o ducem cu maşina şi s-o lăsăm acolo în acea primă zi de şcoală. Nu a trecut mult până să aflăm datele şi statisticile despre condiţia fiicei noastre, dar acceptarea handicapului ei era o cu totul altă poveste. Cei mai mulţi dintre colegii ei aveau handicapuri evidente la cea dintâi privire, dar Lynn arăta la fel de normală şi de frumoasă, ca de obicei. Fiecare zi când o duceam la şcoală era o tristă amintire a durerii noastre. Zi după zi, o lăsam la şcoală şi apoi plângeam pe drumul spre casă, dându-mi seama din nou de dificultăţile cărora avea să te facă faţă în viaţa ei viitoare.

Durerea se înteţea de-a lungul anilor, când o vedeam pe Lynn cum se lupta cu lucruri simple, cum ar fi învăţarea ceasului. A fost

nevoie de *ani.* Chiar în adolescenţă, pentru ea, aflarea orei era ceva confuz. Învăţase orele de bază şi jumătăţile de oră, dar, când un prieten îi spunea: „Vin să te iau la patru fără un sfert”, ea întreba: „Asta înseamnă *înainte* sau *după* patru?”

Matematica, îndeosebi, era pentru ea un mister. Uneori, mă gândesc ce ar însemna cerul pentru ea. În imaginaţia mea, văd copii ologi, alergând pn n iarbă. Văd copii orbi, care se minunează de frumuseţea florilor. Îi văd pe cei deformaţi din

 cauza artritei, stând acum drepţi şi înalţi şi mişcându-şi degetele fără durere, pentru prima dată după ani de zile. Şi apoi, o aud pe Lynn spunând tabla înmulţirii. Ar fi cazul să aibă tabla înmulţirii acolo sus. Ea a încercat atât de mult şi atât de greu aici pe pământ, şi cu atât de puţin succes! Disciplinarea unui copil handicapat este o problemă continuă. Este aproape imposibil să faci distincţie între momentele când aceştia pur şi simplu nu înţeleg şi momentele în care sunt neascultători sau se revoltă. În primele câteva săptămâni, după ce am aflat de handicapul lui Lynn, am găsit că era imposibil să o disciplinăm.

Eram consumaţi de vinovăţie, întrebându-ne de câte ori am pedepsit-o în trecut când nu înţelesese cu adevărat ce se aştepta de la ea. Fiul nostru de opt ani a fost cel care ne-a readus scurt la suprafaţă, spunând: „De când aţi aflat că Lynn este bolnavă, ea poate face ce vrea şi niciodată nu e pedepsită”.

Când un copil este handicapat, întreaga familie este handicapată. Cu cât fiica noastră creştea, cu atât ne-am dat seama că ne retrăgeam din viaţa socială cât de mult posibil. Oamenii se aşteaptă oricum la mai mult de ia copiii unui pastor. Stresul într-o casă cu un copil handicapat este rareori înţeles, dacă nu l-aţi experimental Este foarte uşor să te concentrezi asupra nevoilor copilului handicapat şi să uiţi că fiecare, în familie, are nevoi care trebuie împlinite. Este o ispită să te aştepţi ca fiecare dintre membrii familiei să se ocupe de acesta.

Ca părinţi, trebuia să ne amintim mereu că avem trei copii, nu doar unul. Doar faptul că unul dintre ei era handicapat nu era o garanţie că avea întotdeauna dreptate când erau neînţelegeri. Doar pentru că era handicapată nu însemna că trebuia lăsată în voia ei. Dar să înţelegi această teorie este un lucru greu. E un lucru destul de diferit să fii în stare să judeci

calm când copiii sar la bătaie unul la altul şi spiritele sunt încinse. Este mult mai uşor să-i disciplinezi pe copiii „normali” şi să-l laşi în pace pe celălalt.

Soţia mea a dus greul poverii. Eu aveam scăparea în muncă, în afara căminului, dar ea trebuia să facă faţă permanentei încordări nervoase, constantei bâjbâieli prin întuneric şi căutării înţelepciunii pentru felul corect de raportare la copiii noştri.

Provocarea unei mame este mult mai mare când are un copil cu o suferinţă nervoasă, a cărui înţelegere este atât de limitată, şi pentru care atât de multe dintre regulile creşterii copiilor par să nu se aplice. Pe lângă aceasta, este ştiut că acei copii care suferă de PKU sunt hiperactivi. Energia fizică extraordinară a acestor copii este uneori de nesuportat.

Fiul nostru, doar cu doi ani mai mare, a fost înţelegător şi protector. Îmi amintesc că odată mergeam pe biciclete – am fost foarte încântaţi când Lynn a învăţat să meargă pe bicicletă – şi, la un colţ, un grup de copii, care ştiau că ea mergea la o şcoală ajutătoare, au făcut-o pe Lynn retardată mintal. Fiul meu a coborât de pe bicicletă s-a dus la ei şi i-a bătut. Nu ştiu de ce, dar am fost foarte încântat de aceasta. N-am simţit nicio remuşcare. Aceasta este doar un exemplu de sentimente care ies la suprafaţă în acest tip de situaţii.

Unul dintre lucrurile pe care am început să le remarc la fiica mea au fost rugăciunile ei. Copiii alunecă deseori în rugăciuni de rutină. Eu şi fratele meu ne-am rugat ani de zile, în fiecare seară: „Ajută-ne să nu avem visuri urâte, să nu ne gândim la război şi ta ca diavolul să nu sară pe fereastră”.

Dar a asculta rugăciunile lui Lynn era ceva diferit. Nu-mi puteam explica; dar probabil că explicaţia se află în cuvintele lui Dumnezeu pentru Pavel, după ce acesta îl rugase să-i

9. Răspunsul

130 Răspunsul este rugăciunea îndepărteze handicapul. „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită” (2 Corinteni 12, 9).

Acest răspuns, dat celor care se luptă cu unele slăbiciuni în plus, îmi răsună încă în urechi. S-a adeverit în viaţa fiicei noastre că puterea lui Dumnezeu a fost făcută desăvârşită în viaţa ei într-un fel special. În timp ce alţi băieţi şi fete se rugau: „Binecuvântează-i pe misionari şi pe colportori”, Lynn îşi deschidea inima lui Dumnezeu, îngenunchind

lângă patul ei seara, vorbindu-l cald şi cu uşurinţă, ea unui prieten.

În anul în care Lynn a împlinit şaisprezece ani, ea a experimentat ceea ce până astăzi nu m-am îndoit niciodată că a fost o convertire autentică.

Poate că nu dăm întotdeauna valoare însemnătăţii experienţei convertirii, dar nu se poate să fii creştin fără ea, nu-i aşa? Nu se poate. E biblic! Poate fi ispititor să gândeşti că acest tip de experienţă nu este necesar pentru handicapaţii mintal, dar nu este aşa. Şi, o dată ce miracolul convertirii a avut loc, este imposibil ca diferenţa să treacă neobservată. De la convertirea ei, Iisus a fost prioritatea numărul unu a fiicei noastre, şi n-a schimbat-o niciodată. Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru aceasta.

Lynn dorea să fie botezată, dar era prea emoţionată să meargă în faţa tuturor, în biserică. Aşa că am chemat un grup de prieteni, care s-au adunat într-un Sabat după amiază la o piscină descoperită, într-o curte, şi am avut un serviciu de botez doar pentru ea, complet, cu cântări şi cu celelalte lucruri. A fost foarte bucuroasă pentru asta.

Şi aşa au trecut anii. Cele mai multe mutări şi transferuri ale noastre în lucrare au fost influenţate foarte mult de nevoile lui Lynn, în acea perioadă. Părea că lucrurile mergeau bine

pentru o vreme şi apoi ajungeam din nou la un impas în ceea ce privea educaţia ei sau o altă nevoie. Apoi, se deschidea o cale pentru o soluţie sau o ocazie nouă pentru ea şi ne mutam din nou. Am învăţat să nu plănuim pe termen prea lung, ci să luăm lucrurile puţin câte puţin, încrezându-ne că Dumnezeu va deschide noi posibilităţi atunci când fiecare situaţie prezentă ajungea la punctul de încheiere.

Rugăciune pentru vindecare

Aproape de la bun început ne-am pus întrebarea: Ar trebui să urmăm sugestia Bibliei şi să chemăm un grup, ca să ne rugăm pentru Lynn şi s-o ungem? Dacă am face-o, ar vindeca-o Dumnezeu?

Gândul a persistat, deseori, fără să-mi dau seama, timp de mai mulţi ani. De-a lungul acestor ani, înţelegerea mea în ceea ce priveşte vindecarea era că, în principiu, îi poţi cere lui Dumnezeu vindecarea şi, dacă ai o credinţă mare şi o mare neprihănire, El poate fi mişcat să-ţi împlinească cererea. Dar nu m-am gândit că eu m-aş putea încadra aici! Aşa că, de fiecare dată când se punea problema, căutam să evit să mă întreb şi să răspund dacă, până la urmă, voi fi gata să aduc această

cerere înaintea lui Dumnezeu – această cerere care era cea mai apropiată inimii mele.

Foarte timpuriu în lucrarea mea, chiar înainte să se fi născut copiii noştri, am fost chemat împreună cu alţi câţiva la patul unui bărbat pe moarte, pentru ungere. După rugăciune, m-am uitat în jurul camerei să văd cine ar fi acela care ar avea destulă credinţă ca să-l ia de mână şi să spună: „În numele lui Iisus, ridică-te şi umblă”. Dar ei se uitau cu toţii la mine, iar eu n-aveam destulă credinţă s-o fac Am murmurat câteva cuvinte

132 Răspunsul este rugăciunea

despre faptul că trebuie să acceptăm voia lui Dumnezeu, că uneori El spune Da, iar alteori spune Nu sau Aşteaptă, şi am bătut într-o retragere grăbită.

Câteva zile mai târziu, omul a murit. M-am simţit de parcă eu îl ucisesem! L-am ucis, pentru că n-am avut destulă credinţă, sau destulă neprihănire, ca să se întâmple. Amintirea acelei experienţe m-a urmărit. Nu doream să fac aceeaşi greşeală cu propria mea fiică şi să fiu responsabil pentru că i-am cauzat mai mulţi ani de durere. Aşa că am aşteptat.

Subiectul credinţei a devenit de o importanţă vitală pentru mine. Subiectul neprihănirii m-a preocupat la fel de mult. Ce era credinţa? Ce era neprihănirea? Cum se obţineau ele? Un interes care ar fi putut fi uitat curând era ţinut în faţa şi în centrul atenţiei mele, din cauza nevoii unei fetiţe ale cărei necazuri îmi sfâşiau inima.

Teoria neprihănirii prin credinţă a început să devină clară, dar experienţa a venit mai încet. Mă întrebam: E posibil ca noi să putem câştiga *mântuirea* doar prin credinţă, dar când e vorba de binecuvântările speciale ale lui Dumnezeu se schimbă lucrurile. Poate că e necesar să fii gata pentru a fi. luat la cer – adică neprihănit – înainte ca Dumnezeu să ne poată încredinţa binecuvântări speciale, cum ar fi vindecarea. Aşa că am aşteptat.

Pe măsură ce eram chemat, în îndatoririle mele de pastor, să mă rog şi să ung pe cineva, am început să observ că Dumnezeu opera în moduri ciudate. Ne adunam să ne rugăm pentru vreun sfânt din biserică, pentru cineva care părea adânc consacrat şi matur în viaţa lui de creştin, dar nu se întâmpla nicio vindecare.

Apoi, într-o seară, am fost chemat la patul unuia care alunecase de la credinţă şi era pe moarte într-un spital. El îşi

Rugăciunea pentru vindecare 133

trăise viața departe de Dumnezeu, fusese implicat în multe lucruri păcătoase, totuşi acum ceruse să ne rugăm pentru el – şi nici măcar n-am cerut să fie vindecat. Am cerut doar iertare şi acceptare pentru el. Nu au fost „prezbiteri” acolo, nici ulei – nimic. Şi a fost vindecat imediat!

Într-o altă ocazie, a fost un serviciu de ungere pentru una dintre femeile din comunitate, care avea nevoie de vindecare, şi Lynn a noastră era prezentă. Manifestările puterii lui Dumnezeu păreau în mod particular evidente şi femeia a fost vindecată.

După aceea, Lynn a venit şi a întrebat:

— Tati, de ce nu te poţi ruga şi pentru mine aşa, pentru ca Dumnezeu să mă vindece?

V-ar fi plăcut să aveţi sarcina de a-i răspunde la această întrebare? Daţi-mi voie să vă spun că a fost cumplit de greu! Ei, bineînţeles, ne puteam ruga pentru ea! Dar gândul mă umplea de groază. *Nu eram încă destul de neprihănit. Nu aveam destulă credinţă* şi erau unele limite foarte reale în ceea ce privea amânarea deciziei de a ne ruga.

Lynn a continuat să pună aceeaşi întrebare iar şi iar.

— De ce nu-L putem ruga pe Dumnezeu să mă vindece?

— Putem. Şi o vom face într-o zi.

— Când?

Aşa că i-am dat să citească o carte. Lynn citise deja o copie a Bibliei pentru copii, pe care o cumpărasem pentru ea. Ei îi plăcea foarte mult să citească istorisirile despre Iisus şi înţelegea aceste istorisiri. Îi plăcea foarte mult să citească cum i-a vindecat pe cei care veneau la El. Dar acum i-am dat o carte despre subiectul vindecării. Era ceva mai mult decât putea ea înţelege. După ce s-a străduit ceva timp, Lynn mi-a înapoiat-o şi mi-a zis:

134 Răspunsul este rugăciunea

— Tati, Iisus nu-i punea pe oameni să citească înainte de a-i vindeca.

Ea a continuat să insiste. Putea fi foarte perseverentă. Nu cerea, dar ne reamintea în fiecare mod posibil. În acea perioadă, familia noastră a fost invitată la o întâlnire evanghelistică în Oregon. În Sabat, a avut loc un botez, iar fata care a fost botezată a relatat puţin din povestea vieţii ei, care includea faptul că a fost vindecată de o

problemă fizică supărătoare. Lynn era în adunare, în ziua următoare, când ne înapoiam acasă, ea a spus:

— Tati, ai văzut fata care a fost botezată ieri?

— Da.

— N-a fost drăguţ că Iisus a vindecat-o? Mi-a plăcut acea parte a relatării ei.

Ea era gata. Dar eu nu eram. Şi am început să mă tem că nu voi fi niciodată gata. Lynn avea mai mult de douăzeci de ani. Ce valoare ar mai fi avut vindecarea ei la şaizeci sau la nouăzeci de ani? Dacă trebuia să fie vindecată, acum era momentul, când avea încă toată viaţa înainte. Nu puteam aştepta prea mult.

Aşa că trebuia să fac faţă unei decizii foarte greu de luat. Să refuz să mă rog pentru vindecarea propriei mele fiice? Sau să încerc şi să risc să trăiesc toată viaţa, ştiind că Dumnezeu ar fi vindecat-o, poate, dacă aş fi fost destul de neprihănit şi aş fi avut destulă credinţă? Care dintre acestea două?

Veşti bune despre vindecare!

Pe acest fundal din propria mea experienţă, să intrăm chiar în studiul subiectului despre vindecare. Dacă vă uitaţi atent la tot ceea ce Biblia spune despre acest subiect, inclusiv cazurile înregistrate, veţi afla că sunt veşti bune!

Rugăciunea pentru vindecare 135

Există în Biblie cel puţin treizeci şi cinci de cazuri de vindecare, iar indexul scrierilor Spiritului Profetic dă detalii despre douăzeci şi două, care au avut loc în zilele de început ale bisericii noastre. Să facem un studiu de tip întrebare-răspuns, printre cazurile istorice, observând asemănările şi deosebirile şi încercând să ajungem la unele concluzii.

Cine au fost cei vindecaţi? Bărbaţi, femei, băieţi şi fete. Tineri şi bătrâni. Sclavi şi oameni de rând. Căpitani şi regi. Oameni neprihăniţi şi oameni răi. Oameni ai lui Dumnezeu şi păgâni. Orbi, leproşi, paralitici şi cei care erau posedaţi de demoni. În câteva cazuri, cei care au fost vindecaţi sufereau din cauza judecăţilor lui Dumnezeu, în urma păcatelor lor. Un exemplu de acest fel ar fi copiii lui Israel în Egipt, care au fost muşcaţi de şerpi înfocaţi, în pustie.

Deci cine au fost cei vindecaţi? într-un cuvânt: oricine! Au fost vindecaţi oameni din toate categoriile.

La cât timp după îmbolnăvire au fost ei vindecaţi? Pentru unii, cum ar fi fiul văduvei din vremea lui Ilie (1 Regi 17, 8 – 24) sau tânărul

care a adormit pe fereastră în timpul predicii (Fapte 20: 8 – 12), vindecarea a venit aproape imediat ce a apărut problema – în câteva minute, la sfârşitul zilei, cel târziu. La capătul celălalt al scalei, orbul din Ioan 9, 1 – 7 fusese orb din naştere (deşi nu ni se spune exact ce vârstă avea), iar omul de la Scăldătoarea Betezdei fusese olog de treizeci şi opt de ani (Ioan 5, 1 – 15).

Ce fel de boala aveau? Boala era întotdeauna ceva serios! Putem să facem o listă cu diferitele boli: lepră, orbire, epilepsie, paralizie şi aşa mai departe. Dar când priviţi, la cazurile istorice de vindecare, un fapt este evident: Aceşti oameni erau într-o nevoie disperată. Bolile lor nu erau vindecabile prin mijloacele naturale sau medicale, disponibile în acel timp. Nu ni se spune

136 Răspunsul este rugăciunea despre nimeni că ar fi fost vindecat, de exemplu, de o răceală obişnuită sau de o unghie încarnată.

Care era condiţia spirituală a persoanei care era vindecată? în cele mai multe cazuri, nu era bună! Regi păgâni, membri răzvrătiţi ai bisericii, păcătoşi care sufereau datorită rezultatelor propriilor lor vieţi rele, posedaţi de demoni, filisteni şi prostituate, ucigaşi – toţi au găsit îndurarea lui Dumnezeu, aşteptând să le aducă uşurare. Iată, de exemplu, istoria unui rege rău, numit Ieroboam. Dumnezeu a trimis un profet ca să îl avertizeze de calea lui cea rea, iar Ieroboam a fost atât de mâniat, încât „şi-a întins mâna spre altar, spunând: Puneţi mâna pe el”.

Mâna i s-a uscat, astfel încât n-a mai putut să şi-o retragă. Altarul s-a despicat şi s-a vărsat cenuşa.

Ieroboam a spus profetului căruia tocmai încercase să-i facă rău: „Roagă-te pentru mine să fiu vindecat”.

Omul lui Dumnezeu s-a rugat, iar Ieroboam a fost vindecat, în drum spre casă, „omul lui Dumnezeu” n-a ascultat instrucţiunile lui Dumnezeu, de a nu mânca sau bea până când va ajunge acasă, şi a fost ucis de un leu! (vezi 1 Regi 13).

Vă place această istorisire? Sau vă îngrijorează faptul că Dumnezeu este atât de generos cu miracolele Sale de vindecare? Un lucru este sigur. Dacă te uiţi cu foarte multă atenţie la fiecare caz istoric din Biblie, îţi va fi foarte greu să insişti că vindecarea este rezervată doar pentru cei foarte neprihăniţi.

Poate că ar trebui să adăugăm aici că există şi exemple în care au fost vindecaţi şi neprihăniţi! Ei nu au locul lor special pe lista vindecărilor, dar *sunt* şi ei incluşi.

A fost implicat şi un mijlocitori în multe cazuri, da. Deseori, cererea pentru vindecare a fost prezentată de un

Rugăciunea pentru vindecare 137

„Mijlocitor. Dar în alte cazuri, cel care căuta vindecarea 6-a rugat pentru sine.

Care era poziţia spirituală a mijlocitorului? Deseori, intermediarul era aproape de Dumnezeu. Totuşi, există o istorie interesantă, care datează de la începuturile mişcării advente, când un anume pastor a fost chemat să se roage pentru o femeie care era bolnavă. Sora este descrisă ca „un adevărat ucenic al lui Hristos”, dar pastorul care şi-a asumat roiul de intermediar este descris ca rău, corupt şi gata să-şi atribuie lui toată gloria”. Ellen White comenta: „credinţa femeii era că va fi vindecată”, dar rugăciunile lui erau întunecate, ceţoase şi „au căzut pe pământ”. Totuşi ea a fost vindecată, în ciuda lipsei lui de credinţă (vezi *Selected Messages,* book 2, p. 347).

Care a fost rezultatul cererii de vindecare? Majoritatea covârşitoare a răspunsurilor la rugăciunile de vindecare a fost Da. Pavel este una dintre puţinele excepţii. El s-a rugat de trei: ori ca spinul din carnea sa să fie îndepărtat, şi i s-a spus Nu de fiecare dată. Totuşi Pavel a primit un răspuns clar. El a putut să se uite înapoi, la momentul specific, după a treia lui cerere, când Dumnezeu i-a spus: Nu! „Harul Meu îţi este de ajuns” (2 Corinteni 12, 9). El n-a fost lăsat să se întrebe dacă Dumnezeu îi ascultase rugăciunea.

Cât a durat instalarea vindecării? De obicei, răspunsul a venit imediat. A existat o întârziere uşoară în unele cazuri, cum ar fi femeia sirofeniciană sau orbul care a fost trimis să spele tina de pe ochii săi în scăldătoarea Siloamului. Vindecarea lui Lazăr a fost amânată patru zile – pe care le-a petrecut în mormânt! Dar cel mai des, răspunsul a venit imediat.

Ce ştim despre credinţa persoanei vindecate sau despre cea a mijlocitorului? în cinci sau şase dintre cazuri, Iisus a comentat pe marginea credinţei celor care veniseră la El.

138 Răspunsul este rugăciunea căutând ajutorul Său. Totuşi, cunoaştem cazul celor zece, leproşi, dintre care nouă nu aveau credinţă – şi cu atât mai puţin recunoştinţă. Inimile lor au rămas neatinse de mila lui Dumnezeu (vezi *The Minisâry of Healing,* p. 233), dar au fost vindecaţi. Era aproape ca un premiu atunci când Iisus avea privilegiul să vindece pe cineva care avea o credinţă mare, comentând

pe marginea ei: „Ei, ai o credinţă de-a dreptul frumoasă!” Dar El n-a refuzat să-i ajute şi pe cei a căror credinţă era slabă.

Ellen White comentează despre nobilul care a venit la Iisus să ceară ca fiul lui să fie vindecat. El se îndoia şi îşi punea întrebări, „Omul de neam bun avea totuşi oarecare credinţă, pentru că el venise să ceară cea mai preţioasă dintre binecuvântări, după părerea lui”. (*Hristos, Lumina lumii,* p. 151). Gândiţi-vă la aceasta un moment. E nevoie să aveţi o „mare credinţă ca să puteţi începe? Nu, aparent e de ajuns dacă ai destulă, încât să vii să ceri. Şi când aceasta nu este suficientă, te poţi uni cu nobilul în descoperirea că harul lui Dumnezeu poate să suplinească orice altceva este nevoie. „Mântuitorul nu se poate îndepărta de sufletul care se agaţă de El, rugându-se pentru marea lui nevoie” *(ibid.).* Putem să ne rugăm ca tatăl băiatului demonizat de la piciorul muntelui: „Doamne, cred; ajută Tu necredinţei mele” (Marcu 9, 24). Şi orice altceva mai este nevoie în departamentul credinţei va fi suplinit.

O mare nevoie şi niciun merit

Când studiezi cu atenţie informaţia care ne-a fost dată despre vindecare, poţi vedea două fire comune străbătând totul. Mai întâi, cei care au fost vindecaţi erau în mare nevoie de vindecare, şi în al doilea rând, ei nu aveau nimic care să-i

califice în faţa lui Dumnezeu pentru ajutor. Sună aceasta ca şi cum ar fi greu pentru tine să te califici? Dacă ai o mare nevoie şi dacă ai destulă credinţă, încât să vii şi să spui: „Neputând s-aduc nimic, lângă crucea Ta azi pic” * atunci ai îndeplinit condiţiile. Îndurarea lui Dumnezeu este destul de mare, ca să aibă grijă de rest.

Pentru cel care caută vindecare pentru sine, sau pentru cel care se găseşte în poziţia de mijlocitor pentru nevoile altuia, aceste studii de caz oferă încurajare şi sfat. Nu volumul de credinţă *sau* neprihănire este ceea ce face diferenţa. Ci, mai degrabă, realizarea neajutorării şi nevredniciei este ceea ce valorează în ochii lui Dumnezeu. Când îţi dai seama de aceste veşti bune, poţi să-ţi iei ochii de la tine însuţi şi să îi îndrepţi spre Marele Medic, căci nu meritele noastre, ci întotdeauna meritele lui Hristos sunt ceea ce ne face în stare să primim orice dar sau binecuvântare a lui Dumnezeu.

Putem înţelege că uneori Dumnezeu spune Nu celor care sunt *cei mai* neprihăniţi şi cei mai plini de credinţă autentică, precum în

cazul lui Pavel. Aceasta ne eliberează de descurajare, vină şi disperare, dacă Dumnezeu nu vede ca potrivit să ne răspundă rugăciunilor noastre speciale pentru vindecare. Şi faptul că El a spus uneori Da celor care nu erau neprihăniţi şi care se îndoiau, ne va proteja de mândrie spirituală, de ispitade a ne atribui gloria şi creditul nouă înşine, când El ne răspunde pozitiv. Când Dumnezeu ne dă ceea ce cerem, este întotdeauna din cauza bunătăţii *Lui,* niciodată din cauza bunătăţii noastre.

Şi astfel suntem liberi în orice moment să aducem la El dorinţele inimilor noastre, cu argumentul marii noastre nevoi şi al marii Lui îndurări. Dacă am învăţat să-L iubim şi să ne încredem în El, prin relaţia noastră personală cu El, *înainte* ca

140 Răspunsul este rugăciunea tragedia să lovească, atunci, indiferent de ceea ce ar veni, vom continua să umblăm cu El.

Deseori, se pune întrebarea: „De ce nu vindecă Dumnezeu pe fiecare om care cefe să fie vindecat? Când a fost pe pământ, nimeni dintre cei care veneau la El n-a fost refuzat vreodată. De ce astăzi este altfel?”

Ellen White menţionează trei ocazii în care Iisus n-a putut vindeca, deşi dorea s-o facă. Prima este istoria de la Scăldătoarea Betezda. Era în prima parte a lucrării Sale. Iisus nu putea să treacă mult. timp neobservat printre mulţimile din Ierusalim. Dar în acea zi de Sabat, venind spre scăldătoare, El a privit cu compasiune la cei în suferinţă şi fără ajutor, care erau acolo. „El dorea foarte mult să folosească puterea Sa vindecătoare, ca să-i facă bine pe toţi bolnavii”. (*Idem,* p.154). Dar n-a putut. Dacă citiţi istoria, veţi găsi motivul: El nu putea aduce vindecare, fără ca aceasta să se interfereze cu misiunea Lui de a salva lumea. Chiar cazul unui singur om pe lângă care Iisus n-a putut trece indiferent a fost destul să cauzeze un aşa tumult, încât, dacă iudeii ar fi fost lăsaţi, L-ar fi omorât imediat. Dacă i-ar fi vindecat pe toţi, marea Lui lucrare ar fi fost întreruptă. Acesta este unul dintre motivele pentru care Iisus trebuie să spună Nu.

A doua oară când Iisus n-a putut să vindece, chiar dacă ar fi vrut, se găseşte în istoria leprosului care a venit la El pentru curăţire. Iisus i-a spus două lucruri după ce i-a redat sănătatea. „Mergi şi te arată preoţilor”, şi „Nu spune nimănui!”

Leprosul s-a conformat primei părţi, dar a ignorat-o pe a doua. Ellen White spune că „ar fi fost desigur cu neputinţă să ascundă, însă

leprosul a răspândit pretutindeni această întâmplare”. *(Idem,* p. 208). Ca rezultat, mulţimea curioasă a venit într-un număr mare, încât Iisus a fost forţat pentru un

Rugăciunea pentru vindecare 141

timp să se retragă din lucrarea Sa. Apoi, vine acest paragraf semnificativ:

„Toate faptele săvârşite de Hristos în lucrarea Sa aveau o ţintă larg cuprinzătoare. Aceasta cuprindea mai mult decât părea, la prima vedere. Aşa şi în cazul leprosului. În timp ce Iisus ajuta tuturor acelora care veneau la El, dorinţa Lui era să dea o binecuvântare şi acelora care nu veneau. În timp ce-i atrăgea pe vameşi, pe păgâni şi pe samariteni, El dorea să ajungă la inima preoţilor şi învăţătorilor care se închiseseră în prejudecată şi în tradiţie. El n-a lăsat neîncercat niciun mijloc prin care. Se putea apropia de ei”. *(Idem* p. 209) Există aici principiul că Iisus alege favoriţi, că El îi va vindeca pe unii, dar nu şi pe alţii? Nu. Aspectul de fond este că Iisus nu are favoriţi şi uneori El trebuie să spună Nu prietenilor Săi, ca să ajungă la cei care sunt duşmanii Săi!

Aceasta poate părea nedrept în faţa prietenilor Săi. Dacă Iisus trebuie, uneori, să-i refuze pe cei care vin la El, ca să fie liber să ajungă la cei care nu vin, aceasta este nedrept faţă de cei care vin – cu o singură excepţie”. din moment ce Iisus are toată înţelepciunea şi puterea la îndemâna Sa, El mai are o cale care îndepărtează ghimpele nedreptăţii. Iată alternativa: „Vom vedea că rugăciunile noastre aparent neascultate şi aşteptările noastre zadarnice s-au numărat printre binecuvântările cele mai mari”. *(Divina Vindecare,* p. 457).

Aşa a fost cu loafl botezătorul. „Deşi nu i s-a dat lui Ioan nicio izbăvire miraculoasă, el n-a fost uitat. El a avut tot timpul compania îngerilor sfinţi” *(Hristos, Lumina lumii,* p.176). Apoi urmează acest paragraf clasic:

„Dumnezeu nu conduce pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduşi, dacă ar vedea de la început

HM HH

142 Răspunsul este rugăciunea sfârşitul şi dacă ar înţelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălţat la cer, nici Ilie, care a fost ridicat într-un car de foc, n-au fost mai mari sau mai onoraţi decât Ioan Botezătorul, care a pierit singur în închisoare. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu

numai să credeţi în el, ci să şi pătimiţi pentru el. Filipeni 1, 29. Şi din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtăşirea cu suferinţele lui Hristos este încrederea cea mai mare şi onorarea cea mai înaltă". Un alt factor vine la lumină în istoria vindecării leprosului. „Mulţi dintre leproşi n-ar fi folosit darul sănătăţii aşa ca să facă din el o binecuvântare pentru ei sau pentru alţii" (*Idem,* p. 208). Dumnezeu vede în unele cazuri că persoana este mai bine aşa cum este! Poţi fi tentat să citeşti aceasta despre leproşi şi să spui: „Corect, ei nu erau destul de neprihăniţi, ca să fie vindecaţi". Dar chiar propriii copii ai lui Dumnezeu pot să nu fie vindecaţi. Vă amintiţi de Ezechia, care s-a rugat să i se prelungească viaţa? El era ca un copil care voia să stea treaz după timpul hotărât pentru culcare! Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, poate ca o lecţie pentru noi, ceilalţi, dar regelui i-ar fi fost mult mai bine, dacă ar fi mers la culcare prima dată. El s-a rugat să fie lăsat să stea treaz, şi Tatăl a aprobat: dar n-a fost pentru binecuvântarea pe care o speră Ezechia.

Pe un lucru putem conta: Când venim la Dumnezeu cu o cerere specială, El, fie ne va da ceea ce am cerut, fie ne va da ceva mai bun. „Chiar când ni se cere să renunţăm la acele lucruri care în sine sunt bune, putem fi siguri că Dumnezeu ne pregăteşte un bine şi mai mare". (*Divina Vindecare,* p. 457).

A treia oară când Iisus n-a putut vindeca, deşi dorea aceasta, s-a întâmplat când şi-a vizitat oraşul natal Nazaret. Motivul

dat? „*Din cauza necredinţei lor,* Mântuitorul n-a putut să facă multe minuni între ei. Numai câteva inimi au fost mişcate pentru a primi binecuvântările Lui, şi cu părere de rău I-a părăsit pentru a nu mai reveni niciodată". (*Hristos, Lumina lumii,* p. 189).

Aici poţi pierde uşor din vedere punctul central, dacă nu eşti sigur de definiţia credinţei. Nu credeau locuitorii din Nazaret că Iisus avea puterea de a vindeca? Ba da, ei auziseră raporturi de foarte departe. Nu abilitatea Lui de vindecător era ceea ce nu credeau ei. Ei nu credeau *în El,* nu în ceea ce ar fi putut *să facă.* Din cauza necredinţei lor în El, refuzau să intre într-o relaţie cu El. Ei nu căutau binecuvântarea Lui. De aceea El nu putea să lucreze pentru ei, aşa cum ar fi dorit s-o facă. Iisus nu constrânge. El nu-şi impune binecuvântările asupra nimănui. Oamenii din Nazaret nu voiau să aibă nimic de a face cu El; iar Iisus, cu inima strânsa, le-a acceptat alegerea.

Dar aceasta n-ar trebui niciodată confundat cu răspunsul lui Dumnezeu către copiii Săi, care, deşi slabi şi plini de greşeli, doresc încă să fie copiii Lui. Iată cuvinte de încurajare pentru oricine îl caută:

„Încrede-te în Domnul cu toată inima ta fi El niciodată nu-ţi va trăda încrederea. Dacă vei cere ajutorul lui Dumnezeu, nu va trebui să ceri în van. Ca să ne încurajeze să avem credinţă şi încredere, El vine lângă noi prin Cuvântul şi Duhul Său cel Sfânt şi caută, prin o mie de căi, să ne câştige încrederea. Dar în nimic din ceea ce face El nu se simte mai bine ca atunci când primeşte pe cel slab să vină înaintea Lui pentru putere. Dacă vom găsi inimă şi glas să ne rugăm, El va găsi cu siguranţă o ureche ca să ne audă şi un braţ ca să ne salveze.

144 Răspunsul este rugăciunea

Nu este niciun exemplu în care Dumnezeu şi-a ascuns. faţa de necazurile poporului Său. Când orice altă resursă a eşuat, El a fost un ajutor prezent pentru fiecare urgenţă. Dumnezeu să te binecuvânteze, suflete sărac, lovit, rănit. Prinde-te de mâna Sa; ţine-te strâns. El te va lua pe tine, pe copiii tăi şi toate durerile şi poverile, doar dacă le vei arunca asupra Lui" (*This Day With God,* p. 194). Aşa că, în timp ce pot exista multe motive întemeiate ca Dumnezeu să refuze cererile dv. cele mai serioase, El vă va împlini nevoia în felul în care consideră că este cel mai bine. Uneori, El izbăveşte *din* necaz, în timp ce alteori aduce izbăvire *prin* necaz. Dar putem depinde de El întotdeauna, ca să răspundă celor care îl caută.

Restul povestirii

O dată ce am început să înţelegem mai clar subiectele de bază în rugăciunea pentru vindecare, mie şi soţiei mele nu ne mai era teamă să o aducem pe Lynn înaintea lui Iisus, cu această cerere specială. O, cu siguranţă că aveam o preferinţă! Niciodată nu ne-am dorit ceva aşa de mult cum doream vindecarea fiicei noastre! Dar teama dispăruse. Ne simţeam în siguranţă să cerem.

Părea că este important să împărtăşim unele dintre aceste adevăruri cu Lynn, pentru ca ea să fie pregătită pentru răspunsul lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el. Dar credinţa ei copilărească era gata de mult! Ea a spus calm: „E în regulă dacă Dumnezeu nu mă vindecă. Ştiu că nu va fi greşeala mea. Pot să accept, dacă e voia Lui, şi pot să aştept până când va veni El. Dar vreau totuşi să-l cer asta".

Aşa că am fixat b dată, ne-am adunat împreună cu câţiva prieteni şi alţi membri ai familiei şi am adusaceastă cerere

Rugăciunea pentru vindecare 145

Înaintea Domnului. Am cerut ca Dumnezeu să aducă vindecare, dacă era voia Sa. Duhul lui Dumnezeu era foarte aproape şi a fost o experienţă binecuvântată. N-au fost fulgere, nici îngeri vizitatori, nici foc din cer. Totuşi, un anume lucru l-a impresionat pe fiul meu. Fusese înnorat toată ziua – dar soarele a răzbătut printre nori doar câteva momente în timpul rugăciunii şi în timpul ungerii a strălucit prin fereastră chiar asupra lui Lynn, scăldând-o în lumină. Am văzut aceasta ca o comunicare specială din ceri După ce serviciul s-a terminat, prietenii noştri au plecat, iar noi am început să urmărim dacă cererea ne-a fost sau nu refuzată. Ne întrebam cât de curând vom şti sigur.

Dumnezeu, în dragostea Lui, nu ne-a lăsat să ne întrebăm prea mult. Doar într-o zi sau două, prin mijloace diferite, El ne-a spus că răspunsul era Nu, Odată cu răspunsul Său, El ne-a dat pacea că El va rămâne cu noi – şi ne va da înţelepciune şi curaj de a merge mai departe.

Este o binecuvântare să ştii că, împreună cu răspunsul, a venit o acceptare pe care n-am cunoscut-o niciodată" mai înainte. Exista un sentiment de liniştire – un sentiment de odihnă. Am fost determinaţi să ne concentrăm mai mult pentru a descoperi ceea ce Lynn *putea* să facă, în loc să observăm lucrurile pe care ea nu putea să le facă.

În procesul căutării fiecărui talent posibil, pe care ea îl putea folosi, ne-am amintit cât de mult îi iubea ea pe oamenii bătrâni. Ori de câte ori o luam cu mine în vizită într-un cămin de bătrâni, în Sabat după amiază, obişnuita timiditate a lui Lynn dispărea. Văzându-i pe alţii care erau mai slabi decât ea, înflorea dintr-odată. O lua de-a lungul holului, spunând: „Ne vedem mai târziu, taţi". Când eram gata să plec, trebuia s-o trag de-acolo!

10. Răspunsul

146 Răspunsul este rugăciunea

Am putut aranja pentru ea să frecventeze cursurile ajutătoare pentru surori medicale, la un cămin de bătrâni din apropiere. Lynn a trecut prin an de trei ori până când a terminat – dar a terminat! Şi a mai fost şi permisul ei de conducere. Dumnezeu a spus Da cu privire la permisul ei de conducere – şi ştiu că El S-a bucurat la fel de mult ca şi noi!

Permisul de conducere

Lynn îşi dorea foarte mult să poată conduce maşina. Nu ne aşteptam ca ea să încerce vreodată să meargă cu maşina de-a lungul ţării, singură, sau să conducă în centrul Los Angeles-ului, în orele de vârf, deşi se părea că, pe străzile liniştite ale orăşelului nostru, ar fi putut să se mişte încolo şi încoace.

Prima greutate a fost manualul de conducere – regulile de circulaţie din California. Era *6* carte grea! Ea a studiat şi a depus efort pentru a înţelege legile circulaţiei. În cele din urmă, am dus-o să încerce testul scris.

I-a fost strigat numele, i s-a dat un test şi am avut ocazia să arunc o privire scurtă asupra lui înainte de a o trimite într-o încăpere din spate. Am mers în faţa clădirii, ca să mă rog! Testul părea imposibil Dar a trecut! De fapt, mi-a spus mai târziu despre unele întrebări la care ştia răspunsul şi eu nu-l ştiam! Era atât de bucuroasă să înceapă orele de conducere. şi a învăţat într-un timp relativ scurt.

Al doilea hop mare a fost testul de oraş. Când a venit timpul, am întrebat pe câţiva despre cel mai uşor lpe unde se putea da testul. Am mers la biroul recomandat al Departamentului vehiculelor cu motor şi deodată mi-a venit o idee genială. În loc să mergem înăuntru şi să o înscriem imediat, am parcat în faţă şi ani aşteptat. Data următoare, când un ofiţer a adus afară pe cineva

Rugăciunea pentru vindecare 147

care mergea să dea testul, i-am urmat, stând puţin în spate, dar observând traseul pe care l-au ales.

— Era un traseu greu. O intersecţie, în special, era absolut imposibilă. Nu puteam să cred. Cinci străzi veneau din unghiuri ciudate. Instructorul a adus elevul din dreapta, pe la un semn de stop. Imediat după intersecţie era un pod, şi imediat” după aceea au luat-o la stânga. Traficul aglomerat din toate direcţiile făcea aproape imposibil pentru mine să conduc – ca să nu mai vorbim despre ea.

Când am ajuns în acel loc, am spus: „Aoleu. Am dat de necaz”. Şi am fost tentat să merg acasă şi să las totul baltă.

Apoi m-am gândit: „Poate că nu urmează întotdeauna traseul ăsta”. Aşa că ne-am întors la birou şi am urmărit un alt instructor. El a urmat exact acelaşi traseu. Şi m-au trecut transpiraţii reci şi calde.

În cele din urmă, pentru că Lynn insista, am mers înăuntru şi am înscris-o. Eram sigur că nu ajutasem cu nimic lucrurile prin spionatul meu, pentru că acum era aproape ora închiderii şi aglomeraţia de la

ora cinci începea. Părea că totul era fără speranţă.

M-am uitat să văd cine o va examina, sperând să observ un ofiţer drăguţ, cu o faţă. amabilă. Din nefericire nu arăta deloc aşa. De fapt, arăta mai degrabă sever. Toţi în ziua aceea arătau răutăcioşi!

Am vrut să merg şi eu cu maşina, dar ofiţerul nu mi-a permis. Aşa că Lynn a urcat şi au plecat. M-am rezemat de peretele de piatră al Departamentului vehicule cu motor şi aproape la fel cum aş fi fost la zidul plângerii în Ierusalim, am început să mă rog: „Doamne, Te rog, fă ceva. Te rog, trimite îngerii să facă ceva!"

Puţin mai târziu, s-au arătat după o curbă. Lynn zâmbea cu gura până la urechi, iar ofiţerul a venit la mine şi mi-a spus că

148 Răspunsul este rugăciunea trecuse testul! Aproape l-am îmbrăţişat! Nu mai părea sever!

Când am intrat înapoi în maşină, am întrebat-o: „Ce s-a întâmplat când aţi ajuns la acea intersecţie grea?"

„Nu era nici măcar o maşină acolo", a spus ea. „Niciuna. Am mers direct prin ea".

Acesta este un miracol pe care vreau să-l verific într-o zi. Vreau să aflu de câţi îngeri a fost nevoie ca să se aranjeze asta!

Aşa cum v-aţi aştepta de la orice părinte iubitor, Dumnezeu este absolut gata să spună Da de câte ori este posibil! Şi El îşi împărtăşeşte bucuria cu noi. Lynn s-a bucurat până acum de câţiva ani de condus în siguranţă – niciun accident, nicio amendă. Povestea ei încă nu s-a terminat, totuşi, pentru că fiecare an din viaţă aduce noi provocări. Dar ştim că Dumnezeu va rămâne cu noi şi cu ea prin toate.

De ce **eu?** De ce **ea?** De ce **ei?**

Când tragedia loveşte, experţii ne spun că primul stadiu este acela al întrebării: „De ce eu?"

În al doilea stadiu, se întreabă: „De ce *eli* Atenţia şi simpatia se mută de la tine însuţi, în timp ce începi să-ţi dai seama de impactul pe care necazul îl are asupra cuiva care îţi este drag.

Atunci, în timp ce continui să te adaptezi, ajungi la al treilea stadiu: „De ce *ei!* De ce *toţi* aceştia?" Căci lumea este plină de oameni răniţi. Când experimentezi suferinţa tu însuţi, dintr-odată îţi dai seama mai mult de suferinţa altora.

Odată, am avut o problemă cu un disc vertebral. Asta a lipsit – oamenii veneau de la munca cu lemne, având probleme cu coloana!

Toată lumea avea probleme cu discul. Nu auzisem despre ele până când n-am avut şi eu aceste probleme!

Rugăciunea pentru vindecare 149

Parte din lucrarea lui Dumnezeu este să ne facă să ne dăm seama de durerea altora, ca să nu ne pierdem în propriile noastre suferinţe, căci, încercând să-i ajutăm pe alţii, găsim ajutor şi mângâiere pentru noi înşine.

Odată, predam la o clasă de colegiu şi un student a întrebat:

— Dacă Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, de ce n-a venit El însuşi? De ce a ales calea uşoară şi a trimis pe Fiul Său?

Ştiam răspunsul la aceasta înainte ca el să termine propoziţia! Dar înainte ca eu să apuc să spun ceva, un alt student a replicat:

— Dacă eşti un Tată iubitor, ai suferi mai degrabă tu însuţi decât să-l priveşti pe fiul tău suferind.

I-am spus:

— Eşti tată, nu-i aşa? Şi el a răspuns:

— Da.

Oricine a privit o persoană iubită suferind ştie. Oricine iubeşte ar suferi mai degrabă el însuşi decât să privească suferinţa cuiva pe care îl iubeşte. Nu vă pot spune de câte ori m-am rugat: „Doamne, te rog, lasă-mă să schimb locul cu ea”.

Dar Dumnezeu mi-a dat darul unei fiice speciale. El m-a atras mai aproape de El din cauza durerii ei – şi din cauza durerii mele. Înţeleg puţin mai mult despre dragostea Lui din cauza a ceea ce am văzut în această parte a vieţii mele. Asta îmi dă mie şi lui Dumnezeu încă un lucru în comun – pentru că vedeţi, şi El are copii care au probleme mintale. Noi toţi avem probleme, născuţi în această lume a păcatului. Şi multe dintre durerile de inimă ale lui Dumnezeu sunt aceleaşi ca şi ale mele. îl cunosc mai bine astăzi din cauza lui Lynn.

150 Răspunsul este rugăciunea

Prietenul meu Jay Davis mi-a trimis o parte din cuvântarea de absolvire, pe care a ţinut-o, pe care am premiat-o şi pe care mi-ar plăcea s-o împărtăşesc:

„Mare interes şi emoţie sunt stârnite în aceste zile de Jocurile olimpice. Există, de asemenea, o susţinere specială pentru o mişcare numită Jocurile olimpice speciale, un program care oferă celor în mod special provocaţi – handicapaţilor – o şansă să lupte, o şansă de a simţi emoţia de a pune ceea ce au mai bun la bătaie. Ei sunt invitaţi să alerge,

cu toţii, spre un prieten sau un membru al familiei care strigă pentru încurajare de la linia de sosire. Nu contează dacă performanţa este stângace sau greoaie. Oricine termină este un câştigător şi i se dă un premiu, îmbrăţişări şi glorie.

De fiecare dată când sunt martor la aceste competiţii, mă înăbuş, pentru că, vedeţi, şi *eu* sunt handicapat. Am un defect din naştere. M-am născut păcătos. Şi aşteptând la capătul acestei alergări speciale în care mă aflu, cu braţele deschise spre *mine* şi chemându-mă, este Tatăl meu, care mă iubeşte – de ce, nu înţeleg. Sunt încet, greoi şi stângaci. Picioarele mele nu vor să mă asculte. Uneori, nu mai privesc la El şi mă împiedic. Ies din cursă şi cad, stânjenit şi ruşinat. Dar am un Frate mai mare lângă mine, care mă ajută când cad, care mă susţine şi chiar mă poartă pe braţe.

Dar în această cursă există un duşman căruia îi face plăcere să mă doboare. El nu încetează să-mi spună că nu-mi foloseşte la nimic să continui să vin la Tatăl meu. El spune că Tatăl meu, care aşteaptă la linia de sosire, este dezgustat de performanţa mea, că nu fac doar să dau în spectacol pentru nimic. Totuşi, când privesc la faţa iubitoare a Tatălui meu, El este totdeauna acolo, cu braţele deschise către mine.

— Dar Te-am făcut de ruşine, plâng eu.

Rugăciunea pentru vindecare 151

Însă El strigă:

— Ridică-te! continuă cursa!

Şi încep să-mi dau seama că ceilalţi din această cursă specială – toţi cu defecte din naştere – nu sunt deloc concurenţii mei. *Ei* aleargă spre tatăl *lor*, ca şi mine, luptându-se să termine, pentru că fiecare concurent ce continuă să alerge până la sfârşitul cursei este un învingător.

Cu cât cursa ţine mai mult, cu atât durata atenţiei mele creşte. Ceea ce-mi distrăgea atenţia nu mai are putere şi pot vedea mai clar faţa Liii. El vrea ca eu să ajung acolo! Şi cursa devine glorioasă, în timp ce El continuă să mă aştepte, încurajându-mă să continui să vin la El, chiar când greşesc.

Nu este departe ziua când fiecare dintre noi poate să se împiedice în alergarea sa spre linia de sosire şi poate să se arunce în braţele care aşteaptă deschise. El te va prinde şi te va strânge în braţele Sale şi vei şti că eşti un câştigător, pentru că El a continuat să te caute şi tu ai continuat să vii spre El. El este acolo, aşteptându-te,

„pentru că te iubeşte. El te iubeşte cu adevărat”.

Capitolul 11

PERSEVERENŢA ÎN RUGĂCIUNE

Poate că aţi auzit povestea lui Andy. Andy dorea să împărtăşească credinţa sa, aşa că a început să îneargă în cartier o dată pe săptămână, lăsând literatură la fiecare apartament. În prima săptămână, când a ajuns la o casă, a urcat treptele şi a ciocănit la uşă.

Un bărbat a venit să deschidă:

— Pot să vă fiu de folos? Andy i-a oferit câteva cărţi. Bărbatul a răspuns:

— Nu. mulţumesc; nu mă interesează. Şi a închis uşa. Andy a, lăsat o revistă la uşă şi a plecat. În săptămâna următoare când Andy a ajuns din nou la acea casă, a urcat scările şi a ciocănit la uşă.

Bărbatul a venit la uşă şi i-a strigat:

— Ţi-am spus că nu sunt interesat! Şi i-a trântit uşa în nas. Andy a lăsat literatura la uşă şi a plecat mai departe în cartier.

A treia săptămână când Andy a ajuns la casa aceea, a urcat treptele şi a ciocănit la uşă. Omul a deschis uşa, a spart o sticlă de bere în capul lui Andy şi a trântit uşa.

Andy a stat acolo câteva momente, ţinându-se de marginea uşii, aşteptând să-şi revină. Apoi, a lăsat literatura la uşa şi a plecat.

În săptămâna următoare, când Andy a ajuns la acea casă, a urcat scările şi a ciocănit la uşă. Omul a deschis uşa şi a strigat:

— Când ai să înţelegi mesajul? Ai să *continui* să vii mereu? Andy a replicat:

— Acum *dumneavoastră* aţi înţeles mesajul!

Omul l-a invitat înăuntru! Astăzi, acel bărbat este prezbiter în biserica din care face parte. El a fost în cele din urmă câştigat de perseverenţa lui Andy. Andy, al cărui nume complet este Andrew Fearing, a fost foarte perseverent. Poate acesta este unul dintre motivele pentru care a avut atâta succes ca evanghelist!

Perseverenţa este un ingredient important în rugăciunea eficientă. Când ne rugăm, uneori, Dumnezeu răspunde imediat rugăciunilor noastre. Şi aceasta este o veste bună! Dar deseori, El alege să aştepte un timp. De fapt, El are obiceiul de a aştepta până în ultimul moment! Aşa că, dacă eşti în faţa unei crize – să spunem că în treizeci de zile vei da faliment – te poţi relaxa! Răspunsul la rugăciunea ta

pentru eliberare nu va veni timp de douăzeci şi nouă de zile şi jumătate!

Întârzierea şi aşteptarea i-au pus în dificultate pe mulţi dintre copiii lui Dumnezeu. Noi suntem nerăbdători. Nouă, oamenilor, nu ne place să aşteptăm. Generaţia „Acum” n-a fost inventată în zilele noastre. Fiecare generaţie de la începutul timpului a fost o generaţie „Acum”.

Priviţi la unul dintre cazurile din istoria Vechiului Testament: istoria lui Saul, primul rege al lui Israel. Saul a fost un om nerăbdător. În prima parte a domniei sale, la sfârşitul bătăliei cu filistenii, el trebuia să-l întâlnească pe profetul Samuel într-un anume loc. Ei aveau o întâlnire ia sfârşitul a şapte zile, pentru a oferi jertfe lui Dumnezeu, dar Samuel a întârziat la întâlnire. Avem confirmarea că Dumnezeu anume a

154 Răspunsul este rugăciunea aranjat întârzierea. Aşa că atunci când Samuel n-a apărut la timpul fixat, Saul şi-a depăşit atribuţiile, aducând jertfe pe care numai preoţii aveau voie să le aducă (vezi 1 Samuel 13, 1 – 9; *Patriarhi şi Profeţi,* p. 640).

Auzim apoi, a doua oară, despre nerăbdarea lui Saul, când a avut nevoie de sfat în ceea ce privea atacarea filistenilor. El nu era sigur dacă trebuia să meargă sau nu împotriva lor, aşa că L-a întrebat pe Domnul, dar Domnul nu i-a răspuns „în ziua aceea” (vezi 1 Samuel 14, 37). Saul voia un răspuns *imediat.* El nu dorea să aştepte, aşa că şi-a urmat propria înţelepciune, în loc să persiste în rugăciune până când va primi răspuns de la

Dumnezeu.

Spre sfârşitul vieţii sale, Saul a căzut la examen a treia oară. Încă o dată, el a căutat sfat dacă să meargă sau nu la război: „Când Saul L-a întrebat. pe Domnul, Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urâm, nici prin profeţi”. Totuşi Saul n-a aşteptat. Din moment ce Dumnezeu tăcea, el a căutat-o pe vrăjitoarea din Endor. Când vrăjitoarea a reuşit să producă o fiinţă care avea înfăţişarea lui Samuel, şi care pretindea că este Samuel, primele lui cuvinte l-au trădat. El a întrebat: „Pentru ce m-ai tulburat, chemându-mă?” Aceasta ar fi trebuit să fie imediat un indiciu pentru Saul. Acesta nu era cineva trimis de Dumnezeu – venea din direcţia greşită!

Dar Saul a spus: „Dumnezeu S-a depărtat de la mine; nu mi-a răspuns nici prin proroci, nici prin vise. Şi te-am chemat să-mi arăţi ce

să fac” (1 Samuel 28, 1 – 20).

Istoria lui Saul este un comentariu trist pentru cineva care n-a reuşit să persevereze în rugăciune, aşteptând ca Dumnezeu să-i dea răspunsul *Său.* Şi vă amintiţi sfârşitul istorisirii. Saul a văzut că pierdea bătălia şi, biruit de groază, s-a aruncat în propria sabie, curmându-şi astfel viaţa (vezi 1 Samuel 31, 1 – 6).

Perseverenţă în rugăciune 155

Văduva înaintea judecătorului nedrept

Să mergem acum la un exemplu biblic al cuiva care a făcut ceea ce trebuia. Era o. văduvă. Iisus a folosit-o ca să arate importanţa perseverenţei.

„Iisus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat şi să nu se lase. El le-a zis: Într-o cetate, era un judecător care de Dumnezeu nu se temea şi de oameni nu se ruşina. În cetatea aceea era şi o văduvă, care venea des la el şi-i zicea: Fă-mi dreptate în cearta cu pârâşul meu’.

Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă şi-a zis:

Măcar că de Dumnezeu nu mă tem şi de oameni nu mă ruşinez, totuşi pentru că văduva aceasta mă tot necăjeşte, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.

Domnul a adăugat: Auziţi ce zice judecătorul nedrept? Şi

Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El, măcar că zăboveşte faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?” (Luca 18, 1 – 8).

Putem sublinia chiar de la început faptul că Dumnezeu nu este ca judecătorul nedrept din parabolă. Scopul perseverenţei nu este să înfrângem lipsa de bunăvoinţă de a ne da lucrurile de care avem nevoie. Parabola arată personalitatea lui Dumnezeu prin contrast. Dacă chiar un judecător nedrept poate fi câştigat de perseverenţă, cu atât mai mult un Tată iubitor, care este totdeauna binevoitor să dea copiilor lui.

Dar te întrebi uneori dele lui Dumnezeu, care este atât de binevoitor să dea, îi ia atât de mult timp să răspundă? Parabola spune: „Le va face dreptate în curând”, dar unii dintre noi au descoperit că definiţia dată de Dumnezeu cuvântului în *curând* este cu mult diferită de a noastră!

156 Răspunsul este rugăciunea

Acelaşi lucru se poate spune despre cuvântul *repede*. În Apocalipsa 3, 11, găsim făgăduinţa: „Iată, Eu vin repede”. A venit El repede după înţelegerea dv?

În cartea *Voyage of the „Dawn Treader”* din *Chronicles of Narnia,* C.S. Lewis sugerează o întrebare interesantă. Leul Aslan, care este tipul lui Hristos, vine unde sunt copiii, stă pe aproape un timp, dându-le nişte sfaturi de care aveau nevoie, apoi se pregăteşte să plece. El spune: „Vă voi vedea curând”.

Lucy, unul dintre copii, întreabă: „Te rog, Aslan, ce înseamnă pentru tine *curând?”*

Mulţi dintre copiii lui Dumnezeu l-au pus această întrebare. Orarul lui Dumnezeu s-a dovedit de multe ori a fi diferit de al nostru. Acesta este unul dintre motivele majore pentru care este atât de important să studiem perseverenţa în rugăciune. Aţi face bine să înţelegeţi, pentru că, mai devreme sau mai târziu, veţi avea nevoie de aceasta!

Isaia ne ajută să înţelegem definiţia lui Dumnezeu în ceea ce priveşte „repede” şi „curând”: „De multă vreme am făcut cele dintâi prorocii, din gura Mea au ieşit şi Eu le-am vestit: deodată am lucrat şi s-au împlinit”. „Eu, Domnul voi grăbi aceste lucruri la vremea lor”. (Isaia 48, 3; 60, 22).

Aşadar, cheia pentru înţelegerea aparentelor întârzieri în răspunsurile lui Dumnezeu este să înţelegi că *înainte* ca El să acţioneze, poate părea că este o întârziere, *când acţionează* – atenţie! El acţionează repede! Aceasta ne ajută să punem împreună cele două fraze din parabolă: „deşi zăboveşte” şi „le va face dreptate în curând”. Din moment ce suntem asiguraţi de dragostea lui Dumnezeu şi de grija lui pentru noi, putem, de asemenea să fim asiguraţi că indiferent de câta perseverenţă ar fi, nevoie în faţa întârzierii, este pentru binele nostru.

— /.). *Perseverenţă în rugăciune 157*

„Nu există nicidecum primejdia ca Domnul Dumnezeu să nu ia seama la rugăciunile poporului Său. Există însă primejdia ca în ispite şi încercări, ei să se descurajeze şi să nu mai stăruie în rugăciune”. (*Parabolele Domnului Hristos,* p. 117 – 118). Oricum, care este scopul perseverenţei? Dacă înţelegem puţin mai mult de ce este atât de importantă perseverenţa şi care este scopul lui Dumnezeu pentru care ne lasă adesea să aşteptăm, poate că pericolul de a nu reuşi să

perseverăm va fi micşorat.

Scopul perseverenţei.

Perseverenţa este o disciplină. Noi tindem să privim la disciplină din punctul de vedere al pedepsei, dar ea are şi o parte pozitivă. Disciplina este stăpânirea de sine care conduce la creştere, şi chiar stăpânirea de sine pozitivă poate fi uneori neplăcută – aşa cum ştie orice student! Aţi experimentat vreodată disciplina studiului pentru un test? Nu a fost neapărat amuzant – dar v-a prins bine, nu-i aşa?

Ne conduce să ne cercetăm inimile. Dumnezeu este interesat să ne arate ceea ce ne creează probleme. Este uşor să ne autoînşelăm, în special când lucrurile merg bine. Dar când există o întârziere în răspunsul la rugăciune, suntem motivaţi să privim mai bine la ceea ce suntem cu adevărat.

!" Când ne adresăm Lui, cerându-l ceva, El poate vedea că este necesar ca noi să ne cercetăm mai întâi inimile şi să ne pocăim de păcatele noastre. De aceea, El ne trece prin încercări şi necazuri, El ne trece prin umilinţă, pentru ca să putem să ne dăm seama de ceea ce împiedică lucrarea Duhului Său cel Sfânt în noi". (*idem,* p.94).

158 Răspunsul este rugăciunea

Prin perseverenţă, Dumnezeu ne poate da o binecuvântare mai mare decât cerem noi. Nobilul a venit să ceară ceea ce i se părea cea mai mare binecuvântare posibilă: El dorea ca fiul său să fie vindecat. Şi Iisus dorea ca fiul lui să fie vindecat! Dar Iisus avea de dat acestui om mai mult decât vindecare. El a întârziat cu răspunsul la cererea sa, în ciuda disconfortului temporar, care a urmat. Rezultatul a fost o binecuvântare mai mare atât pentru el, cât şi pentru fiul său şi întreaga sa casă.

„Dar, ca şi tatăl îndurerat, noi căutam pe Mântuitorul de multe ori din dorinţa de a câştiga bunuri pământeşti. Noi avem încredere în iubirea Lui numai când se împlinesc cererile noastre. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem; şi întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă şi nevoia cea mare pe care *o* avem de harul Lui. El vrea să renunţăm la egoismul care ne face să-L căutăm. Când mărturisim starea noastră rea şi lipsa noastră de putere trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui. (*Hristos, Lumina lumii,* p. 153). *Perseverenţa descoperă credinţa*

autentică. Perseverenţa încearcă credinţa noastră şi arată dacă ea este autentică sau nu. Ne supărăm pe Dumnezeu, dacă nu primim imediat ceea ce credem că avem nevoie sau ceea ce dorim. Dacă da, trebuie să aflăm aceasta! Obişnuiam să mă mânii foarte tare pe Dumnezeu, pentru că trebuia să aştept până în ultimul minut, dar a fost foarte bine pentru mine! Aveam nevoie să văd cât de repede mă mâniam pe Dumnezeu când nu făcea ceea ce doream eu ca El să facă. „Adesea El întârzie să ne răspundă, pentru a ne pune la probă credinţa noastră sau pentru a pune la încercare sinceritatea dorinţelor noastre". (*Parabolele Domnului Hristos,* p.96).

1

Perseverenţă în rugăciune 159

Faptul că trebuie să aşteptăm testează autenticitatea dorinţei. Aşteptarea face parte din vieţile noastre, ale tuturor. Aşteptăm o scrisoare. Aşteptăm ziua salariului. Aşteptăm la semafor. Aşteptăm pentru o consultaţie la doctor sau la dentist. Aşteptăm la coadă la magazin. Şi creştinii trebuie deseori să aştepte în felul lor unic. Aşteptăm încă pe Iisus să revină. Poate că aşteptăm ca roadele Duhului să se dezvolte în viaţa noastră. Şi poate că aşteptăm un răspuns la o rugăciune.

Tindem să privim timpul petrecut în aşteptare ca pe un timp pierdut, dar încă este adevărat că „în aşteptarea lui Dumnezeu, nu există timp pierdut". Tot timpul, de-a lungul secolelor, oamenii lui Dumnezeu trebuia să aştepte. La capătul liniei a fost Adam, care a aşteptat mai bine de 900 de ani naşterea Fiului care îi fusese promis. Încă aştepta atunci când a murit. Noe a aşteptat 120 de ani venirea potopului. Moise a aşteptat patruzeci de ani, încă patruzeci de ani şi în cele din urmă *alţi* patruzeci de ani pentru Ţara făgăduinţei. A adormit singur pe muntele Nebo, încă aşteptând. Iacov a aşteptat şapte ani pentru mireasa sa – şi apoi i s-a dat o altă mireasa! Cele zece fecioare din parabola lui Iisus L-au aşteptat pe mire. Iar Evrei 11, 13 vorbeşte despre un alt grup care a aşteptat toată viaţa:

„În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ".

Dar când aştepţi ceva, ai foarte mult timp să te gândeşti dacă vrei cu adevărat acel lucru. Aţi mers vreodată la un magazin să cumpăraţi un anume lucru şi aţi aşteptat atât de mult la rând, încât aţi

decis că nu mai merita să aşteptaţi? Cu cât ai de aşteptat mai mult, cu atât mai sigur trebuie să fii că

s

160 Răspunsul este rugăciunea vrei *cu adevărat* lucrul pentru care aştepţi. „Adesea El întârzie să ne răspundă, pentru a ne pune la probă credinţa noastră sau pentru a pune la încercare sinceritatea dorinţelor noastre". *(Parabolele Domnului Hristos,* p.96).

Perseverenţa sporeşte dorinţa noastră pentru un răspuns. Când îţi concentrezi atenţia asupra unei dorinţe particulare şi continui să o cauţi, dorinţa ta creşte! Este ca şi cum ai aştepta masa de Anul Nou! Cu cât ai de aşteptat mai mult, cu atât devii mâi înfometat! Şi cu atât mai mult apreciezi când vine timpul să mănânci.

„Cererea stăruitoare aduce pe cel ce cere într-o atitudine mult mai serioasă, mai plină de zel, şi face să crească dorinţa de a primi lucrurile pentru care se roagă".

(ibid.).

Întârzierea ne aduce într-o unire mai strânsă cu Hristos.

Dacă acceptăm disciplina aşteptării şi persistăm în a ne aduce rugăciunile înaintea Sa, unirea noastră cu Hristos creşte. „Cu cât yom cere mai călduros şi mai hotărât, cu atât mai strânsă va fi legătura noastră cu Hristos". *(ibid.,* p.96). Perseverenţa în rugăciune ne menţine în prezenţa Lui – şi cu cât petrecem mai mult timp în prezenţa Lui, cu atât îl vom cunoaşte mai bine.

Aşteptarea ne pregăteşte să primim răspunsul când ne este dat. Poate că nu suntem întotdeauna gata să primim răspunsul atunci când îl cerem. Moise nu era gata să-i conducă pe copiii lui Israel afară din Egipt, la sfârşitul primilor patruzeci de ani. El gândea că era gata, dar Dumnezeu a văzut că avea nevoie de mai mult timp. De fapt, el avea nevoie de alţi patruzeci de ani, înainte să fie pregătit să *înceapă* lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

„Aşteaptă-L pe Domnul până când El vede că eşti gata să primeşti şi să apreciezi binecuvântările pe care le-ai cerut" (Ellen G. White, *Review and Herald,* 30 mai 1912).

Perseverenţă în rugăciune 161

Perseverenţa te opreşte să consideri darurile lui Dumnezeu ca fiind de la sine înţelese. Dacă vă îndoiţi de aceasta, opriţi-vă şi gândiţi-vă un minut: pentru care dintre aceste daruri ale lui Dumnezeu I-aţi mulţumit în ultimele douăzeci şi patru de ore: lumina soarelui,

unghii, odihnă, apă, pantofi, căldură, îngerul dv. păzitor, pături, muzică şi libertate religioasă? Aţi obţinut un procent de 100 %? Un lucru e sigur: dacă aţi fost recunoscător pentru vreun lucru de pe această listă luată la întâmplare, este pentru că aţi fost cumva atenţionat de felul cum ar fi dacă nu aţi avea acel lucru. Este uşor să consideri lucrurile de la sine înţelese. Dar când suntem lăsaţi să aşteptăm şi să continuăm să căutăm o anume binecuvântare, avem mult mai puţin tendinţa să considerăm că e de la sine înţeles să o primim.

În momentul în care Ilie s-a rugat pentru ploaie, pe vârful Muntelui Cârmei, nu fusese ploaie timp de trei ani şi jumătate. Aceasta ar părea destul de mult! Dar după ce s-a rugat de şapte ori ca ploaia să înceapă, era chiar imposibil să considere răspunsul lui Dumnezeu ca venit la întâmplare. Comentând pe marginea acestei experienţe, Ellen White spune:

„Dumnezeu nu răspunde întotdeauna rugăciunilor noastre de prima dată când îl chemăm; căci, dacă ar face aceasta, noi am considera că avem dreptul la binecuvântările şi favorurile pe care le revarsă asupra noastră. În loc să ne cercetăm inimile şi să vedem dacă nu menţinem acolo vreun rău, vreun păcat acceptat, am deveni fără grijă şi n-am reuşi să ne dăm seama de dependenţa noastră de El şi de nevoia noastră de ajutorul Lui” (Comentariile lui Ellen G. White, *SDA Bible Commentary,* vol. 2, p. 1035). *Aşteptarea le poate reţine să-ţi atribui slava pentru ceea ce a făcut Dumnezeu.* „Din nou, Ilie, pe Muntele Carmel: el s-a

11. Răspunsul

162 Răspunsul este rugăciunea rugat pentru foc, iar focul a venit instantaneu. Acum, exista pericolul ca el să creadă că fusese cumva lucrarea lui, nu a lui Dumnezeu, aşa că Dumnezeu l-a făcut să aştepte, în timp ce se ruga pentru ploaie.

Ilie s-a umilit până când a ajuns în starea în care nu îşi mai asuma slava. Aceasta este condiţia prin care Dumnezeu ascultă rugăciunea, căci atunci îi dăm Lui slavă.

Cercetându-şi inima, el părea să fie din ce în ce mai mic, atât în ochii săi, cât şi în ochii lui Dumnezeu. I se părea că el este nimic şi că Dumnezeu este totul; şi când a atins acel punct al renunţării la sine, în timp ce se agăţa de Mântuitorul, ca fiind singura lui tărie şi neprihănire, răspunsul a venit” *(ibid.).*

Întârzierea face intervenţia lui Dumnezeu mult mai evidentă.

Dacă fiecare răspuns la rugăciune ar veni repede şi uşor, am putea concluziona că s-ar fi întâmplat oricum. Dar când ajungem într-un impas, când ajungem la capătul propriilor noastre resurse, vom recunoaşte mult mai uşor că mâna Sa ne aduce pe malul celălalt.

„Veac după veac, Dumnezeu a făcut cunoscut felul în care lucrează El. Când a venit un timp de criză, el S-a descoperit intervenind astfel pentru a împiedica realizarea planurilor lui Satana. În viaţa naţiunilor, a familiei şi a individului, El a îngăduit adesea să vină un moment de criză, pentru ca intervenţia şi prezenţa Sa să poată fi evitată. În situaţia aceea, el a făcut cunoscut că există un Dumnezeu în Israel, care va susţine Lega Saşi va apăra pe poporul Său". (*Parabolele Domnului Hristos,* p. 120).

Întârzierea până la punctul crizei na numai că face lucrarea lui Dumnezeu mai clară pentru inimile noastre, dar este şi o mărturie pentru alţii care privesc. Poate că nu tu eşti cel care are nevoie de această întârziere dureroasă.

Perseverenţă în rugăciune 163

dar Dumnezeu o foloseşte ca să atragă atenţia celor din jurul tău. Eşti gata să-L laşi pe Dumnezeu să te folosească astfel?

Din propria dv. experienţă, poate că puteţi să adăugaţi la aceste zece puncte şi alte motive pe care le-aţi descoperit, pentru care perseverenţa poate fi o binecuvântare. Chiar dacă poate părea uneori neplăcută, perseverenţa este o parte necesară a disciplinei noastre de copii ai Regelui.

De ce renunţăm atât de uşor?

Din moment ce perseverenţa în rugăciune este atât de necesară şi este bună pentru noi pentru atâtea motive, de ce găsim că este atât de greu s-o practicăm? Există cel puţin trei motive.

Mai întâi, avem mai multă credinţă în ceea ce *putem* face pentru noi înşine decât în ceea ce *Dumnezeu* poate face pentru noi. Aceasta era problema lui Avraam. El şi-a pus încrederea în ceea ce el putea să rezolve prin Agar, în loc să aştepte ca Dumnezeu să i-l dea pe Isaac.

În al doilea rând, deseori nu reuşim să ne dăm seama de nevoia noastră. Cerem cu inima împărţită, poate pentru că credem că se aşteaptă aceasta de la noi, dar nu ne dăm seama cât de neajutoraţi suntem, fiind despărţiţi de El. Nu ne dăm seama cât de disperat avem nevoie de puterea Sa în vieţile noastre. Şi aşa suntem mulţumiţi să renunţăm la căutare.

Şi în al treilea rând, nu reuşim să ne dăm seama de bunăvoinţa lui Dumnezeu de a da. E uşor atunci când apare întârzierea să uităm că Dumnezeu este mai binevoitor să ne dea lucruri bune decât suntem noi să le dăm copiilor noştri. Noi interpretăm întârzierea ca o lipsă de preocupare din parte Lui şi astfel nu reuşim să perseverăm.

Dar perseverenţa nu este ceva pe care îl fabricăm pentru noi înşine. Perseverenţa este un dar! (vezi *Parabolele*

164 Răspunsul este rugăciunea

Domnului Hristos, p. 118). „Domnul Hristos a fost acela care a dat văduvei curajul şi hotărârea în cererea ei adresată judecătorului". Aşa că, dacă aveţi nevoie de perseverenţă, nu încercaţi să v-o fabricaţi singur. El vă va da perseverenţa de care aveţi nevoie în timp ce continuaţi în relaţia cu El.

Una dintre căile prin care El dă perseverenţa este durerea. Când vă doare, nimeni nu trebuie să vă amintească să căutaţi uşurare! Asta vine natural şi spontan! Luca scrie că „a ajuns [Iisus] într-un chin ca de moarte şi a început să se roage şi mai fierbinte" (Luca 22, 44). Aţi descoperit pa există destule răni şi vânătăi pe lumea asta de păcat, încât să avem 6 amintire constantă a nevoii noastre de Dumnezeu? Dacă am accepta doar disciplina şi am continua să venim la El!

Cât de mult ar trebui să perseverăm! Femeia sirofeniciană a cerut de trei ori şi a primit un răspuns. Răspunsul a fost Da. Şi Pavel s-a rugat de trei ori şi a primit un răspuns. Răspunsul a fost Nu. Dar a primit un răspuns! Cât de mult ar trebui să continuăm să ne rugăm? Până când primim un răspuns din partea lui Dumnezeu. E foarte simplu.

Moise s-a rugat să intre în Ţara Făgăduinţei până când Dumnezeu i-a spus să înceteze să se mai roage. Qeseori, aducem o cerere înaintea lui Dumnezeu şi presupunem că răspunsul este Nu, dacă nu ni se arată altceva. Dar exemplele Bibliei ne învaţă că ar trebui să ne aşteptăm ca răspunsul să fie Da şi să continuăm să pledăm fie până când ni se spune să ne oprim, fie până primim binecuvântarea. Să nu te opreşti doar pentru ca nu vezi rezultatele. Să nu te opreşti nici când Dumnezeu *aparent* spune Nu (vezi Exod 32). Să nu te opreşti decât atunci când Dumnezeu îţi spune să te opreşti.

Nu este o lipsă de credinţă să continui să insişti asupra cazului tău. Nu trebuie să te simţi vinovat că nu renunţi. „Dacă

Perseverenţă în rugăciune 165

răspunsul întârzie, este pentru că Dumnezeu dorește ca noi să arătăm îndrăzneală sfântă în a cere împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu" (*În Heavenly Places,* p. 74).

„Când, cu seriozitate și intensitate, șoptim o rugăciune în Numele lui Hristos, există chiar în acea intensitate o chezășie din partea lui Dumnezeu că El va răspunde rugăciunii noastre cu mult mai mult decât cerem sau gândim noi" (*idem,* p. 80).

Dumnezeu ne-a invitat să cerem. El încurajează rugăciunile noastre. El vrea ca noi să continuăm să cerem, ca să primim; să continuăm să căutăm, ca să putem găsi; și să continuăm să batem, ca ușa să ne fie deschisă (vezi Matei 7, 7).

Capitolul 12 CÂND DUMNEZEU VORBEȘTE

Dumnezeu este un bun ascultător! Ați descoperit deja aceasta? Răbdător, El ne dă voie să vorbim cel mai mult, deși a auzit deja toate acestea mai înainte! El știe ce vom spune, înainte ca noi să spunem. Nu este nici măcar un singur lucru pe care să 1 – 1 spunem și care să fie o noutate pentru El. Dar Lui îi place de noi atât de mult, încât, Se bucură ori de câte ori petrecem un timp cu El, și niciodată nu. Se satură de vorbăria noastră. El nu. Se plictisește niciodată de noi și de agenda noastră.

Ca toți ascultătorii buni, Dumnezeu ascultă mult mai mult decât vorbește, dar, când în cele din urmă vorbește, El are întotdeauna ceva important de spus. Și e posibil să fie bucuros să vorbească ceva mai des, dacă am tăcea și l-am da o șansă să ia cuvântul.

Răspunsul lui Dumnezeu este cea mai extraordinară parte a rugăciunii – și cea mai importantă. Din moment ce scopul primar al rugăciunii este comunicarea, nu informarea, și din moment ce nu îl putem informa pe Dumnezeu despre ceva ce El știe deja, atunci răspunsul Său este cea mai importantă parte a comunicării!

Când Dumnezeu vorbește 167

Dumnezeu dorește să **ne vorbească!**

Premisa Bibliei este că Dumnezeu *vrea* să ne vorbească! Să privim câteva referiri la aceasta. Iisus a spus ucenicilor:

„Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni" (Ioan 15, 15).

— Unul dintre aspectele cele mai semnificative ale prieteniei este că prietenii discută. Ei împărtășesc. Ei comunică. Poate că nu există multă comunicare într-o relație stăpân – servitor sau superior –

subaltern. Aceasta poate fi limitată la: „Poftim o scrisoare, d-ră Jones”. Dar prietenul vrea să ştie ce se petrece în viaţa celuilalt, pentru că îi pasă. Ce este important pentru noi este important şi pentru ei – doar *pentru că* este important pentru noi. Aceasta este ceea ce îi leagă pe prieteni. Şi aceasta este ceea ce Dumnezeu este interesat să împărtăşească cu noi. El vrea ca noi să ştim ce se întâmplă. El vrea ca noi să fim implicaţi în viaţa *Lui.*

Într-o altă ocazie, Iisus a spus: „Îl voi iubi şi Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 21). El vrea să se descopere prietenilor Săi. Celor care sunt străini sau inamici nu li se oferă acelaşi privilegiu al comunicării, aşa cum îl au prietenii Lui. Dumnezeu caută în mod constant să-şi *facă* un prieten din fiecare, incluzând străinii şi duşmanii, dar, până când ei nu acceptă prietenia Lui, El nu poate să le facă cunoscute sfaturile Sale. Cea mai strânsă comuniune cu El este rezervată pentru cei din cel mai apropiat cerc al Său.

Să privim la încă o referinţă biblică. Iisus vorbeşte:

„Adevărat, adevărat vă spun că cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tâlhar. Dar cine intră pe uşă este păstorul oilor. Portarul îi deschide şi oile aud glasul lui; el îşi cheamă oile pe nume

168 Răspunsul este rugăciunea şi le scoate afară din staul… Merge înaintea lor, şi oile merg după El, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg după un străin; ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10, 1 – 5).

Nu e plăcut să ştii că Păstorul cel Bun are o voce pe care oile Sale o pot recunoaşte, astfel încât nu vor fi rătăcite de vocea unui străin? Cum învăţăm să recunoaştem vocea Lui?

Răspunsul este simplu: ajungând să-L cunoaştem, printr-o relaţie zilnică cu El. Asta e tot ceea ce trebuie.

„Dacă venim la El în credinţă, ne va descoperi tainele

Lui. Adesea, inima va arde în noi când Domnul. Se va apropia să ne vorbească, aşa cum a făcut-o pe vremuri cu

„Enoh”. (*Hristos, Lumina lumii,* p. 558).

Rugăciunea aduce un răspuns de la Dumnezeu. Răspunsul

Lui poate şi Deşi poate fi Nu. Răspunsul Lui poate apărea cu întârziere, în timp ce El ne învaţă să aşteptăm, dar pentru fiecare rugăciune sinceră va veni un răspuns. Şi când răspunsul este Nu, ceea ce este o excepţie de la regulă, dacă privim exemplele Bibliei,

Dumnezeu adaugă o explicaţie, pentru ca acea comuniune să continue.

El nu l-a lăsat pe Moise să se întrebe de ce nu i s-a dat voie să intre în Ţara Făgăduinţei. El nu l-a lăsat pe David să se întrebe de ce nu i s-a dat voie să construiască templul. El le-a spus de ce spunea Nu cererilor lor.

Cum vorbeşte Dumnezeu

Prima preferinţă a lui Dumnezeu pentru comunicare este faţă către faţă! El nu e fericit cu relaţiile de la mari distanţe. După ce a creat omenirea, El n-a stat în sala cerească a tronului şi a trimis scrisori. El a venit în persoană, zilnic, să petreacă

timp, plimbându-Se prin grădina Eden. Probabil că aştepta cu nerăbdare acea întâlnire toată ziua!

Dar când a apărut păcatul, planul lui Dumnezeu a fost întrerupt. El nu ne-a mai putut vorbi faţă către faţă. Ne-ar fi distrus. Aşa că a început să alterneze metodele de comunicare. A trimis îngeri (vezi Geneza 19, 1; 2 Regi 1, 3; Daniel 8, 16; Luca 1, 11). A vorbit prin viziuni şi vise (vezi Geneza 15, 1; 1 Samuel 3, 15; Daniel 2, 19; Matei 1, 20). Uneori a vorbit cu o* voce care se putea auzi (vezi Exod 20, 1 – 17; Matei 3, 17). El a folosit, semne şi simboluri (vezi Exod 4, 8; Ieremia 44, 29; Luca 2, 12). A trimis pe Fiul Său (vezi Ioan 3, 16; Marcu 1, 11). A trimis pe Duhul Sfânt (vezi Ioan 14, 16; Fapte 2, 2 – 4). Uneori, El a vorbit prin cutremure, foc, judecăţi, încercări şi necazuri. El ne-a trimis mesaje prin profeţi şi prin predicatori. Deseori, ne vorbeşte cu o voce blândă şi liniştită. Ne vorbeşte prin Cuvântul Său, prin natură, prin lucrări providenţiale. El a investit toată creativitatea unui Dumnezeu al dragostei, ca să ne atingă cu mesaje de iubire şi povaţă.

Ca bază a identificării glasului Său, atunci când ne vorbeşte prin diferitele Sale metode, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, care trebuie să fie testul. Căci, deşi ne vorbeşte în multe feluri, mesajele Sale nu se contrazic. El nu va porunci cu o voce ceva ce a interzis printr-o altă voce. Vocea lui Dumnezeu este consecventă cu ea însăşi.

Din momentul în care Cuvântul Său a luat fiinţă, ori de câte ori avem îndoieli, dacă vreun mesaj vine de la El, îl putem compara cu ceea ce a fost descoperit în Cuvântul Său. Dar pentru a înţelege corect Cuvântul Său, trebuie să avem ajutorul Duhului Sfânt, care este dat ca răspuns la rugăciune. Aici, ne întoarcem din nou la viaţa de studiu şi rugăciune. Dacă vrem să comunicăm cu Dumnezeu, dacă vrem să fim

siguri că vocea

170 Răspunsul este rugăciunea

Lui este cea care vorbeşte inimilor noastre, nu există înlocuitor pentru timpul nostru regulat, intim cu El. Este dificil pentru Dumnezeu să ne transmită mesajele Lui, dacă II căutăm doar când suntem în panică sau presaţi. Comunicarea cu Dumnezeu nu este doar o ieşire, în caz de incendiu. Dar când ne luăm timp pentru părtăşie regulată, permanentă cu El, ne poate vorbi în timpuri de criză, ca şi în timpuri de pace.

Comunicare cu dublu sens **în rugăciune**

Rugăciunea n-a fost niciodată menită să fie o stradă cu sens unic. Dacă îţi vei lua timp, când ţi-ai terminat partea de rugăciune, să-l dai voie lui Dumnezeu să-ţi vorbească, vei fi surprins poate de ceea ce El a aşteptat să-ţi descopere. Ai încercat vreodată? Iată câteva indicaţii pe care unii le-au găsit ca fiind pline de sens:

Lasă-te îndrumat de Cuvântul Său. Chiar impresiile care îţi vin în minte în timp ce te rogi trebuie întotdeauna să fie testate de Cuvântul Său. Aceasta se va dovedi o protejare împotriva erorii sau fanatismului. Dacă pare să existe dezacord între mesajele pe care le primeşti, *aşteaptă*\ Aşteaptă să vorbească.

„Când orice glas amuţeşte şi aşteptăm în linişte înaintea Lui, tăcerea sufletului face şi mai clar glasul lui

Dumnezeu”. (*Hristos, Lumina lumii,* p. 293).

Încetineşte ritmul. Ne grăbim mult prea tare. Ne ţinem cuvântările înaintea lui Dumnezeu şi apoi alergăm la ale noastre, când ar trebui să-l dăm timp să ne vorbească inimilor.

„Mulţi, chiar în perioadele lor de studiu, nu ajung să primească binecuvântarea unei comuniuni reale cu

Dumnezeu. Ei sunt într-o grabă prea mare. Cu paşi grăbiţi, ei împing cercul prezenţei iubitoare a lui

I

Când Dumnezeu vorbeşte 171

Dumnezeu, oprindu-se poate un moment în prezenţa sfântă, dar nu aşteaptă sfat. Ei nu au timp să rămână cu învăţătorul divin. Cu poverile lor, se întorc la lucru. Ei trebuie să-şi ia timp să gândească, să se roage şi să-L

aştepte pe Dumnezeu. (*Educaţie,* p. 260, orig.).

Caută pacea. Putem face planuri în privinţa păcii – una dintre

roadele Duhului – ca răspuns la rugăciunile noastre. Unul dintre cele mai mari indicii că am auzit vocea Bunului Păstor, şi nu vocea unui străin, este pacea care vine cu ea. Ai trăit-o vreodată? Diavolul poate că încearcă să se amestece în rugăciunile tale şi să-şi trimită forţat mesajul spre mintea ta, dar el nu poate aduce pace. El poate produce emoţie, vibraţii

plăcute sau sentimente puternice, dar nu poate aduce pace.

Pacea Duhului Sfânt este una dintre dovezile sau semnele că vocea pe care o auzi este vocea lui Dumnezeu, nu a lui Satana.

Merge din ce în ce mai bine. Doar Dumnezeu. Se poate întrece pe Sine. Observaţi acest paragraf din *Hristos, Lumina lumii:*

„După cum oamenii servesc întâi vinul cel bun şi după aceea pe cel rău, la fel „face şi lumea cu darurile ei. Ceea ce oferă, poate să fie plăcut ochiului şi să încânte simţurile, dar în cele din urmă se dovedeşte a fi nesatisfăcător. Vinul se schimbă în amărăciune şi veselia se schimbă în întristare. Ceea ce s-a început cu cântece şi veselie se încheie cu oboseală şi dezgust. Darurile lui Iisus sunt în schimb totdeauna noi şi proaspete. Ospăţul pe care el îl oferă sufletului nu e niciodată lipsit de mulţumire şi bucurie. Fiecare dar nou măreşte capacitatea primitorului de a aprecia şi a se bucura de binecuvântările Domnului. El dă har peste har. La El nu poate fi lipsă. Dacă rămâi în el, faptul că astăzi ai primit un dar bogat îţi asigură primirea unuia şi mai bogat mâine. Cuvintele lui Iisus

*

172 Răspunsul este rugăciunea către Natanael exprimă legea purtării lui Dumnezeu faţă de fiii credinţei. Cu fiecare nouă descoperire a iubirii, El spune inimii primitoare: Crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea'". (*Hristos, Lumina lumii,* p. 112 – 113).

El îşi adaptează cuvintele la cuvintele noastre. Se întâmplă prea des ca să treacă neobservat! Dumnezeu are obiceiul să răspundă întrebărilor pe care le punem. Poate că te rogi pentru un anume lucru şi, deseori, doar într-o zi sau două, vei ajunge la un verset sau la un paragraf care răspunde exact acelei cerinţe! Uneori, te întrebi cum reuşeşte Dumnezeu aceasta!

Cuvântul Său se adaptează fiecărei dileme omeneşti. Când cauţi sfat din partea Lui, CÂştie cum să te conducă exact la răspunsul pe care ai nevoie să-l auzi.

Deseori, El face aceasta prin intermediul studiului tău regulat.

Alteori, El adaugă mijloace mai creative. Nu cu mult timp în urmă, am auzit despre o femeie care trebuia să ia o decizie majoră în viața ei. Ea se rugase pentru a şti ce să facă şi dorea să fie sigură că făcea ceea ce trebuia. Ea avea câteva zile de concediu, aşa că şi-a luat. fiica de zece ani în Parcul Naţional Yosemite. A luat câteva cărţi devoţionale împreună cu Biblia şi a petrecut un timp citind, rugându-se şi încercând să afle ce dorea Dumnezeu ca ea să facă".

Un anume textdin Biblie, a ieşit la suprafaţă. L-a găsit când a deschis Biblia la întâmplare, încercând să se hotărască de unde să citească. Ea l-a găsit din nou în capitolul pe care l-a ales din *Patriarhi şi Profeţi*. În după-amiaza următoare, a scos *Hristos, Lumina lumii* şi ghiciţi de ce text a dat! A început să se gândească la faptul că Dumnezeu încerca să-i spună ceva prin acel verset anume.

La sfârşitul celei de a treia zi, ea a decis că avea nevoie de o pauză după atâta studiat, aşa că a mers lavun magazin pentru

unele cumpărături. împreună cu celelalte lucruri cumpărate, a luat şi o revistă, şi când s-a întors la cort, a început să o răsfoiască. Un articol despre un om care fusese răpit i-a atras atenţia. El şi-a spus povestea şi a concluzionat spunând: „Tot ce am învăţat din această experienţă…" – şi a citat textul ei!

A aruncat revista şi a început să plângă şi să râdă în acelaşi timp. „Bine, bine, Doamne, am înţeles mesajul!" a exclamat ea. Dumnezeu este pe deplin capabil să-şi transmită mesajul, atâta timp cât continuăm să-L căutăm şi aşteptăm răspunsul Lui la rugăciunile noastre. El ne va surprinde, uneori, cu metode neaşteptate, pe care le foloseşte ca să se asigure că înţelegem ce încearcă să ne spună.

Iată o altă relatare despre un verset din Scriptură, care a fost dat cuiva, într-o perioadă de nevoie specială. Această tânără mamă crede că Dumnezeu a condus-o spre acel verset, în acea dimineaţă. Ea trecea printr-o criză, şi cuvintele transmiteau încurajare şi mângâiere, dar ea nu putea simţi aceasta. „Ştiu că mi-ai trimis acest verset, Tată", s-a rugat ea. „Îţi mulţumesc pentru el. Dar e atât de rece. Ar fi foarte plăcut dacă ai putea trimite un mesaj ca acesta cu numele meu pe el. Ar fi fost atât de drăguţ dacă ai fi spus: Dragă Mary. Ea se gândea ce a însemnat pentru Cir, în timpul lui Daniel, să-şi găsească propriul nume în Biblie!

Dar gândul a trecut şi ziua şi-a urmat cursul. În după-amiaza aceea, fetiţa ei a venit acasă de la grădiniţă. A adus o felicitare făcută de

ea şi cu un verset biblic scris pe ea. Fata o colorase cu grijă, şi la început scrisese: „Dragă Mary”. Ea nu-şi strigase niciodată mama pe nume, dar asta scrisese pe felicitare în ziua aceea – nu dragă *mămica,* ci „Dragă Mary”. Puteţi fi siguri că felicitarea a fost lipită mult timp pe uşa frigiderului! Dumnezeu şi-a adaptat răspunsul la cererea ei! Ea n-a avut nici e îndoială că mesajul era din partea Lui!

174 Răspunsul este rugăciunea

Patriarhi şi Profeţi spune astfel: „El ne vorbeşte în propriul nostru limbaj, ca să-L putem înţelege mai bine” (p. 96)

Părintele Avraam încercând să asimilăm aceste principii ale auzirii şi recunoaşterii vocii lui Dumnezeu, când ne vorbeşte, să privim la o întâmplare din viaţa lui Avraam. Avraam era prietenul lui Dumnezeu (vezi Iacov 2, 23). Într-o noapte, i-a fost făcută o descoperire interesantă care, într-adevăr, l-a tulburat. I s-a spus să-l ia pe Isaac, fiul lui – fiul făgăduinţei – şi să-l aducă jertfa, îmi place cum descrie *Patriarhi şi Profeţi* experienţa:

„Porunca a fost rostită în cuvinte care trebuie să fi chinuit îngrozitor inima tatălui: Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac… şi adu-l ardere de tot

(Gen. 22, 2). Isaac era lumina căminului său, mângâierea bătrâneţilor sale şi, mai presus de toate, moştenitor al binecuvântărilor promise. Pierderea unui astfel de fiu, din cauza vreunui accident sau a unei boli, i-ar fi sfâşiat inima acestui tată iubitor, ar fi încovoiat de durere capul său albit; dar lui i se dăduse porunca să verse sângele fiului său cu propriile mâini. Lucrul acesta i se părea îngrozitor şi imposibil de îndeplinit, (p. 141).

A fost aceasta vocea lui Dumnezeu? Ar putea Dumnezeu cere vreodată aşa ceva? Ne-am repezi să spunem: „O, nu, Avraam, cred că greşeşti. N-ai auzit de Cele Zece Porunci? Dumnezeu a spus: să nu ucizi. Aceasta trebuie să fie vocea unui străin”.

De un lucru putem fi siguri: Acel gând nu i-a scăpat lui Avraam, pentru că cineva era foarte fericit să i-l amintească!

„Satana era alături, gata să-i sugereze ideea că el trebuie să se fi înşelat, căci Legea divină porunceşte să nu ucizi.

Când Dumnezeu vorbeşte 175

Iar Dumnezeu nu poate cere ceea ce El a interzis cândva. Ieşind din cortul său, Avraam privi în sus la strălucirea liniştită a cerului fără nori şi îşi „reaminti făgăduinţa făcută lui cu aproape cincizeci de ani

înainte, şi anume că sămânţa sa va fi ca stelele de numeroasă. Dacă această făgăduinţă avea să fie îndeplinită prin Isaac, cum putea el să fie dat morţii? Avraam era ispitit să creadă că este victima unei înşelăciuni". *(idem* p. 141 – 142). Observaţi pe ce bază Satana punea la îndoială dacă aceasta era vocea lui Dumnezeu: mesajul nu părea să fie de acord cu ceea ce Dumnezeu îi spusese deja. Mai întâi, era porunca: „Să fiu ucizi". Apoi, Dumnezeu spuses e că Isaac era fiul făgăduinţei… „În îndoiala şi chinul său sufletesc, [Avraam] se plecă la pământ şi se rugă, aşa cum n-o făcuse niciodată mai înainte" *(ibid.).* Ei bine, cred că aş fi bănuit asta! Şi dv. aţi fi făcut astfel, nu-i aşa?

„[El s-a rugat] pentru o confirmare a poruncii că, într-adevăr – el trebuie să aducă la îndeplinire datoria aceasta teribilă. El şi-a adus aminte de îngerii trimişi pentru a-i descoperi planul lui Dumnezeu de a nimici

Sodoma şi care-i aduseseră făgăduinţa că i se va naşte acest fiu, Isaac, şi s-a dus la locul unde de atâtea ori îi întâmpinase pe solii cereşti, nădăjduind să-i întâlnească din nou şi să primească noi îndrumări". *(ibid.).*

Meditaţi la aceasta un moment şi daţi voie imaginaţiei să lucreze cu această scenă. Priviţi-l pe Avraam împiedicându-se singur în întuneric, grăbindu-se spre locul unde îngerii veniseră înainte, sperând că vor veni din nou să-i explice misterul. Dar ei nu s-au arătat, de data aceasta. El a aşteptat un timp, încordându-şi privirile ca să le vadă sosirea, ascultând intens ca să audă un sunet. Dar nimic. Totul era întunecat şi tăcut.

176 Răspunsul este rugăciunea

„Întunericul părea să-l înghită; dar porunca lui

Dumnezeu îi răsuna în urechi: Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubeşti, pe Isaac. Porunca trebuia să fie ascultată, şi el nu îndrăzni să zăbovească. Ziua se apropia şi el trebuia să pornească la dram". *(ibid.).*

Avraam a început călătoria aşa cum i se poruncise, dar a continuat să se roage. Părea imposibil ca Dumnezeu, care a spus: „Să nu ucizi", să vrea acum. să ucidă acest fiu. Dar prima zi se sfârşise şi încă nu-l omorâse!

Avraam a continuat să se roage şi să meargă. Isaac era încă în viaţă la sfârşitul celei de a doua zi. A treia zi a venit şi el era încă în viaţă. Dumnezeu i-a dat lui Avraam trei zile ca să rezolve problema. La

sfârşitul celei de-a treia zi, el a văzut un nor al făgăduinţei plutind deasupra muntelui spre care se îndrepta. Cu el a venit asigurarea că Dumnezeu încă deţinea controlul şi putea conduce lucrurile, deşi Avraam încă nu înţelegea.

Aceste trei zile au fost dureroase pentru Avraam, dar el a învăţat cea mai frumoasă lecţie în proces şi înţelegerea de către el a ispăşirii ne-a fost transmisă până astăzi. Berbecul, prins într-un tufiş din apropiere, a luat locul fiului său, arătând spre Mielul lui Dumnezeu, care trebuia să vină.

Pentru ce te rogi astăzi? Rugăciunea ta va fi ascultată la fel de sigur pe cât de sigur a fost ascultată rugăciunea lui Avraam. Dumnezeu poate că aşteaptă până în ultimul moment, dar răspunsul îţi va fi dat. Făgăduinţa este sigură. Dumnezeu va răspunde rugăciunilor copiilor Săi. Nu există rugăciune la care să nu se primească răspuns.

„Răspunsul va veni la fiecare rugăciune sinceră. Poate că nu va veni aşa cum doreşti, sau în momentul în care îl aştepţi; dar va veni pe calea şi la momentul care va împlini cel mai bine nevoia ta. (*Gospel Workers,* p. 258).

Capitolul 13 RUGĂCIUNEA ŞI POSTUL

Venea în fiecare miercuri la cantina colegiului. O, ei venea şi în celelalte zile acolo. Era student la acest colegiu şi mânca în mod regulat la cantină. Dar venea *în mod special* miercurea. Îşi aducea Biblia şi stătea acolo timp de două ore, cât era deschisă cantina pentru prânz. El petrecea acest timp „mărturisind”. Iată ceea ce spunea el, dacă cineva îi întreba de ce era acolo: „Vin miercurea, ca să mărturisesc”.

Mergea de la masă la masă, vizitând diferiţi studenţi. Se aşeza şi privea ca hipnotizat la mişcarea furculiţelor de la farfurii la gură şi spunea: „Miroase tare bine mâncarea!”

Apoi, începea să-i întrebe pe ceilalţi de la masă de sănătate, în tot acest timp, nu-şi lua ochii de la mâncare! „Spaghetele sunt mâncarea mea preferată”, spunea el, apoi se oprea şi, după aceea, continua visător*: „Întotdeauna* se servesc spaghete la masă miercurea”.

Era sigur că, în scurtă vreme, cineva avea să-l întrebe:

— Dar de ce nu mănânci?

Ocazia lui de aur sosea. Instantaneu, venea replica:

— Postesc.

— Atunci de ce eşti aici, în cantină?

— Folosesc timpul în care de obicei mănânc, ca să vin şi să

mărturisesc.

12. Răspunsul

178 Răspunsul este rugăciunea

— De când postești?

— De ieri de la prânz.

— Vrei să spui că n-ai mâncat nimic de ieri de pe vremea asta?

— Așa e.

— Și nu ți se face foame?… –

— Ba da, dar merită. Știi, Domnul nostru a postit patruzeci de zile. Mi-ar plăcea să fac asta odată. Până acum am postit cel mai mult trei zile.

— N-aș putea niciodată să fac așa ceva. Mi s-ar face prea foame!

Și așa, conversația continua până când interesul celor de la masă se îndrepta spre alte lucruri. Atunci el se scuza și mergea la altă masă: „Cu siguranță mâncarea asta miroase foarte bine!” Era un creștin nou, venit din Jungla civilizației”. Poate că nu avusese timp încă să citească cuvintele lui Iisus:

„Când postiți să nu vă luați o înfățișare posomorâtă ca fățarnicii, care își sluțesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu.

— Când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns;

și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. (Matei

6, 16 – 18).

Cel mai devotat fariseu din timpul lui Hristos postea de două ori pe săptămână. Postul era foarte popular în acele zile, poate mai mult decât în societatea de astăzi Astăzi ținem regim! Și mergem să alergăm! Aceleași principii se pot aplica, nu credeți? Sau asta ar însemna să mergem prea departe?

Iisus a avertizat împotriva facerii de orice fel de fapte bune pentru a fi văzuți de oameni, (vezi Matei 23, 5).

Dar Biblia vorbește deseori despre post, de obicei în legătură cu o rugăciune specială. Estera și prietenii ei au postit trei zile

Rugăciunea și postul 179

Înainte de a-l aborda pe rege în problema cu Haman (vezi Estera 4, 15, 16). Iosafat a proclamat o zi de post când dușmanul se apropia (vezi 2 Cronici 10, 1 – 3). Daniel a postit trei săptămâni când căuta ajutor special, ca să înțeleagă viziunea care îi fusese dată (vezi Daniel

10, 1 – 3). Moise, Ilie şi Iisus au postit fiecare timp de patruzeci de zile – şi Moise a făcut-o de două ori! Totuşi, comentariul din *Patriarhi şi Profeţi* indică faptul că, pentru Moise cel puţin, a fost o susţinere supranaturală din cer, care l-a ridicat deasupra necesităţilor vieţii normale. Aşa că acest post a fost diferit de cel al lui Iisus, care a simţit. slăbiciunea şi foamea care, în mod normal, însoţeau lipsa de hrană.

Ar fi bine să ne reamintim chiar de la început că postul lui, din timpul celor patruzeci de zile în pustie, avea să fie unic pentru El. Noi nu suntem chemaţi să-l urmăm exemplul. El a postit ca *înlocuitor* al nostru (vezi *Dietă şi hrană,* p. 189, orig.).

Motive greşite pentru post

Din moment ce am început acest subiect cu o notă oarecum negativă, să continuăm în această direcţie atât cât să observăm trei motive *greşite* pentru a posti.

Postul nu are ca scop afirmarea. Am citit deja textul despre aceasta în Predica de pe Munte… Problema cu postul practicat de farisei era că ei o făceau ca să fie văzuţi. Postul n-a fost niciodată dat cu scopul de a atrage atenţia asupra eului.

Postul nu este un act de merit. Nu există niciun merit în post. Noi nu câştigăm favoarea lui Dumnezeu sau mila Lui prin post. Evreii au pierdut din vedere harul gratuit al lui Dumnezeu şi, deci, au ajuns să creadă că postul îi va recomanda cumva – înaintea lui Dumnezeu. „Postul a fost practicat de evrei ca un act de a câştiga merite" (*Hristos, Lumina lumii,* p. 218).

180 Răspunsul este rugăciunea

Postul nu este destinat să-L impresioneze pe Dumnezeu, Postul nu este un fel de grevă a foamei în faţa cerului, prin care să-L presăm pe Dumnezeu într-un colţ, refuzând să mâncăm. Nu este nimic ce am putea face, ca să-L determinăm pe Dumnezeu să răspundă rugăciunilor noastre. El vrea *deja* să o facă. El nu are nevoie de postul sau de penitenţa noastră, sau să dormim pe paturi cu cuie. Orice valoare ar exista în post, ea este pentru noi, nu pentru El. Noi suntem cei care vom fi schimbaţi. Posturile şi rugăciunile noastre nu au scopul de a-L schimba pe Dumnezeu.

Motive corecte pentru post – Totuşi, postul este legitim când este făcut în mod corect şi pentru un motiv corect:

„Există momente înaintea noastră, care vor încerca sufletele oamenilor, şi va fi nevoie de veghere, de felul corect de post". (Ellen G.

White Comments, *SDA Bible*

Commentary, vol. 5, p. 1086).

Postul poate promova o sănătate fizică mai bună. Acesta este un motiv pământesc pentru a posti. În anumite probleme fizice, postul promovează vindecarea. Dacă ai nevoie să postești pentru motive de sănătate, acest lucru este cu siguranță legitim. Dacă vrei să citești mai mult despre aceasta, citește despre post în *Divina vindecare.*

Postul poate da o minte clară. Postul îți poate da o durere de cap, încât să nu poți gândi deloc! Totuși, există momente când vei putea să gândești mai clar, dacă te abții de la mâncare. Pentru aceia dintre noi care au dureri de cap, există mai multe metode de a posti, așa cum vom observa în continuare. Când Iisus a mers în pustie să postească, scopul Lui a fost să petreacă un timp.

Rugăciunea și postul 181

gândindu-Se ia misiunea Lui și să comunice cu Tatăl Său, în timp ce. Se pregătea să preia datoriile lucrării Sale publice. Daniel a postit trei săptămâni, ca să înțeleagă viziunea care îi fusese dată. Vorbind despre perioada timpurie a mesajului advent, Ellen White face acest comentariu: „Deseori posteam, ca să putem înțelege adevărul". *(Dietă și hrană,* p. 187).

Postul este acceptabil când nu poți să nu postești. Poate că ați experimentat acest tip de post. Există perioade când e mai ușor să postești decât să nu postești. Ai fost pus vreodată în fața unei crize mari, când presiunea era atât de intensă, încât pur și simplu nu puteai să mănânci? Poate chiar ai uitat să mănânci! Acest tip de post nu e ceva premeditat. Nu e ceva ce faci pentru că cineva și l-a recomandat. Se întâmplă spontan, din cauza marii, tale nevoi. Așa că există motive corecte pentru post, ca și motive greșite. Postul și rugăciunea pentru motive corecte pot fi o adevărată binecuvântare. Postul și rugăciunea pentru motive greșite sunt fără valoare.

Ce este postul?

Asta poate părea elementar, dar să luăm doar câteva paragrafe, ca să ne gândim la diferitele metode de post. Există mai multe tipuri de post, în afară de totala abținere de la mâncare. Unii dintre noi, care sunt predispuși la dureri de cap, pot să se bucure! Daniel 10 ne dă un exemplu. Damei n-a stat trei săptămâni fără să mănânce. El n-a mâncat deloc „bucate alese… nici carne, nici vin" (Daniel 10, 3). Ellen White sugerează: – „Ei [oamenii lui Dumnezeu] ar trebui să pună deoparte

zile de post şi rugăciune. Totala abţinere de la a mânca poate să nu fie necesară, dar ei ar trebui să mănânce puţin din cea mai simplă hrana”.(*Dietă şi hrană,* p. 188, 189).

182 Răspunsul este rugăciunea

O altă informaţie, dată pe unele pagini, este că posturile de *scurtă* durată pot fi benefice – o zi sau două, sau chiar o masă sau două. Dumnezeu este rezonabil. El, care a creat trupurile noastre, ştie despre nevoia noastră de apă şi hrană. Premisa majoră pentru post este că acesta trebuie să fie întotdeauna excepţia şi nu regula. Postul este pentru vremuri de nevoi speciale. Nu este destinat să fie un mod de viaţă. În exemplele din Scriptură, posturile majore au fost în principal o experienţă făcută o dată în viaţă. Ele nu făceau parte din viaţa obişnuită.

Este interesant de observat că postul poate include şi alte lucruri decât mâncare sau băutură:

„Cuvântul lui Dumnezeu nu este înţeles nici pe jumătate. Dacă fiecare ar proclama un post pentru propriul lui suflet, studiind Cuvântul lui Dumnezeu cu rugăciune serioasă şi citind doar acele cărţi care să-l ajute să primească p înţelegere mai clară a Cuvântului, oamenii lui Dumnezeu ar avea mult mai multă sănătate şi putere spirituală, mult mai multă cunoştinţă şi înţelegere spirituală decât prezintă acum. Trebuie să-L.căutăm pe Dumnezeu pentru a-L afla ca fiind preţios pentru sufletele noastre. Trebuie să-L păstrăm ca pe oaspetele şi însoţitorul nostru permanent, neîndepărtându-ne de El niciodată”. (*This Day With God,* p. 150).

Aceşti demoni nu pot ieşi decât cu post şi rugăciune

Aceasta ne aduce la poalele Muntelui Schimbării la Faţă, cu cei nouă ucenici care II aşteptau pe Iisus să se întoarcă. Vă amintiţi” povestea. Ucenicilor le fusese dată putere peste duhurile necurate şi se bucurau că până şi demonii le erau supuşi (vezi Luca 10, 17). Când acest tată şi-a adus fiul, cerându-le să fie vindecat, ucenicii au fost gata să facă slujba!

Rugăciunea şi postul 183

Nimeni n-a fost mai surprins decât ei înşişi de propria lor lipsă de succes.

Ei au fost uşuraţi, dar şi jenaţi, când Iisus S-a întors după noaptea petrecută pe munte şi a rezolvat problema. Dar ei n-au înţeles: După ce mulţimile au plecat, L-au întrebat: „De ce n-am putut să-l

scoatem pe acesta?”

Iar Iisus a răspuns: „Acest soi de draci nu poate ieşi decât prin rugăciune şi post”. (vezi Marcu 9, 29).

Oamenii au concluzionat deseori, pe baza acestei istorisiri, că există două tipuri de demoni: tipul uşor şi tipul dificil. Pentru tipul uşor, poţi doar să le spui să plece; dar pentru cei dificili, trebuie să petreci mai întâi ceva timp în rugăciune şi post, altfel nu te vor asculta.

Dar asta n-are sens. Mai întâi, dacă ar fi fost aşa, Iisus ar fi trebuit să le ceară ucenicilor să petreacă întreaga zi în post şi rugăciune, şi să spună tatălui să se întoarcă a doua zi. Apoi, de unde era să ştie ei că li se va cere să scoată un demon în ziua aceea? Nu puteau să postească *tot* timpul, pentru cazul că se va ivi tipul dificil de demoni, nu-i aşa?

În al doilea rând, atât cât ni se spune, Iisus însuşi nu postise. Din moment ce era dimineaţa devreme, poate că încă nu mâncase, dar nu e nicio indicaţie că postise înainte de asta.

Aşadar, despre ce vorbea Iisus? %

Postul este mai mult o atitudine, decât un ritual. Cel care posteşte pentru motivul corect, spune: Dependenţa mea de Dumnezeu este mai vitală pentru mine decât mâncarea şi băutura. Ucenicii nu puteau să scoată acest demon – sau orice alt tip de demon – atâta timp cât depindeau de propria lor putere. Iisus nu vorbea despre „tipul rău” când a spus „acest fel de demoni nu iese decât cu post şi rugăciune”. Orice fel de demoni ies doar cu post şi rugăciune! Cea mai slabă dintre

184 Răspunsul este rugăciunea forţele răului este mai puternică decât noi. Şi cea mai puternică poate fi învinsă prin puterea lui Iisus.

Ucenicii l-au pierdut pe Iisus din vedere. Ei petrecuseră noaptea bombănind dă fuseseră lăsaţi la poalele muntelui, şi erau geloşi, gândindu-se la ceea ce, probabil, pierdeau. Nu exista niciun demon în toată oştirea lui Satana pe care ei să-l poată învinge în acea condiţie!

Aceasta ne duce încă o dată la relaţia zilnică cu Dumnezeu. Prin părtăşia cu El, prin rugăciune şi studiul Cuvântului Său, ajungem să depindem de El şi nu de propria noastră putere.

Una dintre scuzele cele mai comune, care este dată pentru a nu petrece zilnic timp cu Dumnezeu, este: „Nu am timp”. Dar ai timp să mănânci? Dacă ai timp să mănânci în fiecare zi, atunci ai şi timp să petreci zilnic cu Dumnezeu! Problema nu este lipsa timpului – ci aranjarea priorităţilor. Când spunem că nu avem timp, ceea ce vrem cu

adevărat să spunem este: „Nu e chiar aşa de important pentru mine”.

— Pentru Iisus, nimic nu era mai important decât comuniunea Sa cu Tatăl. El câştiga putere prin timpul pe care îl petrecea singur cu Dumnezeu, aşa cum trebuie să facem şi noi. El nu avea niciun avantaj faţă de noi în dependenţa de puterea lui Dumnezeu mai degrabă decât de puterea Lui. Dacă ucenicii Săi ar fi petrecut timp în rugăciune şi comuniune cu Dumnezeu, în timpul acelei nopţi la poalele muntelui, ei ar fi fost gata să-l vindece pe băiatul posedat de demon.

A avea o atitudine de post înseamnă că timpul tău de a fi singur cu Dumnezeu este atât de important pentru tine şi atât de sus pe lista ta de priorităţi, încât, dacă ai fi atât de presat de timp, să faci o alegere totre hrana fizică şi cea spirituală, ai alege întotdeauna hrafta spirituală. *Acesta* este adevăratul post!

Capitolul 14 FACĂ-SE VOIA TA

Nu cu mult timp în urmă, un grup s-a adunat să se roage pentru un băieţel care avea o boală incurabilă. Ei spuneau: „Desigur, Dumnezeu nu vrea ca-acest băieţel să moară! Noi nu credem într-un Dumnezeu care doreşte moartea copiilor. Ar fi o insultă la adresa lui Dumnezeu, o lipsă de credinţă, să spunem Facă-se voia Ta, într-un astfel de caz”.

Aşa că s-au rugat. După aceea, unul dintre ei mi-a spus: „De ce nu ne-am rugat spunând şi Facă-se voia Ta!”

Sunteţi de acord cu aceasta? Arată o lipsă de credinţă sau o înţelegere greşită a caracterului lui Dumnezeu să ne rugăm: „Facă-se voia Ta”? Sau este mai sigur să ne rugăm după voia Sa? Ni s-au dat nişte sfaturi specifice în acest sens:

„Nu e întotdeauna sigur să cerem vindecare necondiţionată. Rugăciunea voastră să conţină acest gând: Doamne, Tu ştii fiecare secret al sufletului. Tu cunoşti aceste persoane; căci Iisus, avocatul lor, şi-a dat viaţa pentru ele. El îi iubeşte mult mai mult decât am putea noi să-i iubim”.

Îmi amintesc că mă rugam cu un grup, la patul unui om pe moarte, iar când cineva a zis: „Dacă este voia Ta”, altcineva din grup a spus: „Nu spune *dacă* l’Aceasta arată o lipsă” de credinţă!” Dar observaţi ce sfat ne este dat:

186 Răspunsul este rugăciunea

„Dacă, deci, este spre slava Ta şi spre binele acestor persoane aflate în suferinţă să le ridici şi să le dai sănătate, Te rugăm, în Numele

lui Iisus, ca să le fie dată sănătatea acum. Într-o cerere de acest fel, nu se manifestă niciun fel de lipsă de credinţă… Ar trebui să spunem după cea mai serioasă rugăciune: Totuşi, facă-se voia Ta, nu voia mea. … O astfel de rugăciune nu va fi niciodată înregistrată în cer ca o rugăciune lipsită de credinţă" (*Counsels on Health,* p. 375). Aşa că suntem în siguranţă când ne rugăm să se facă voia lui Dumnezeu – şi, de fapt, este nesigur să ne rugăm în dezacord cu voinţa Lui. Acum este adevărat, există unele lucruri pe care voinţa Sa le-a descoperit deja. Nu trebuie să spunem: „Şi te rugăm, iartă-ne păcatele, dacă este voia Ta", pentru că voia Sa a fost deja descoperită în această direcţie, întotdeauna este voia Sa să ierte păcatul. Dar când este vorba de cereri pentru binecuvântări temporare, trebuie să-l supunem Lui cererile noastre şi să-l cerem să lucreze conform cu ceea ce consideră El că este cel mai bine.

Limite ale puterii lui Dumnezeu

Dumnezeu este limitat în ceea ce poate realiza pentru noi. Credeţi aceasta? Aşa este. El este limitat pe multe căi. Este adevărat că noi credem că Dumnezeu are toată puterea în ceruri şi pe pământ. Dar, din cauza implicării Sale în marea luptă, puterea Lui are încă limite. Există două direcţii în care Dumnezeu este limitat.

Dumnezeu este limitat de puterea noastră de alegere. Dumnezeu a decis chiar de la început că toţi copiii JSăi vor avea puterea de a alege. El n-a fost interesat să aibă o grămadă de

roboţi în împărăţia Sa, oferind laude înregistrate pe bandă magnetică. El a vrut doar, slujire din dragoste – şi dragostea trebuie să fie voluntară, ca să fie reală.

Dumnezeu a făcut tot posibilul ca să ne câştige pentru Sine. Crucea îşi deschide braţele prietenoase fiecărui om născut în această lume. Invitaţia a fost dată tuturor. Dar Dumnezeu. nu poate forţa pe nimeni s-o accepte. Ar fi contrar naturii Sale. Deci, El este limitat de puterea noastră de alegere.

Aşa că, atunci când citeşti făgăduinţa Bibliei: „Căci Eu voi lupta împotriva vrăjmaşilor tăi şi voi scăpa pe fiii tăi" (Isaia 49, 25), aceasta este o făgăduinţă condiţionată. Dumnezeu este limitat aici. El va face tot ceea ce un Dumnezeu al dragostei poate face, ca să aducă pe copiii tăi la punctul de a accepta dragostea Sa, dar nu le va forţa niciodată voinţa. Puterea lor de a alege va rămâne întotdeauna sacră.

Dumnezeu este limitat de lucruri importante. De multe ori, Dumnezeu este legat de mâini, din cauză că sunt în joc lucruri mai importante decât criza momentului. Iisus a experimentat aceasta în Ghetsimani şi la cruce. N-a fost plăcut pentru El. El a simţit durerea unei inimi sfâşiate, la fel de adâncea şi noi. Când au venit la El acolo, în grădină, şi l-au legat mâinile şi L-au dus, a trebuit să meargă, pentru că era vorba de lucruri mult mai importante decât confortul Său personal.

Petru şi-a tras sabia şi a tăiat o ureche. Iisus a spus celor ce îl prinseseră: „lăsaţi-mă să fac doar atât" – şi a vindecat pe servitorul marelui preot. Dar apoi S-a supus la tot ceea ce-l făceau, pentru că o lume avea nevoie de mântuirea Lui. Şi El ştia că, pentru a realiza aceasta, nu putea scăpa de suferinţă.

Aşa că nu trebuie să ne uităm la Dumnezeu peste ochelari şi să ne întrebăm dacă este un fel de Fiinţă căreia îi place să-i vadă pe copilaşi murind. Când trebuie să spună Nu unora dintre

188 Răspunsul este rugăciunea cererile noastre astăzi, o face din cauză că este în cumpănă mai mult decât doar suferinţa de moment a acestei vieţi. Prioritatea Lui principală este terminarea marii lupte, pentru ca rădăcina problemei, lumea păcatului, să fie pentru totdeauna rezolvată.

Şi, ca să folosesc o ilustraţie familiară: am făcut operaţie de apendicită în ziua în care împlineam treisprezece ani! N-a fost prea distractiv. Cadourile de ziua mea de naştere se duceau! Dar după ce am ajuns acasă, după mai multe zile de convalescenţă, tatălui meu i-a fost acordat privilegiul să-mi scoată firele.

În loc de o serie de fire, medicii folosiseră un singur fir lung, care mergea de jur-împrejur, peste incizie, cu un capăt al, aţei într-o parte şi cu celălalt capăt în partea opusă. Pentru a fi scoasă, aţa trebuia trasă prin toată sutura.

Tata ajutat o pereche de foarfece şi s-a apucat de treabă. Durea! Probabil că îl durea pe tata chiar mai mult decât mă durea pe mine – şi m-a durut ceva! Tata şi-ar fi dorit foarte mult să sară peste asta. Dar el ştia că durerea va fi mai mare mai târziu, dacă nu-şi făcea treaba. Aşa că a strâns din dinţi şi a tras-o.

În adolescenţă, fiul meu avea o motocicletă Honda, care nu voia să pornească. Odată, o trăgeam în spatele maşinii, iar el a făcut greşeala să lege sfoara de coarne, în loc să ţină doar de ea. A făcut un salt dublu şi a aterizat pe pietriş, iar pietricelele I s-au înfipt în braţ şi

în umăr.

L-am dus la doctor. Doctorul a luat o perie de oţel şi un fel de soluţie de curăţat şi a scos tot pietrişul înfipt în carnea lui. Era teribil de dureros. De ce am făcut-o? De ce am fost atât de răi? Pentru că doream să evităm durerea mai mare de mai târziu.

În aparenţă, în unele experienţe ale vieţii, Dumnezeu trebuie să dea voie durerii, dezamăgirii şi lacrimilor să vină, pentru că El vede lucruri pe care noi nu le putem vedea în

Facă-se voia Ta 189

ansamblu. El este hotărât să se asigure că păcatul nu se va mai ridica a doua oară. Pentru acest motiv, *preferinţele* lui Dumnezeu trebuie să se plece *înţelepciunii* Sale. Deseori, inima Lui trebuie să renunţe, în favoarea judecăţii Sale mai bune, şi El trebuie să spună Nu în momente în care, cu disperare, ar dori să spună Da.

Aşa că suntem în siguranţă când ne supunem voinţei Lui. Din cauza dragostei Sale infinite, El ne va da lucrurile pe care le cerem ori de câte ori va putea. El ne va scăpa de cât mai multă suferinţă. Dar, din cauza înţelepciunii Sale mari, va refuza, de asemenea, cererile noastre, când vor interfera binele mai mare. Putem veni cu încredere şi ne putem ruga: „Facă-se voia Ta”.

Capitolul 15 ROAGĂ-TE ŞI LUCREAZĂ

Este imposibil să ai o viaţă de rugăciune plină de sens mai mult timp, fără să devii implicat în slujire şi este imposibil să fii implicat într-o slujire plină de sens pentru mult timp, fără să devii implicat în rugăciune. Cele două sunt de neseparat.

Mulţi de gândesc la mărturisirea steeotipă – mergi de-a lungul străzii, suni la uşi şi vorbeşti despre, religie unor oameni pe care nu i-ai văzut niciodată. Dar lucrarea în viaţa de creştin – slujirea, mărturisirea şi abordarea oamenilor – poate implica orice tip de metodă. Important este să lucrezi. Unul dintre motivele cele mai mari, pentru care rugăciunea a devenit puţin mai mult decât o formă pentru mulţi oameni, este că ei n-au devenit implicaţi în slujire şi lucrare pentru alţii. Observaţi istoria hrănirii celor 5.000 de oameni:

„Iisus şi-a ridicat ochii şi a văzut că o mare gloată vine spre El. Şi a zis lui Filip: De unde avem să cumpărăm pâini, ca să mănânce oamenii aceştia?” Spunea lucrul acesta ca să-l încerce, pentru că ştia ce are de gând să facă. Filip I-a răspuns: Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de lei n-ar ajunge ca fiecare să capete puţintel

din ele. Unul din ucenicii Săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, I-a zis: este aici un băieţel care are cinci pâini şi doi peşti; dar ce sunt acestea la atâţia?" Iisus a zis: Spuneţi oamenilor să şadă jos. În locul acela

Roagă-te și lucrează 191

era multă iarbă. Oamenii au şezut jos, în număr de aproape cinci mii. Iisus a luat pâinile, I-a mulţumit lui Dumnezeu, le-a împărţit ucenicilor, iar ucenicii le-au împărţit celor ce şedeau jos; de asemenea, le-a dat şi din peşti cât au voit. După ce s-au săturat, Iisus a zis ucenicilor Săi: Strângeţi firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic. Le-au adunat deci şi au umplut douăsprezece coşuri cu firimiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toţi". (Ioan 6, 5 – 13). Să citim şi relatarea lui Marcu şi să vedem importanţa pe care o acordă el relaţiei dintre rugăciune şi slujire creştină:

„Fiindcă ziua era pe sfârşite, ucenicii s-au apropiat de El şi l-au zis: Locul acesta este pustiu şi ziua este pe sfârşite. Dă-le drumul să se ducă în cătunele şi satele de primprejur, ca să-şi cumpere pâine, fiindcă n-au ce mânca'. Dă-ţi-le voi să mănânce, le-a răspuns Iisus. Dar ei l-au zis: Oare să ne ducem să cumpărăm pâini de două sute de lei şi să le dăm să mănânce?" Şi El i-a întrebat: Câte pâini aveţi? Duceţi-vă de vedeţi. S-au dus de au văzut câte pâini au şi au răspuns: Cinci şi doi peşti. Atunci le-a poruncit să-i aşeze pe toţi, cete-cete, pe iarba verde. Şi au şezut jos în cete de câte o sută şi de câte cincizeci. El a luat cele cinci pâini şi cei doi peşti. Şi-a ridicat ochii spre cer şi a rostit binecuvântarea. Apoi, a frânt pâinile şi le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Asemenea şi cei doi peşti, i-a împărţit la toţi. Au mâncat toţi şi s-au săturat". (Marcu 6, 35 – 42). Iisus „a ridicat ochii spre cer". (Atât cât putem să ne dăm seama, Iisus S-a rugat cu ochii deschişi în ziua aceea! Mi-aş fi dorit să fi ştiut aceasta când eram mic! Vinovăţia pe care o

— *192 Răspunsul este rugăciunea* simţeam dacă mă uitam în timpul rugăciunii era teribilă. Avem şi noi tradiţiile noastre, nu-i aşa? Avem, probabil, la fel de multe tradiţii cât aveau şi cei din timpul Domnului Hristos şi aceasta este una dintre ele). Dar Iisus nu opera aici independent. El a realizat toate miracolele Sale prin rugăciune, prin puterea de deasupra Lui mai degrabă decât prin puterea din El însuşi. Viaţa Sa de rugăciune şi de slujire pentru alţii este un exemplu pentru noi astăzi.

V-ar fi plăcut să fi fost unul dintre ucenici, în acea zi? Dacă au fost 5.000 de bărbaţi şi 5.000 de soţii, şi aceştia şi-au adus cu ei 10.000 de copii, câţi oameni erau acolo? Scoateţi-vă calculatorul de buzunar şi calculaţi!

Apoi erau doisprezece ucenici. Fiecare ucenic trebuia să ducă hrană la câţi oameni? La mai mult de 1500 fiecare! V-ar fi plăcut să vi se spună că aveţi 1500 de musafiri la prânz, iar prânzul trebuie servit imediat? Vi-i puteţi imagina pe ucenici trecând prin mulţime, purtând coşuleţele cu pâine şi peşte? Credeţi că le era teamă să nu se facă de râs? Sună destul de entuziasmant când citeşti întâmplarea, dar, cu siguranţă, a fost foarte stresant pentru ucenici, pentru că data viitoare când au avut ocazia să facă acelaşi lucru, când 4.000 de oameni aveau nevoie de mâncare, nu erau prea dispuşi să încerce din nou. De fapt erau destul de reţinuţi şi au încercat să-L convingă pe Iisus să renunţe!

Pentru mulţime era cu atât mai entuziasmant. Oamenii poate că erau ceva mai înceţi decât ucenicii când era vorba să înţeleagă ceea ce se întâmpla în faţa lor. Le era foame, dar nu se aşteptau să li se servească cina! Ei nu se aflau în poziţia în care se aflau ucenicii, aşa că puteau să stea în bancă şi să se bucure mult mai mult de miracol. Vă puteţi imagina că faceţi parte din mulţime. Priviţi cum înaintează ucenicii, şi vă întrebaţi

Roagă-te şi lucrează 193

dacă va mai rămâne ceva până vă va veni rândul. Poate că aţi experimentat ceva asemănător la o masă în comun, la adunare! Dar, desigur, acolo era pâine pentru toată lumea. Nimeni n-a rămas neservit. Nu numai că fiecare a avut hrană din belşug, dar au fost destule coşuri cu pâine „rămasă – câţi ucenici fuseseră.

Iar morala povestirii este…

Acest miracol nu numai că a suplinit nevoile mulţimii flămânde din Galileea, dar a fost şi o parabola dramatizată. Există cel puţin şapte principii care privesc rugăciunea şi lucrarea, pe care le putem învăţa din această istorisire.

Nu putem da altora ceea ce noi înşine mi avem. Apropo, acesta este un citat! L-am găsit în *Cugetări de pe Muntele fericirilor,* p. 37): „Nu putem da altora ceea ce noi înşine nu posedăm”. Una dintre problemele pe care le avem mulţi dintre noi în încercarea de a fi martori pentru Hristos este că n-am experimentat nimic despre care putem să aducem mărturie! Dacă noi nu am gustat şi nu am văzut că

Domnul este bun, vom fi puşi într-o adevărată dificultate când va trebui să descriem altcuiva experienţa. Dacă n-aţi gustat niciodată dintr-o prăjitură cu căpşuni, sau nici măcar n-aţi văzut una, vă va fi foarte greu să descrieţi altcuiva cum este o prăjitură cu-căpşuni. Nu putem da altora ceea ce noi înşine nu posedăm.

Ni se cere să dăm altora ceea ce noi înşine nu posedăm. Nu vi s-a răsucit deja mintea? La prima vedere, aceste două afirmaţii par să fie contrare, nu-i aşa? Nu poţi da altcuiva ceea ce tu însuţi nu ai, dar trebuie s-o faci! Ciudat, dar aşa este! Ucenicii, în ziua când au. fost hrăniţi cei 5.000, nu aveau destulă pâine să hrănească mulţimea. De fapt, ucenicii înşişi nu aveau

13. Răspunsul – *194 Răspunsul este rugăciunea* deloc pâine – băieţelul a trebuit să-i ajute chiar la început! Apoi, Iisus le-a zis: „Daţi-le voi să mănânce”. Ce poruncă imposibilă! Ei nu puteau da pâine mulţimii, dacă ei înşişi nu aveau pâine – totuşi aceasta era exact ceea ce li se ceruse.

Ucenicii trebuie să fi avut un grad.de credinţă ca să se implice în slujire în acea zi, la poalele muntelui. Dar, în timp ce lucrau în unire cu Cel care îşi ridicase privirile spre cer, cumva, miracolul a avut loc. Acesta este întotdeauna sursa de împlinire a nevoilor celor din jurul nostru. Trebuie ca mai întâi să primim, ca să putem da. Şi apoi, în timp ce ne bazăm pe Cel care are belşugul, putem da altora ceea ce noi înşine nu avem.

Putem da doar ceea ce primim de la Hristos; şi putem primi doar în măsura în care dăm altora. Acest citat este din *Hristos, Lumina lumii,* p.298. În timp ce continuăm să oferim altora, continuăm să primim. Nu putem da mai mult decât primim, nici nu putem primi mai mult decât dăm. Cu cât ucenicii ofereau mai mult, cu atât aveau mai mult de dat. Aceasta este întotdeauna metoda lui Dumnezeu de a lucra. Chiar când e vorba de zecimi şi daruri – primim mai mult atunci când dăm din ceea ce avem. Este un principiu pe care lumea nu-l înţelege, dar este unul dintre cele mai mari principii ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Vrei să te implici în slujire şi mărturisire? Mergi înainte cu ceea ce ai în mână în acest moment şi când vei face aceasta, vei primi mai mult. Dacă păstrezi ceea ce ai acum – vei pierde.

Cel care nu face nimic altceva decât să se roage, curând va înceta să se mai roage. Ellen White a spus odată:

„Dumnezeu nu doreşte ca vreunul dintre noi să se facă pustnic

sau călugăr şi să se retragă din lume pentru a face numai rugăciuni. Viaţa noastră trebuie să se asemene vieţii Domnului Hristos, şi anume pe munte în rugăciune şi apoi în

mijlocul mulţimii. Cel care nu va face altceva decât să se roage va înceta curând să se mai roage, sau rugăciunile lui vor deveni o simplă formă. Când oamenii se retrag din viaţa socială, departe de sfera îndatoririlor creştine şi de purtarea crucii, când încetează să mai lucreze cu zel pentru Domnul, care a lucrat cu zel pentru ei, atunci nu mai au pentru ce să se roage şi pierd simţământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin personale şi egoiste. Ei nu se pot ruga pentru nevoile omenirii sau pentru înălţarea edificiului împărăţiei lui

Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare". (*Calea către Hristos, p.* 92).

Rugăciunea este esenţială. Rugăciunea este locul de unde se începe. Hristos nu i-a trimis pe ucenicii Săi cu cinci pâini şi doi peşti şi *apoi* a început să se roage. El Şi-a luat timp de la început să se roage. Dar El nu S-a oprit acolo. El nu S-a rugat şi apoi a aşteptat să plouă mană din cer în poala oamenilor.

Rugăciunea şi munca merg totdeauna împreună. Rugăciunea singură nu este suficientă.

Dacă lucrarea este de la Dumnezeu, El va oferi mijloacele necesare. Nu este treaba noastră să căutăm resurse – suficiente pentru a realiza lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta n-a fost niciodată problema noastră şi nici nu *va fi* vreodată. Acesta este departamentul lui Dumnezeu.

„Mijloacele pe care le avem noi ar părea că nu sunt îndestulătoare pentru lucru, dar dacă vom porni înainte în credinţă, având încredere în puterea atotîndestulătoare a lui Dumnezeu, izvoare îmbelşugate se vor deschide în faţa noastră. Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El însuşi va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire. El va răsplăti încrederea simplă, cinstită, în el. Puţinul care este folosit înţelepţeşte şi cu economie în

 slujba Domnului cerului va creşte chiar prin faptul că este împărtăşit altora. În mâna lui Hristos cantitatea cea mică de hrană nu a căzut până când mulţimea înfometată a fost săturată. Dacă mergem la Izvorul Puterii cu braţele

credinţei noastre deschise pentru a primi, vom fi susţinuţi în lucrarea noastră chiar în împrejurările cele mai descurajatoare şi vom fi făcuţi în stare să dăm altora pâinea vieţii". (*Hristos, Lumina lumii,* p. 300).

Aici nu este vorba, pur şi simplu, despre pâine. De fapt, când Iisus a hrănit mulţimea, El nu le-a oferit doar pâine. Ei n-au înţeles mesajul şi s-au reîntors pentru alte mese pe gratis – iar

Iisus i-a mustrat. El a spus: Sunteţi aici" doar pentru pâine şi peşte.

Făgăduinţa acestei parabole dramatizate este că orice fel de resurse ar fi necesare pentru îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu, fie temporare, fizice sau spirituale, toate vor fi oferite prin aceeaşi metodă. Dacă lucrarea este lucrarea Sa, El va oferi mijloacele.

Suntem invitaţi să aducem pâinile noastre de orz la Iisus. Când Andrei a început să privească în jur, prin mulţime, pentru a vedea câtă hrană era la îndemână, flăcăiaşul pe care i-a găsit nu arăta prea impresionant. Nu avea prea mult. Dar când a adus la Iisus ceea ce avea, dintr-odată, asta a fost de ajuns şi chiar a prisosit.

În lumea de astăzi, există un expert în fiecare domeniu pe care ţi-l poţi imagina. Procedura corectă pentru operaţii de afaceri foarte mari este să chemi experţi. Când ai probleme, este înţelept să plăteşti toate cheltuielile de călătorie şi alte cheltuieli, ca să-i aduci pe profesionişti.

Împărăţia Lui Dumnezeu lucrează pe baza aceluiaşi principiu! Suntem invitaţi să-L chemăm pe Expert! Dar, uneori.

Roagă-te şi lucrează 197

nu prea ne dăm seama cine este Expertul cu adevărat. Ascultaţi aceste cuvinte:

— „Când vi se ridică în inimă întrebarea: De unde să cumpărăm pâine, ca toţi aceştia să poată mânca?" nu lăsaţi ca răspunsul vostru să fie răspunsul necredinţei.

Când ucenicii au auzit îndrumarea dată de Mântuitorul:

Daţi-le voi să mănânce, în mintea lor S-au ivit tot felul de greutăţi. Ei au pus întrebarea, să mergem prin sate să cumpărăm hrană?" Tot astfel acum, când oamenii duc lipsă de pâinea vieţii, copiii lui Dumnezeu întreabă: să trimitem după cineva, care să vină să le dea hrană?" Dar ce a zis Hristos? Spuneţi oamenilor să şadă jos, şi i-a hrănit acolo. Comunicaţii cu El. Aduceţi pâinile voastre de orz la Iisus".(*idem,* p. 299 – 300).

Ucenicii credeau că satele erau sursa pâinii – când Pâinea vieţii stătea chiar lângă ei! Uneori, credem că alţii în biserică au înţelepciunea necesară. Dar nu trebuie s-o obţinem de la alţii – putem să mergem la Izvorul înţelepciunii şi El ne va împlini nevoia noastră la fel de binevoitor cum a împlinit-o şi pe a altora.

Când vezi nevoile celor din jurul tău, nu încerca să te delegi, ca fiind responsabil. *Tu* eşti invitat la Izvorul întregii Puteri. Adu pâinile tale de orz la Iisus. El este gata şi aşteaptă să binecuvânteze.

Slujirea şi mărturisirea ne conduc la rugăciune. Nimic nu te va face să-ţi dai seama mai bine de nevoia ta disperată de ajutor de sus decât implicarea ta în slujirea altora.

„Dacă vei lucra aşa cum Domnul Hristos a stabilit că trebuie să lucreze ucenicii Săi, câştigând suflete pentru El, atunci vei simţi nevoia unei experienţe spirituale mai profunde, cum şi a unei cunoaşteri mai înalte a lucrurilor dumnezeieşti; atunci vei înseta şi vei flămânzi după

198 Răspunsul este rugăciunea neprihănire. Vei lupta atunci cu Dumnezeu în rugăciune şi, credinţa ta va fi întărită, iar sufletul tău va bea şi mai mult din izvoarele mântuirii. Întâmpinând împotrivire şi încercări, acestea te vor face să te apropii mai mult de

Biblie, şi te vei ruga mai mult. Atunci vei creşte în harul şi în cunoştinţa Domnului Hristos şi vei obţine o experienţă „bogată”. (*Calea către Hristos,* p. 71 – 72).

Fără slujire, rugăciunea îşi pierde calitatea. Studiul biblic devine fără conţinut când nu există slujire. Viaţa ta de rugăciune va deveni doar rutină şi ritual, dacă nu devii implicat în împărtăşirea cu alţii a ceea ce ai primit de la Dumnezeu. Vei înceta să primeşti, dacă încetezi să dai.

Şi, cu cât împărtăşeşti mai mult, cu atât viaţa ta de rugăciune va creşte şi va înflori. Vrei să ai o viaţă de rugăciune mai plină de sens? Găseşte căi să oferi ceea ce ai primit de la El şi vei fi pregătit să primeşti mai mult din darurile Sale.

Capitolul 16 RUGĂCIUNE ŞI LAUDĂ

Cum te-ai simţi dacă cineva ar veni la tine şi ţi-ar spune: „O, mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult! Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc mai bine. Eşti atât de minunat! Eşti atât de grozav! îţi mulţumesc de un milion de ori!” Te-ai putea simţi jenat, oarecum, dacă cineva ar fi atât de entuziasmat – dar nu te-ai simţi tentat să întrebi:

„Pentru *ce* îmi mulţumeşti?”

Şi dacă ar răspunde: „Nu ştiu. Dar îţi mulţumesc foarte mult!”, te-ai putea întreba dacă n-a luat-o cumva puţin razna.

Cel mai important principiu în a da laudă şi mulţumire lui Dumnezeu este acela că trebuie să existe recunoştinţă. Trebuie să existe ceva mai mult în a lăuda decât în a spune „Aleluia” iar şi iar. Lauda şi mulţumirea trebuie să fie un răspuns la binecuvântările sau dovezile speciale ale dragostei Sale, nu doar cuvinte goale.

Psalmul 47, 7 spune: „cântaţi o cântare *înţeleaptă”* (sublinierea noastră). Dumnezeu este interesat doar de lauda care vine din inimă. În cartea sa *Disciple* (Ucenicul), autorul penticostal Juan Carlos Ortiz scrie:

„Ca să-i învăţ pe membrii mei despre laudă, încep să-i întreb. Când cineva spune: Slavă Domnului, spun: – Stai puţin. De ce îl lauzi pe Domnul?

— Ăăă, îl laud pe Domnul pentru că… mmmm…ei bine… Nu ştie.

—.

200 Răspunsul este rugăciunea

Altcineva a spus: Aleluia!” Şi atunci am întrebat:

— De ce ai spus Aleluia?

— Ei, am spus” Aleluia’ pentru că… mmmmm, ei bine…

— Ai spus Aleluia’ pentru că eşti penticostal! De aceea. Face parte din modul, tău de viaţă. Ăsta e motivul.

David spunea: Lăudaţi-L pentru *faptele* Lui puternice. Noi n-am făcut aceasta. Am Venit la biserică cu roabe pline de cutii împachetate, legate cu panglici frumoase şi felicitări pe care scrie Aleluia, Slavă Domnului, Lăudat fie Domnul şi Amin. Iar pastorii spuneau: Ce oameni minunaţi! Vin la biserică cu atâta laudă!” Şi toate cutiile au fost aduse la altar. Dar când Dumnezeu a deschis toate darurile Sale, n-a găsit nimic înăuntru”.

Adventiştii de ziua a şaptea nici măcar nu aduc cutii!

Credem în demnitatea religiei noastre. Poate că nu spunem cuvinte prea des, dar putem să fim la fel de nepăsători faţă de binecuvântările lui Dumnezeu.

Indiferent de metoda ta de a-L lăuda.pe Dumnezeu, fie că găseşti că e uşor să spui: „Slavă Domnului”, fie că îi mulţumeşti în particular, pentru a avea înţeles, lauda şi mulţumirea trebuie să exprime recunoştinţă. Trebuie să facem lauda noastră specifică.

Nu există o mulţime de binecuvântări specifice, pentru care să-L lăudăm pe Dumnezeu? Sigur că sunt!

Fundamentele rugăciunii

Lauda nu; trebuie să fie o rutină, o formă. Lauda este un lucru individual. Metoda mea poate fi total diferită de a dv., iar a dv. poate fi diferită de a altcuiva.

Îmi amintesc cu plăcere de studentul de seminar-care venea la întâlnirile de rugăciune, pe care eu şi fratele meu le

conduceam la Universitatea Andrews. Acest student de seminar stătea pe rândul din spate. Avea o voce profundă. El nu spunea: „Aleluia" sau „Amin". El nu stătea doar să asculte în tăcere. El spunea: „E *corecţi"* Era modul lui de a lăuda şi îmi plăcea! Iată un paragraf din *Divina vindecare:*

„Mărturisirea noastră despre credincioşia Sa este mijlocul ales de Cer pentru dezvăluirea lui Hristos lumii.

Noi trebuie să recunoaştem harul său aşa cum este făcut

cunoscut prin oamenii sfinţi din vechime; însă lucrul care va fi cel mai eficient este mărturia venită din propria noastră experienţă. Suntem martori ai lui Dumnezeu în măsura în care descoperim în noi. Înşine lucrarea unei puteri de sorginte divină. Fiecare individ are o. viaţă deosebită de a tuturor celorlalţi şi o experienţă care diferă în mod radical de a lor: Dumnezeu doreşte ca lauda noastră să se înalţe către El, purtând amprenta specifică a personalităţii noastre. Aceste preţioase recunoaşteri spre lauda slavei harului său, când sunt sprijinite de o viaţă asemănătoare cu a lui Hristos, au o putere irezistibilă, care lucrează pentru salvarea de suflete". (*Divina vindecare,* p. 78).

Observaţi sublinierea care se face asupra individualităţii laudei. Ai propria ta metodă unică de a-L lăuda pe Dumnezeu?

„E *corect"* Iată câteva idei bune despre rugăciune şi laudă.

Noi nu-L lăudăm pe Dumnezeu destul. Israel a experimentat izbăvirea lui Dumnezeu în repetate rânduri. Ei au primit binecuvântări după binecuvântări din partea Lui, dar au uitat repede ceea ce El a fâqut pentru ei. În loc să ofere laudă, ei au oferit cârtire (vezi Psalmii 105, 106).

Ni se spune că, dacă L-am lăuda pe Dumnezeu de fiecare dată când avem dovada dragostei şi a grijii Lui pentru noi, L-am

I

202 Răspunsul este rugăciunea lăuda în continuu. Este însă uşor ca, în loc de aceasta, să luăm binecuvântările Sale ca pe ceva de la sine înţeles, nu-i aşa?

Suntem invitaţi să-L lăudăm pe Dumnezeu în vremuri bune şi în vremuri rele. Nu trebuie să aşteptăm să-L lăudăm pe Dumnezeu doar când se întâmplă ceva bun. Suntem invitaţi să-L lăudăm şi când lucrurile merg rău. „Lăudaţi-L pe Domnul chiar când cădeţi în întuneric. Lăudaţi-L chiar şi în ispitire". (*Testimonies,* vol.2, p. 572).

Dar de ce să-L lauzi pe Dumnezeu chiar şi atunci când lucrurile merg rău? Ce motiv găseşti pentru a-L lăuda, pe Dumnezeu atunci?

Se spune despre un predicator bătrân, care mergea într-o zi spre oraş şi a întâlnit un hoţ care i-a luat tot ce avea. În seara aceea, el scria în jurnalul său: „Astăzi am fost jefuit şi îl laud pe Dumnezeu pentru următoarele motive: primul, pentru că n-am fost niciodată mai înainte jefuit. Al doilea, că deşi mi-a luat banii, nu mi-a luat viaţa. În al treilea rând, deşi a luat tot ce aveam, nu a luat prea mult! Şi în al patrulea rând, sunt recunoscător că eu am fost cel jefuit şi nu cel care jefuia".

Chiar în momentele cele mai întunecate din viaţa noastră, putem fi recunoscători pentru lumina pe care am avut-o mai înainte. Putem fi recunoscători pentru lumina care ne este promisă înainte. Şi putem fi recunoscători pentru Cel care stă cu noi, chiar şi în întuneric. Poate că nu putem simţi prezenţa Sa, dar ştim că El este acolo.

Lauda… este o datorie la fel de importantă ca şi rugăciunea. Probabil recunoaşteţi că acesta este un citat! Un citat din *Parabolele Domnului Hristos.* Vă place sunetul laudei care este oferită ca o *datorie?* Dar ce părere aveţi despre rugăciune, ca datorie? Uneori privim la cuvântul *datorie* ca la un cuvânt negativ. Dar este *datorie* un cuvânt rău? Ellen White dă următorul sens acestui cuvânt:

Rugăciune şi laudă 203

„Când privirea este odată fixată asupra Lui [Hristos], viaţa îşi găseşte centrul… Datoria devine o plăcere, iar jertfa o bucurie". (*Educaţie,* p. 297).

Noi nu abordăm datoria cu dinţii încleştaţi şi maxilarele încordate, ci ne fixăm atenţia spre a-L privi pe Hristos şi a face cunoştinţă cu Ei. Apoi, putem exprima din nou aceasta în propria noastră experienţă: „Lauda este o plăcere la fel de specială ca şi

rugăciunea”.

Cum să-L **lăudăm pe Dumnezeu**

Există o mulţime de căi prin care să-L lăudăm pe Dumnezeu. Dacă vei căuta oricât de multe căi posibile pentru a face din experienţa ta de laudă o plăcere, poate că vei dori să iei în consideraţie unele dintre” metodele folosite de alţii, în închinarea lor faţă de Dumnezeu.

Îl putem lăuda pe Dumnezeu prin cântec. Pavel şi Sila au folosit această metodă când erau în închisoare. Vă amintiţi rezultatul? Dumnezeu a răspuns laudei lor într-un mod spectaculos.

Odată, am întâlnit doi studenţi la Colegiul Pacific Union care practicaseră magia neagră. Ei experimentaseră miracolul convertirii. I-am întrebat:

— Mai vin spiritele şi acum, după ce aţi fost convertiţi? Ei au spus:

— O, da. Le recunoaştem foarte bine.

— Ce faceţi atunci?

— Cântăm cântări de laudă. Când cântăm cântări de laudă, spiritelor nu le place. Trebuie să plece. Nu pot suporta să asculte.

Există putere în laudă. Poate de aceea ni s-a spus despre cântare că este la fel de mult o parte a închinării ca şi

204 Răspunsul este rugăciunea

rugăciunea. Psalmii erau deseori puşi pe muzică şi sunt, plini de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru ceea ce El a făcut în trecut pentru copiii Lui.

Lauda şi mulţumirea să fie exprimate prin cântec.

„Când suntem ispitiţi, în loc să dăm glas simţămintelor noastre, să înălţăm prin credinţă o cântare de recunoştinţă către Dumnezeu”.(*Divina vindecare, p.239).*

Îl putem lăuda pe Dumnezeu în particular. Rugăciunea pentru a-L lăuda pe Dumnezeu nu trebuie să fie publică. II

putem lăuda la fel de bine şi în particular, Dacă doreşti să-ţi exprimi aprecierea faţă de un prieten de-al tău, nu trebuie să plăteşti un spot publicitar la actualităţi sau să dai un anunţ la ziar. I te poţi adresa personal.

Acelaşi lucru este adevărat şi în lauda noastră faţă de Dumnezeu. Uneori, vom *dori* să împărtăşim cu alţii, printr-o exprimare publică, mulţumirea pentru binecuvântările Sale faţă de noi. Dar poate cea mai mare parte a închinării şi a laudei va fi particulară.

„Niciodată nu putem spune că ne-am rugat prea mult, dar suntem prea zgârciţi atunci când trebuie să mulţumim. Noi suntem continuu primitori ai darului lui Dumnezeu şi, cu toafe acestea, cât de puţină recunoştinţă îi arătăm, cât de puţin îi aducem laudă pentru ceea ce a făcut şi face pentru noi”. *(Calea către Hristos, p.95)*

Putem să-L lăudăm pe Dumnezeu, mărturisind despre ceea ce d făcut El pentru noi. Iată un motiv pentru care creştinii ar trebui să mărturisească. împărtăşind cu alţii ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, interesul lor este deseori trezit. Ei sunt atraşi spre El, în timp ce El este înălţat prin lauda noastră.

Rugăciune şi laudă 205

Demonizaţii, care au vrut să-L urmeze pe Iisus, au fost trimişi – înapoi acasă, ca să spună ce lucruri mari făcuse Dumnezeu pentru *ei.* Această cale de mărturisire este la îndemâna fiecărui creştin. Poate că nu ai prea mult talent în prezentarea de argumente doctrinare, dar poţi spune ce a făcut El în viaţa ta şi, deseori, această mărturisire face o impresie mai mare decât ar putea face vreodată discuţiile teologice.

Putem lăuda continuu. Psalmul 34, 1 spune: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme. Lauda Lui va fi totdeauna în gura mea”. Iar Psalmul 35, 28 spune: „Şi atunci limba mea va lăuda dreptatea Ta, în toate zilele va spune lauda Ta”. Lauda nu trebuie limitată doar la biserică sau la timpul petrecut cu Dumnezeu în fiecare zi. Lauda trebuie să devină un mod de viaţă. Ni s-a spus să ne „rugăm neîncetat” – suntem de asemeni invitaţi să lăudăm neîncetat! „Dumnezeu a dorit ca întreaga viaţă a poporului Său să fie o viaţă de laudă”. *(Parabolele Domnului Hristos,* p. 201).

Lauda este un cântec de bătălie! Puteţi citi despre aceasta în 2 Cronici 20. Inamicul se apropia, aşa că Iosafat a adunat poporul pentru o adunare de rugăciune. Au postit şi s-au rugat, iar Dumnezeu le-a trimis următoarele instrucţiuni: Mergeţi şi întâmpinaţi inamicul, conduşi de un cor!

„Era o singură cale de a merge la-luptă împotriva oştirii vrăjmaşului – lăudând pe Domnul cu cântări şi înălţând pe Dumnezeul lui Israel. Acesta a fost marşul lor de luptă. Ei erau îmbrăcaţi în frumuseţea sfinţeniei. Dacă astăzi ar fi mai multă laudă la adresa lui Dumnezeu, nădejdea, curajul şi credinţa ar creşte continuu. Şi oare nu aceasta ar întări mâinile luptătorilor viteji, care stau astăzi în apărarea adevărului?” *(Profeţi şi Regi,* p. 150). Tendinţa noastră omenească,

atunci când facem faţă unei crize, este să luptăm pentru noi înşine – sau poate, când vedem *e**

206 Răspunsul este rugăciunea nu putem învinge, să alergăm la Dumnezeu şi să cerşim protecţia Sa. El vrea ca noi să venim la El pentru eliberare şi putem veni în felul în care au venit Iosafat şi armata lui, cu cântece de laudă, în loc de cereri pline de teamă şi lacrimi. El onorează credinţa care îl laudă *înainte,* nu doar *după ce* bătălia a fost câştigată!

Beneficiile laudei

Beneficiile laudei sunt numeroase. Lauda nu" este doar bună pentru Dumnezeu – este bună şi pentru noi! Acesta este unul dintre aspectele frumoase ale împărăţiei lui Dumnezeu. El aranjează întotdeauna să ne dea înapoi tot ceea ce îi dăm Lui – şi cu dobândă! Cu cât îl lăudăm mai mult pentru binecuvântările Sale, cu atât suntem mai binecuvântaţi! Observaţi unele dintre căile speciale, alături de comentarii inspirate ca referinţă.

Mai multă laudă echivalează cu mai multă putere în rugăciune

„Dacă bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu ar chema la mai multă laudă şi mulţumire, am avea mult mai multă putere în rugăciune. Am fi legaţi din ce în ce mai mult în dragostea lui Dumnezeu şi L-am lăuda din ce în ce mai mult. Tu, care te plângi că Dumnezeu nu îţi ascultă rugăciunile, schimbă ordinea prezentă a lucrurilor şi amestecă lauda cu cererile tale. Când te gândeşti la bunătatea şi mila Lui, vei găsi că El va lua în considerare dorinţele tale". (*Testimonies*, vol. 5, p. 317).

Rugăciune şi laudă 207

Mai multă laudă înseamnă mai multă victorie

„Aceste exerciţii spirituale îndepărtează puterea lui Satana. Ele fac să dispară spiritul de murmurare şi nemulţumire şi, astfel, ispititorul pierde teren". (*Parabolele Domnului Hristos,* P201).

„Dacă ar fi mai multă laudă la adresa lui Dumnezeu şi nlult mai puţine povestiri triste de descurajare, mult mai multe biruinţe ar fi atinse". (*Evangelism,* p. 499).

Mai multă laudă echivalează cu mai multă credinţă

„Dacă astăzi ar fi mai multă laudă la adresa lui Dumnezeu, nădejdea, curajul şi credinţa ar creşte continuu". (*Profeţi şi Regi,* p. 150, vezi şi *Divina vindecare,* p. 100).

Mai multă laudă echivalează cu mai multă eficienţă în

slujire

„Eficiența noastră în lucrarea Sa va crește foarte mult, dacă vom povesti mereu bunătatea Sa, cum și lucrările Sale cele minunate, săvârșite pentru binele copiilor Săi. (*Parabolele Domnului Hristos,* p. 201).

Mai multă laudă echivalează cu mai multe suflete câștigate pentru Hristos

„Nu pot fi folosite alte mijloace mai eficiente pentru câștigarea sufletelor la Hristos, ca acestea". (*ibid.).*

208 Răspunsul este rugăciunea

Mai multă laudă echivalează cu mai multă sănătate fizică

„Nimic nu exercită o influență mai mare pentru favorizarea sănătății sufletului și trupului ca spiritul de recunoștință și laudă".(*Divina vindecare,* p, 236).

Mai multă laudă echivalează cu o relație mai strânsă cu **Dumnezeu.**

„Ființa noastră poate fi mai aproape de cer pe aripile imnurilor de laudă". (*Calea către Hristos,* p. 96).

Mai multă laudă echivalează cu **mai multă slavă la adresa lui Dumnezeu**

„Cine îmi aduce mulțumiri ca jertfa acela Mă proslăvește". (Psalmul 50, 23).

Așa că lăudați pe Domnul! Lăudați-L pentru ceea ce este El, pentru dragostea, îndurarea și bunătatea Lui.

Lăudați-L pentru ceea ce El a făcut în trecut. Lăudați-L

pentru ceea ce face astăzi pentru tine. Lăudați-L pentru ce a făgăduit că va face în viitor. Putem să-L lăudăm nu numai prin cuvinte, ci și prin consacrarea în fața Lui a tot ce avem.

Ți-ar plăcea să-l oferi lui Dumnezeu cea mai mare laudă posibilă? Cea mai mare laudă este să devii un canal consacrat, prin care El să lucreze (vezi *Faptele Apostolilor,* p., 566, orig.).

Ești invitat să faci aceasta astăzi!

Capitolul 17

DE CE LUCRURILE MERG MAI RĂU ATUNCI CÂND NE RUGĂM?

Când am început să caut o relație personală cu Iisus, eram de trei ani pastor și dădusem de necaz. Timp de trei ani, mă bazasem pe predici făcute de alții. Predicasem pe Richards, Fagai, Everson, pe tatăl și pe unchiul meu. Dar acestea nu aveau nicio putere, pentru că nu II

cunoşteam pe Dumnezeu eu însumi.

În disperata căutare de a găsi un răspuns la problema mea, am ajuns să înţeleg importanţa studiului Bibliei şi a rugăciunii pentru mine însumi – pentru sufletul meu, nu doar pentru serviciul meu. Am început să pun deoparte timp în fiecare zi, ca să-L caut, şi am descoperit cu stupoare că totul mergea din ce în ce mai rău. Nu numai că mă confruntam cu mai multe încercări şi necazuri, dar, de fapt, duceam o viaţă mai rea decât dusesem mai înainte.

Aşa că am încetat. Am încetat să-L caut pe Iisus pentru mine însumi. Spre surprinderea mea, totul a mers mai bine! Reacţia mea iniţială a fost: „Iată dovada! Treaba asta cu căutarea de Dumnezeu pur şi simplu nu funcţionează”.

Dar după două săptămâni, am căzut atât de rău, încât m-am răzgândit iarăşi. Am spus: „Se pare că am nevoie de Iisus, până

14. Răspunsul

210 Răspunsul este rugăciunea la urmă”. Am început să-L caut iarăşi zilnic şi iarăşi totul s-a scufundat. Şi am încetat din nou, pentru că nu funcţiona.

Nu-mi convine deloc să recunosc cât a durat acest cerc. Unii dintre noi învaţă mai greu. Putem trimite un mesaj în jurul lumii cu viteza de 300.000 km pe secundă, dar nu putem trimite acelaşi mesaj într-un centimetru pătrat de craniu omenesc!

Am găsit că e uşor să-mi dau seama de ce diavolul lucrează în felul în care o făcuse. A fost uşor să-mi dau seama de ce el dorea să facă tot posibilul să mă descurajeze în căutarea unei relaţii cu Dumnezeu. Dar unde era *Dumnezeul* Nu era El destul de mare ca să nu permită să aibă loc aşa ceva? Acesta a fost un mister pentru mult timp, până într-o zi când Biblia mi l-a explicat clar.

Istoria lui Iov

Mă bucur că pot să vă spun că am găsit răspuns la această întrebare când am citit cartea lui Iov. Să începem să citim din Iov 1, 6:

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor”.

Ce făcea *el* acolo? Adam se vânduse lui Satana, aşa că

Satana avea acum pretenţia că lumea aceasta era regatul său.

Satana era acolo, în consiliul cerului „reprezentând lumea aceasta.

„Domnul a zis Satanei: De unde vii?” Şi Satana a răspuns

Domnului: De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el”. (versetul 7).

Cu alte cuvinte, eu stăpânesc pe acolo. Oamenii mă urmează. Parafrazăm acum, înţelegeţi. Dumnezeu a spus:

De ce lucrurile merg mai rău atunci când ne rugăm 211

„Crezi că tu stăpânești? Stai puţin! L-ai văzut pe slujitorul Meu Iov?”

Care a fost răspunsul lui Satana? El a spus: „Iov? Ha! Se pare că motivul pentru care Iov îţi slujeşte este pentru ceea be primeşte de la Tine. Este evident. Uite cum l-ai binecuvântat – oi, vite, bogăţie, fii şi fiice. Lui Iov nu-I pasă de Tine. Pe el îl interesează binecuvântările. Dacă Ţi-ai retrage binecuvântările, el te-ar blestema în faţă”.

Astfel, cartea lui Iov începe cu Satana ridicându-şi pumnul în faţa lui Dumnezeu şi aruncând o provocare. Dumnezeu era în celălalt colţ. Din cauză că El a condus marea luptă chiar de la început, în aşa fel încât diavolul nu L-a putut acuza niciodată că nu este corect, a trebuit să-l lase pe Satană să-şi dovedească afirmaţia.

Aşa că Dumnezeu şi-a retras protecţia de la ceea ce poseda Iov, iar diavolul a început să aducă distrugerea. Peste noapte, tot ce avea Iov a fost luat. A pierdut totul, în afară de soţia sa – iar ea ar fi trebuit să fie prima care să dispară! Satana a lăsat-o pentru că ea l-a ajutat în planul lui, întrebându-l pe Iov: „De ce nu-L blestemi pe Dumnezeu şi mori?” Dar Iov a rămas credincios. Apoi a urmat o altă zi:

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor şi s-a înfăţişat înaintea Domnului. Domnul a zis Satanei: De unde vii?” Şi Satana a răspuns Domnului: De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el. Domnul a zis Satanei: Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet. El se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău. El se ţine tare în neprihănirea lui şi tu mă îndemni să-l pierd fără pricină”. (Iov 2, 1 – 3).

212 Răspunsul este rugăciunea

De fapt, Dumnezeu i-a spus lui Satana: „Tu pretinzi că conduci pe pământ – şi ai reuşit să mă convingi să te las să încerci supunerea lui Iov faţă de Mine, dar deşi i-ai luat totul, el încă îmi slujeşte. El e credincios. Cum explici asta?”

Satana a replicat: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viaţa lui”. (versetul 4). Cu alte cuvinte: Dă-mi o şansă! Trebuie să-l

ating. Lasă-mă să mă apropii doar puţin mai mult şi o să-l câştig.

Aşa că Dumnezeu, a spus: „În regulă, mergi înainte, încearcă să-ţi dovedeşti punctul de vedere, dar cruţă-i viaţa”.

Aşa că Satana a făcut să-i apară nişte bube. Iov a fost teribil de lovit cu durere, având bube din cap până în picioare. Prietenii lui au venit să-l mângâie, dar n-au făcut deloc o treabă bună. Restul cărţii lui Iov redă dialogul dintre Iov şi prietenii săi – şi apoi dintre Iov şi Dumnezeu, în timp ce acest om care îl iubea pe Dumnezeu încerca să înţeleagă ce se întâmpla în viaţa sa. A refuzat să-l întoarcă spatele lui Dumnezeu şi s-a luptat să înţeleagă.

Acum, povestea lui Iov nu este doar o lecţie de istorie. S-o actualizăm.

Iov, partea a 2-a

Te pleci pe genunchi şi spui: „Voi avea o experienţă personală cu Dumnezeu şi voi căuta să am o relaţie cu El. Îmi dau seama de nevoia mea. Voi începe să petrec timp cu El în fiecare zi”.

În acest punct, Satana îşi ridică pumnul împotriva lui Dumnezeu şi spune: „Crezi că persoana asta Te caută, pentru că Te iubeşte? Nu chiar. Te caută din motive egoiste. El vrea ca problemele lui să fie rezolvate. Vrea să scape de iad. Vrea să-i

Impresioneze pe alţi oameni cu viaţa lui bună. Te caută, e adevărat – dar pentru motivele greşite. Dacă mă laşi să-l ating, am să ţi-o dovedesc!”

Aşa că Dumnezeu spune: „În regulă, ai permisiunea să încerci şi să-ţi dovedeşti punctul de vedere”.

Aşa ca diavolul vine cu tot ce are. El te face obiectul special al ispitei. Încearcă să te facă să nu reuşeşti şi să cazi în păcat. El aduce necaz, durere şi suferinţă. Îţi aminteşte de toate eşecurile din trecut. El încearcă să te supra-împovăreze cu vinovăţie – şi toate pentru un singur scop: să te facă să renunţi la relaţia ta cu Dumnezeu, pentru că ştie că atunci te poate prinde şi îl va pune şi pe Dumnezeu într-o lumină rea.

Da, comportamentul nostru deseori se face mai rău în loc să se facă mai bun când începem să dezvoltăm o relaţie cu Dumnezeu. Pentru că facem atât de multe lucruri rele, suntem tentaţi să uităm să-L căutăm. Dar una dintre cele mai mari dovezi că eşti un legalist este să abandonezi relaţia ta cu Dumnezeu din cauza comportamentului tău.

Căutarea de Dumnezeu ar trebui să fie un răspuns al dragostei, din cauza a ceea ce Iisus a făcut deja pentru tine, la cruce. Ar trebui să fim motivaţi să-L căutăm pe Dumnezeu pentru *El* ca persoană, nu doar pentru a ne stăpâni comportamentul. Poţi accepta asta?

Uneori, oamenii spun: „Da”, înţeleg că diavolul este cel care aduce încercări, necazuri şi persecuţie. Dar de ce permite Dumnezeu să trăiesc mai rău decât înainte? Asta nu are niciun sens!”

Dumnezeu ne arată care este nevoia noastră. El nu trebuie *să fabrice* o nevoie, ca să aibă ce să ne arate – noi avem o mulţime de nevoi, deja. El doar aranjează circumstanţele, ca să ne dăm seama care sunt aceste nevoi. Astfel, El poate să folosească chiar atacurile lui

214 Răspunsul este rugăciunea

Satana ca o binecuvântare, pentru a ne arăta ceea ce este bine să ştim. Iată un comentariu inspirat:

„Mulţi care îşi consacră în mod sincer vieţile în slujba lui Dumnezeu sunt surprinşi şi dezamăgiţi când se confruntă cu obstacole şi se lovesc de încercări şi încurcături ca niciodată mai înainte. Ei se roagă pentru un caracter creştin, pentru a fi pregătiţi pentru lucrarea Domnului, şi sunt aduşi în împrejurări care par să stârnească toată răutatea caracterului lor. Sunt scoase la iveală cusururi a căror existenţă nici măcar nu o bănuiau. Ca Israelul din vechime, ei se întreabă: dacă ne conduce Dumnezeu, de ce vin asupra noastră toate aceste lucruri?” *(Divina vindecare, p.454!*

Autoarea continuă şi spune că *„din cauză că* Dumnezeu îi conduce vin aceste lucruri asupra lor” (p.455). El deţine controlul, chiar atunci când permite duşmanului să ne testeze la limită.

Dumnezeu vrea să înţelegem direcţia luată de inimile noastr, e, ca să simţim nevoia noastră de El, în loc să depindem de noi înşine.

Şi, în acest proces – Dumnezeu ne dă ocazia să-L îndreptăţim în faţa acuzaţiilor lui Satana.

Aşa că, vedeţi, când am început să-L caut pe Dumnezeu şi toate îmi mergeau rău, şi am încetat să-L caut pentru că totul mergea rău, de partea cui votam? Dovedeam de fapt că diavolul avea dreptate – şi el se dădea înapoi şi râdea. Apoi, într-o zi, mi-a trecut prin cap că în jur avea loc o mare luptă, iar Dumnezeu îi dădea inamicului, ocazia să ne descurajeze în a-L mai căuta. Şi, în acest proces, El poate să ne arate starea inimilor noastre şi să ne ajute să înţelegem ce ne face să cedăm. 4 poi, putem merge la Dumnezeu, în slăbiciunea noastră, şi să

De ce lucrurile merg mai rău atunci când ne rugăm 215

Începem să îi cerem să ne dea motivele corecte şi hotărârea să-L continuăm, să-L căutăm indiferent de circumstanţe.

Diavolul nu e prea deştept!

Dacă diavolut ar fi aşa de inteligent cum s-ar cuveni după 6.000 de ani de practică, el ne-ar lăsa în pace, după ce ne-a făcut's l abandonăm relaţia noastră cu Dumnezeu, prima dată. Dacă îi crurile ar fi continuat să meargă la fel de bine pentru restul vieţii mele, aşa cum au mers în primele câteva zile după ce am încetat să-L caut pe Iisus, diavolul m-ar fi câştigat.

Poate că nu lipsa de inteligenţă e problema lui Satana. Ni st spune că dovada cea mai mare a nobleţei la un creştin este ai tocontrolul. Dacă este aşa, şi dacă diavolul este numărul unu a: at în opoziţie cu asta, atunci cea mai mare dovadă a *lipsei* de ni bleţe ar fi lipsa de autocontrol. Aşa că poate nu de neştiinţă e vrba la Satana, oi de faptul că el nu se poate controla. El ştie ci ar *trebui* să ne lase în pace, dar pur şi simplu nu reuşeşte să st *determine* să o facă! Se poate abţine vreo două săptămâni şi a it. El trebuie să ne atace din nou – de data asta doar pentru a sdistra. Şi, în cele din urmă, ne aduce pe genunchi.

Când, în cele din urmă, obosim de întreruperile în relaţia n astră cu Dumnezeu şi continuăm să-L căutăm pe Iisus, îi liferent de ceea ce se întâmplă în vieţile noastre, atunci scena şi schimbă. Atunci putem să ne unim cu Iov şi să avem un rol îi îndreptăţirea lui Dumnezeu înaintea Universului. Cum *e* edeţi că a fost, la sfârşitul cărţii lui Iov, când Satana s-a arătat în cer a treia oară? Să ne imaginăm:

Dumnezeu spune:

— De unde vii?

Satana* răspunde:

216 Răspunsul este rugăciunea

— De la plimbarea pe care am făcut-o pe pământ. Eu. – onduc acolo, ştii.

Iar Dumnezeu spune:

— Ai văzut pe servitorul Meu Iov? în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le-ai făcut, el încă îşi menţine integritatea.

În acest punct, diavolul se enervează. Începe să bată din picior. A forţat toate barierele şi nu mai are nimic de făcut. Aşa că Dumnezeu continuă:

— Este posibil ca Iov să mă caute, pentru că Mă iubeşte, şi pentru ceea ce Fiul Meu a făcut pentru el. Este posibil ca Iov să fi învăţat să mă caute din cauza dragostei şi nu doar pentru binecuvântările Mele.

Şi diavolul este adus la tăcere.

Ţineţi minte că acest conflict se repetă pentru fiecare suflet. Fiecăruia dintre noi îi este dată o ocazie să arate care sunt motivele pentru care îl caută pe Dumnezeu. Amintiţi-vă doar că Iov n-a fost lăsat acolo în cenuşă, acoperit cu bube. A venit vremea vindecării şi, la sfârşit, Iov a fost binecuvântat cu mult mai mult decât avusese mai înainte.

Iov n-a ştiut niciodată ce s-a întâmplat în spatele scenei. Nouă ni se spune istoria din spatele istoriei, dar lui Iov nu i s-a spus. El a fost doar invitat să continue să se încreadă în Dumnezeu – şi noi putem face acelaşi lucru. Putem alege să căutăm zilnic să-L cunoaştem pe Dumnezeu prin rugăciune şi prin studiul Cuvântului Său. Putem alege să continuăm să-L căutăm zilnic, până când îl vom vedea, faţă în faţă, indiferent de ceea ce se întâmplă în privinţa binecuvântărilor pe care le primim.

De ce lucrurile merg mai rău atunci când ne rugăm 217

„Mă întreb dacă nu i-ar **plăcea** un **cal”.**

Când locuiam în sudul Californiei, lângă Colegiul „La Sierra”, era un oraş mic numit Norco, în care erau mai mulţi cai decât oameni. Dacă nu aveai doi cai în curtea din faţă, nu te puteai numi nici măcar un cetăţean decent. Cred că şi primarul orăşelului Norco avea un cal! Şi fiecare adolescentă din oraş *trebuia* să aibă un cal al ei.

Ştiind asta, să ne imaginăm că, într-o zi fiica mea vine la mine şi îmi spune:

— Tată, înţeleg că pleci într-o călătorie.

— Da.

— Pot să vin şi eu?

Sunt îngrijorat de faptul că, în ultima vreme, între mine şi fiica mea, adolescentă, a început să se dezvolte o oarecare distanţă, aşa că mă bucur mult de cererea ei. Îmi zic: „Fiica mea adolescentă? încă mă place!”

Aşa că spun:

— Sigur! Eşti binevenită!

Aşa că pornim şi, după câtva timp, ea spune:

— Tată?
— Da?
— Trebuie să-ţi spun ceva.
— Serios?
— Da. Am nevoie de un cal.

Deodată îmi e clar ce a avut ea în minte când a sugerat să meargă cu mine în această călătorie şi spun:

— Îmi pare rău, nu putem avea un cal.
— De ce nu?
— Păi, nu avem loc unde să-i ţinem. Nu ne putem permite să-l cumpărăm Nu avem pe nimeni care să aibă grijă de ei când

218 Răspunsul este rugăciunea suntem plecaţi. Nu ştim nimic despre cai. Şi aşa mai departe. Există o mulţime de motive plauzibile pentru care ea nu poate avea un cal.

Se instalează tăcerea. Timpul trece greu. La sfârşitul călătoriei, ea priveşte pe o fereastră, iar eu pe cealaltă. Când ajungem acasă, ea merge la culcare tară să spună măcar noapte bună.

Acum să ne întoarcem şi să refacem povestirea. Ea spune:

— Pleci în călătorie?
— Da.
— Pot să vin şi eu?
— Da.

Sunt emoţionat. Fiica mea adolescentă – încă mă place! Urcăm în maşină şi pornim în josul străzii. Vorbim. Râdem. Ea îmi spune despre unele lucruri care s-au întâmplat la şcoală. Eu îi spun unele lucruri care s-au petrecut la serviciu. Discutăm bucuriile, necazurile şi visurile noastre. Nici măcar nu îmi cere ceva. Doar vorbim. E grozav!

La sfârşitul călătoriei, nu ştim cum a trecut timpul. Ne întoarcem acasă şi ea mă sărută şi îmi spune noapte bună, apoi merge la culcare. Intru în bucătărie şi îi spun soţiei: „E fantastic. Fiica mea adolescentă mă place încă! Mă întreb dacă nu i-ar plăcea să aibă un cal”.

Nu vreau să-L cobor pe Dumnezeu la nivelul nostru pentru a-mi justifica ilustraţia, dar din cauza marii lupte şi a marilor lucruri implicate, motivul pentru care venim înaintea lui Dumnezeu este determinant.

Când ni se va dovedi nouă, Universului şi tuturor forţelor răului, că am desenat un cerc în jurul relaţiei no-astre cu Iisus şi când nimic nu ne va opri vreodată să căutăm relaţia cu El, atunci şi numai atunci

wa putea Dumnezeu să îşi reverse binecuvântările în felul în care doreşte atât de mult s-o facă.

EDITURA

VIAŢĂ ŞI SĂNĂTATE VĂ OFERĂ:

Hanna Bota

DINCOLO DE SINE

versuri